

Totalt sammenbrud eller en ny arkitektur: Valget vi står over for

Jason Ross EIRNS

28. november 2025

Verdens kriser, fra Ukraine til Gaza til stigende spændinger i Østasien, kan spores tilbage til samme kilde: en international orden, der søger at udnytte konflikter i sine bestræbelser på at opretholde dominans. Sammenbruddet er synligt overalt. Kievs chefforhandler falder i forbindelse med korruptionsrazziaer efter at have lovet aldrig at gå på kompromis; FN-systemet er næsten lammet, mens Amnesty International dokumenterer det igangværende folkemord i Gaza; og Japans farlige retorik om Taiwan tvinger Washington til stille og roligt at opfordre til nedtrapning, mens indenrigspolitikken i USA forfalder til fremmedfjendsk teater.

Dette er ikke isolerede begivenheder. Det er symptomerne på en sygdom, på en rådden geopolitisk ramme, der er ved at gå i opløsning økonomisk og moralsk, men som søger at bruge konfrontation til at bevare sin autoritet.

Mens USA bliver stadig mere finansstyret, og Europa (især Tyskland) saboterer sin industrielle base, er der ved at opstå et alternativ. Dette alternativ skal ses i sammenhæng med LaRouche-bevægelsens årtier lange arbejde for et nyt udviklingsparadigme, Verdenslandbroen og internationale relationer baseret på gensidig udvikling.

Forslag, der nu kommer fra Kina, Rusland og nationer i det Globale Syd, forestiller sig en sikkerheds- og udviklingsmæssig *intention* baseret på fælles indsats for at udvikle sig som den sikreste vej til varig fred. Lokale

fredsaftaler er ikke nok. Den forestående finansielle storm skal håndteres, og et udviklingsparadigme må indføres. Strukturelle reformer, *der begynder med adskillelsen af produktiv kredit fra spekulativt kaos*, er væsentlige, ellers kan ingen fredsramme bestå.

Verden står over for et valg: at forblive fanget i et sammenstyrtende paradigme eller at skabe et nyt system, hvor diplomati, økonomisk udvikling og langsigtet sikkerhed samles som et enkelt mål for menneskelig fremgang.

Muligheden for en sådan fremtid eksisterer.

Det er vigtigt at huske, at den udbredte europæiske kultur rummer langt mere end nutidens fejltagelser. Den Westfalske Fred, der afsluttede Trediveårskrigen, krævede en afslutning på repressalier og en forpligtelse til at fremme den andens vel. Aischylos havde udtrykt det samme princip i sin *Orestien*: Furierne, der var fast besluttet på at hævne fortidens ugerninger, blev ikke besejret, men snarere *forvandlet* til Eumeniderne. Deres voldsomme engagement i »retfærdighed« omdirigeres fra endeløs gengældelse til at beskytte Athens fremtid.

Vores opgave er ikke at heppe på den ene blok frem for den anden. Den er at opnå et sammenfald af tilsyneladende modsætninger ved at bringe nationerne i »Vesten« til en klarere forståelse af deres egne sande interesser inden for en global orden, der er orienteret mod udvikling og fred.

Vær taknemmelig: Historie er

ikke en tilskuersport. Den Internationale Fredskoalition, møde #130 Fredag den 28. november 2025

Ikke Korrekturlæst

ANASTASIA BATTLE: Velkommen alle sammen. Dette er den Internationale Fredskoalition, og dette er vores 130. møde i træk. Mange tak til alle, der har deltaget i denne proces gennem mere end 130 uger. Mit navn er Anastasia Battle, og jeg vil være jeres ordstyrer i dag sammen med Dennis Small.

Jeg vil gerne minde alle om, hvorfor vi oprettede dette forum for 130 uger siden. Vi gjorde det for at samle mennesker fra fredsbevægelsen på tværs af samfundslag, filosofier, nationer, religioner og sprog under én paraply for at koordinere vores aktiviteter omkring idéen om at skabe ægte fred i verden. Hvis du støtter den idé, er du velkommen her, og vi ser frem til at samarbejde med dig i fremtiden.

For at starte i dag har vi Helga Zepp-LaRouche, grundlægger af Schiller Instituttet og initiativtager til den Internationale Fredskoalition. Værsgo, Helga.

HELGA ZEPP-LAROCHE: Tak, og velkommen til jer alle. Verden er tydeligvis i en tilstand af absolut oprør, hvor flere krisesteder i forskellige hjørner af kloden er ved at udvikle sig dramatisk. For blot at nævne nogle: Krisen i Ukraine er ved at koge over; vi ser folkemord i Mellemøsten; der er en forestående fare for militær intervention i Venezuela; og en ny krise mellem Japan og Kina er under udvikling.

Det eneste, jeg indledningsvis kan sige, er, at der også findes fornuftige røster, som klart viser, hvordan verden kan finde en vej ud af dette. Jeg vil blot nævne, at præsident Putin på et møde i CSTO, Den Kollektive Sikkerhedstraktatorganisation, i Bishkek netop sagde noget, vi har talt om her i næsten fire år: behovet for en ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur. Putin opfordrede til en ligeværdig og udelelig sikkerhedsarkitektur – hvilket i sig selv betyder, at den skal være åben for alle lande i verden. Ellers ville den ikke være udelelig.

Vores krav om, at de vestlige nationer må indvilge i at samarbejde med landene i den Globale Majoritet som den eneste realistiske måde at løse disse problemer på, er derfor fuldt gennemførligt – og jeg vil endda sige realistisk.

Lad mig kort berøre disse forskellige krisesteder.

Ukraine

Situationen i Ukraine er ekstremt spændt. Kort før denne session begyndte, kom nyheden om, at præsident Zelenskyjs rådgiver Yermak er ude; han har tilsyneladende sagt op i Kiev. Det hænger naturligvis tæt sammen med korruptionsskandalen, der direkte berørte ham.

Efter lækagen af det såkaldte 28-punktsprogram, angiveligt fra Trump-administrationen, brød helvede løs. De internationale medier og krigsmagerne forsøgte straks at fremstille det som en afskrift af det russiske program. Den tyske forsvarsminister Pistorius og flere andre fra koalitionen af villige gik i oprør og sagde nej til diktat og territoriale indrømmelser.

Faktisk indeholder denne plan flere vigtige punkter, der er udformet til at adressere Ruslands kerneinteresser. Men hvorfor skulle Rusland ikke insistere på disse? Det var netop

disse kerneinteresser, der udløste den særlige militæroperation.

Intet NATO-medlemskab for Ukraine; Donbass vil forblive en del af Den Russiske Føderation; og strenge betingelser for resten af Ukraine.

Eksperter som Harald Kujat, tidligere stabschef for Bundeswehr (2000–2002) og tidligere formand for NATO's Militærkomité (2002–2005), rådgiver Tyskland, Frankrig og Storbritannien til at acceptere forslaget, fordi det er den eneste mulighed. Afviser Vesten det, vil den militære operation fortsætte – og i lyset af Ruslands enorme fremskridt de seneste uger kan det kun ende med en endnu større russisk sejr. Ifølge Kujat vil det have langt mere alvorlige sikkerhedsmæssige konsekvenser for Europa.

Splittelsen i USA

Noget andet, der er kommet frem på dramatisk vis, er den dybe splittelse i den amerikanske regering. På den ene side står præsident Trump, vicepræsident J.D. Vance, den nye hærminister Dan Driscoll (nu særlig repræsentant for Ukraine) og Witkoff. Det er disse personer, der forsøger at forhandle en aftale i tråd med de 28 punkter.

På den anden side står Marco Rubio, som åbent er i opposition. Han flyver til Genève, slutter sig til koalitionen af villige og forsøger at fastholde den modsatte linje – målet om at påføre Rusland et strategisk nederlag.

Derefter offentliggør Bloomberg en såkaldt optaget samtale mellem Witkoff og hans russiske modparter, som angiveligt skulle bevise, at Witkoff blot er Putins marionet. Det er et tydeligt forsøg på at igangsætte en "Russiagate 2.0".

Situationen er ekstremt ophedet. Oberst Macgregor har eksempelvis fastholdt hypotesen om, at et kup mod Zelenskyj kan være under opsejling. Putin har samtidig sagt, at ingen juridisk aftale kan indgås med Zelenskyj, da han ikke længere er den legitime præsident for Ukraine.

Situationen ændrer sig altså med enorm hast.

Rusland og den strategiske illusion

Folk, der stadig satser på et regimeskifte i Rusland – dvs. dem, der mener, at et strategisk nederlag for Rusland automatisk vil føre til en pro-vestlig leder i Kreml – bør tænke sig om endnu en gang. 80 % af den russiske befolkning støtter regeringen.

Et interview, som den ungarske journalist Éva Péli lavede med Sergey Karaganov den 30. oktober i Moskva, giver et sjældent indblik i, hvad en bestemt fraktion af det russiske establishment faktisk mener. Sammenlignet med Karaganovs synspunkter fremstår Putin som en ekstremt tålmodig og diplomatisk orienteret person.

Karaganov siger meget direkte, at hvis der kommer en stor krig, vil Europa ophøre med at eksistere. Han antyder endda, at fordi Europas establishment ikke har formået at acceptere afslutningen på Vestens 500 år lange kolonialisme – og derfor har mistet enhver frygt for krig, også atomkrig – kan den sidste udvej blive brugen af et taktisk atomvåben for at genoprette realitetssansen.

Han siger, at han ikke ønsker dette, men at det kan blive nødvendigt, hvis alt andet fejler.

Hans perspektiv er fuldstændigt eurasisk. Han beskriver Europa som "en grim udvækst" på det eurasiske kontinent. Han afviser

enhver idé om, at Rusland behøver en europæisk komponent i sin identitet, og han afviser Éva Pélis henvisning til Ted Postols argument om, at en taktisk atomkrig ikke findes.

Interviewet er fremragende journalistik og viser, hvor farlig illusionen om et regimeskifte i Rusland er. Vesten vil ikke få nogen, der er mere venligtsindet end Putin.

Mellemøsten

Jeg vil ikke gå i detaljer om Mellemøsten, for professor Falk vil tale om det med større indsigt. Men jeg vil nævne, at det er positivt, at 11 amerikanske demokratiske senatorer nu kræver en undersøgelse af israelske krigsforbrydelser. Det er alt for lidt og alt for sent, men Oase-planen er stadig yderst presserende, og vi fortsætter arbejdet for at organisere den.

Venezuela

Situationen i Venezuela er uændret siden vores nødseminar. Der er 15.000 amerikanske soldater i Caribien, og hangarskibet *USS Gerald Ford*, verdens største, er der sammen med 11 krigsskibe. Der er rapporter om, at USA har krævet fødevareforsyninger langt frem i tiden, hvilket kan indikere planer om en mere permanent tilstedeværelse.

Som en artikel i *Foreign Affairs* gjorde helt klart, er målet at fjerne en regering, der er venligtsindet over for Rusland, Cuba, Iran og Kina – især for at presse Kina ud af regionen.

Japan og Kina

Udviklingen i Japan bør tages meget alvorligt. Selvom premierminister Takaichi havde et positivt møde med Xi Jinping i Korea, udtalte hun i parlamentet, at hvis Kina griber militært ind i Taiwan, vil det udgøre en vital sikkerhedssituation for Japan, hvilket vil gøre det muligt for Japan at intervenere militært.

Den kinesiske reaktion har været ekstremt skarp. Baggrunden er klar: I år markerer vi 80-året for afslutningen på Anden Verdenskrig og dermed den japanske militarismes fald. Japan forvoldte Kina enorme skader; derfor tages enhver antydning af militær genoprustning dybt alvorligt i Beijing.

USA's indre kaos

Til sidst er der kaoset i USA. Efter skyderiet på to soldater fra Nationalgarden – hvoraf den ene er død, og den anden er i kritisk tilstand – har præsident Trump beordret udvisning af stort set alle indvandrere og stop for al indvandring fra udviklingslande. Det er utroligt. USA var engang en smeltedigel, hvor alle kunne blive amerikanere, hvis de ønskede det.

De metoder, ICE anvender, er helt forfærdelige.

I samme spor følger præsident Trumps skandaløse udtalelser om Sydafrika. Ikke alene deltog USA ikke i G20-mødet i Johannesburg; bagefter sagde Trump, at Sydafrika er et land, der ikke burde være medlem af nogen international organisation. Lige så skandaløst er det, at Dr. Naledi Pandor, tidligere sydafrikansk udenrigsminister, er blevet nægtet visum til USA. Det er reelt afslutningen på diplomatiet.

Det er åbenbart Sydafrikas holdning til Gaza-situationen, der

ligger bag. Beskyldningen om, at der foregår folkemord på hvide i Sydafrika, er efter alt, hvad vi ved, helt ubegrundet.

Hvis man ser på alle disse situationer, som helt klart udgør en sammensmeltning af kriser, der er ved at løbe løbsk, understreger det den absolutte nødvendighed af, at vi lægger den nye sikkerheds- og udviklingsarkitektur – som skal tage hensyn til hvert enkelt lands interesser i forhold til sikkerhed og udvikling – på bordet. Jeg kan kun sige, at det faktum, at præsident Putin netop har brugt de samme formuleringer, som vi har drøftet i IPC i mange år, gør, at jeg ikke opgiver håbet om, at vi kan overbevise selv de mennesker i Europa, der synes at være ude af trit med virkeligheden om, hvordan den Globale Majoritet udvikler sig, om at vi kan ændre os og vende tilbage til diplomati som en måde at løse konflikter på i stedet for gennem militære eller andre midler.

I betragtning af, at Xi Jinping også har fremsat lignende forslag – det Globale Sikkerhedsinitiativ og Global Governance Initiative – som er genstand for intense diskussioner blandt landene i det Globale Syd, er det stadig nødvendigt, at vi overbeviser de vestlige nationer om at samarbejde med den Globale Majoritet. Hvis de ville gå med til det, kunne alle problemer løses relativt let, fordi den Globale Majoritet er villig til det; viljen til at samarbejde i stedet for at søge geopolitiske konfrontationer er absolut til stede. Det var det, jeg ville sige i begyndelsen.

Bemærkninger under diskussionen

Først og fremmest vil jeg takke professor Falk for hans afklaring af den juridiske situation og tribunalets intentioner. Jeg synes, det var yderst nyttigt, og vi vil helt sikkert gøre tribunalets resultater kendt.

Jeg vil også gerne svare Deres Excellence, ambassadør Abdullah Shaweesh. Når man lytter til Dem, føler man en dyb forargelse over det, der foregår. Man må kæmpe imod følelsen af hjælpeløshed. Og selvom jeg fuldt ud forstår de opfordringer, De fremfører, vil vi alligevel sige, at vi fortsætter arbejdet for Oase-planen. Vi afholder endnu en fysisk konference i Danmark i løbet af de næste par uger inden jul, hvor vi vil forsøge at skabe et internationalt publikum til at gennemføre Oase-planen. Jeg mener stadig, at man er nødt til at have en vision om håb for fremtiden, hvis man vil bevæge mennesker lokalt og internationalt.

Når det er sagt, mener jeg også, at selv Oase-planen – selvom den er en måde at håndtere krisen i området på – kun vil være mulig, hvis vi adresserer det større spørgsmål: at den gamle orden er ved at falde fra hinanden. Som jeg sagde i mine indledende bemærkninger, er alle disse kriser efter min opfattelse symptomer på sammenbruddet af en 500-årig orden. Selvom hver enkelt krise har sine historiske særpræg – Israels og Palæstinas historie, Ukraines historie, Venezuelas historie osv. – er fællesnævneren, at den gamle orden ikke accepterer fremkomsten af en ny. Derfor udnyttes alle disse etniske og historiske særpræg til at forhindre opkomsten af en ny orden.

Hvis man har en idé om et nyt økonomisk system baseret på de begreber, som BRIKS og SCO fremfører, vil udviklingen i Mellemøsten være et naturligt aspekt heraf, når man først har opnået enighed blandt stormagterne om at samarbejde. Da vi befinder os i en opstartsfase, og vi snart skal høre mere om dette fra Dennis Small – og da hele situationen er drevet af den forestående trussel om et finansielt sammenbrud – tror jeg ikke, at nogen regionale kriser kan løses, medmindre vi adresserer disse spørgsmål og erstatter det gamle systems modsætninger med et nyt økonomisk paradigme for hele verden. Et nyt sikkerhedsparadigme, som tager højde for alle landes interesser og løfter diskussionen op på et nyt niveau. Men hvis vi går videre med at få den nye arkitektur på plads, er

jeg helt optimistisk med hensyn til, at vi kan løse alle disse problemer.

Derfor mener jeg, at vi skal lægge langt større vægt på og langt mere intensivt diskutere, hvordan vi kan reagere på de forslag, der nu ligger på bordet. Først og fremmest naturligvis vores eget forslag til den nye sikkerheds- og udviklingsarkitektur. Men nu har vi også Putins forslag og Xi Jinpings forslag; alle disse forslag ligner hinanden, og vi er nødt til at sætte dem seriøst og med hast på den internationale dagsorden.

Jeg vil ikke afskrække jer fra de skridt, I tager. Men da jeg er overbevist om, at den eneste måde, vi faktisk kan komme ud af denne globale krise på, er den, jeg netop har skitseret, vil jeg gerne opfordre alle i panelet til i den videre diskussion at overveje, hvordan vi kan gøre mere for at skabe større bevidsthed blandt alle mennesker med gode intentioner. Det er nødvendigt at ændre paradigmet grundlæggende – ellers vil menneskeheden ikke klare det.

Jeg deler bekymringen, men jeg er dog moderat optimistisk af den simple grund, at hvis man ser på, hvad der kommer fra mange ledere i det Globale Syd – ikke kun store ledere som Xi Jinping, Putin, Modi og Lula, men også mange ledere i afrikanske nationer, og især unge mennesker – så ser man en fast beslutsomhed på at kæmpe for en fremtid. Hvis der er håb for menneskeheden, så er det i disse unge mennesker.

Vi afholdt netop en konference for Schiller Institutet i Paris, hvor vi fokuserede på behovet for at opbygge en ny international ungdomsbevægelse. Vi havde unge deltagere fra Mexico, Brasilien, Kenya, Uganda og mange andre lande, herunder flere europæiske. Vi agter at lade denne bevægelse vokse. Jeg opfordrer alle, der deltager i denne session: Om cirka to uger afholder vi endnu en Zoom-konference for unge. Hvis du hvor som helst i verden er enig i, at vi har brug for en international ungdomsbevægelse, som kræver et nyt

paradigme, så vil denne ungdom være den kraft, der kan vippe balancen.

Jeg vil blot minde om, at den Globale Majoritet udgør 85 % af verdens befolkning. Mange af disse lande er langt fremme; de er langt mere fremtidsorienterede end lande i Europa og USA. Vi må arbejde hårdt for at få folk i USA og Europa ud af den kunstige boble, de lever i – skabt af massemediernes kontrol og de officielle narrativer, der fremstiller én version af virkeligheden, mens den faktiske virkelighed er en helt anden.

Vi står ved afslutningen på en 500-årig æra med kolonialisme, slaveri, imperialismen, udbytning og elendighed for størstedelen af verdens befolkning. Vi har nu en konkret mulighed for at opbygge et nyt system. Det faktum, at SCO-landene den 1. september besluttede seriøst at arbejde for et nyt økonomisk system og oprette en ny udviklingsbank, SCO-banken – selvom det ikke går så hurtigt, som man kunne ønske – betyder, at de samlede kræfter fra Rusland, Kina, BRIKS, SCO og det Globale Syds ønske om at skabe et system, hvor alle lande kan udvikle deres rettigheder til naturlig udvikling, ikke kan stoppes, medmindre der kommer en global atomkrig. Men forhåbentlig indser dem med hånden på knappen, at der ikke kan være nogen vindere.

Måske kan vi hurtigt nok indlede en debat om, hvilke principper en sådan ny arkitektur skal bygges på. Jeg vil opfordre alle til at læse mine ti principper, som jeg fremsatte for to år siden; jeg mener, at de er et godt udgangspunkt. Men vi har brug for en meget bredere diskussion om, hvordan dette nye paradigme skal se ud.

Jeg vil gerne give dette som en slags "lektie" hen over julen: Studér disse spørgsmål i dybden. Studér også Platons *Staten* og Schillers skrifter – herunder hans analyser af Lykurgos og Solon. Der er meget materiale, der kan hjælpe til at udvikle idéer til, hvordan man kan erstatte det nuværende system med et langt bedre.

Afsluttende bemærkninger

Jeg kan kun understrege det, Dennis netop sagde: Forsøg ikke at fokusere på de forfærdelige ting i øjeblikket; se på den længere historiske bue. Som Martin Luther King sagde: »Den moralske universets bue er lang, men den bøjer sig mod retfærdighed.« Det tror jeg fuldt og fast på.

Se blot på Kina: På bare 40 år er landet gået fra at være et af verdens fattigste lande til et af de mest udviklede. Det var muligt på en enkelt generation. Og nu, hvor Kina har taget dette spring, rækker de en hjælpende hånd til andre lande, så de kan gennemgå en lignende udvikling endnu hurtigere. Der er efter min opfattelse god grund til optimisme.

Ellers vil jeg sige, at vi må skabe mere støtte til den internationale fredsbevægelse. Vi befinder os ved flere afgørende vendepunkter. Ikke kun i forhold til de emner, vi har drøftet i dag, men også i Tyskland, hvor der er en voksende ungdomsmodstand mod militarisering. Den 5. december vil der være demonstrationer i mange tyske byer mod genindførelse af værnepligten. Ifølge meningsmålinger er 80 % af de unge imod. Der vil være demonstrationer i mange byer.

Hvis man har børn, eller selv er ung, eller blot støtter disse unge, så deltag i demonstrationerne og vis jeres støtte. Deltag også i den internationale ungdomskonference den 14. december, som afholdes som en Zoom-konference. Vi ønsker så mange satellitmøder som muligt. Hvis man har en gruppe unge i sin by eller sit land, så prøv at organisere et satellitmøde til mindst et af panelerne.

Dette er et yderst vigtigt initiativ, som vi skal sætte fart på.

Endelig må vi forstå, at dette er et øjeblik, hvor der ikke blot sker små forandringer – som afslutningen på den kolde krig, som var en stor forandring. Men sammenlignet med det, der sker nu, var selv Sovjetunionens fald lille i forhold til den tektoniske forandring, der nu er ved at tage form.

Bliv aktive! Dette er ikke et øjeblik, hvor man kan være observatør. Jeg vil ændre det gamle ordsprog: Det er ikke vores opgave at være kommentatorer, men at blive aktive. Jeg mener, det stammer fra Karl Marx, og da han kommer fra min hjemby, har jeg en tendens til at kigge på hans citater en gang imellem. Under alle omstændigheder: Det er tid til at blive aktive – så gør det sammen med os.

Tilfældet med Sydafrika, Kina og Trump: Hvilket paradigme er det smarteste for USA?

27. november 2025 (EIRNS) – Mens den amerikanske præsident Donald Trump foreslår, at der indføres en verdensomspændende boykot mod Sydafrikas anti-apartheidregering – ja, ikke mod Netanyahus Israel, men mod Sydafrika, som har indbragt Israels folkemord for verdensretten– har den kinesiske premierminister Li Qiang og den sydafrikanske præsident Cyril Ramaphosa iværksat et fælles kinesisk-sydafrikansk »initiativ til samarbejde om modernisering i Afrika«.

Præsident Xi Jinping og Ramaphosa blev enige om idéen til initiativet på Forum for Kina-Afrika-Samarbejde (FOCAC) i Beijing i september 2024. Meddelelsen om, at projektet nu skal

igangsættes, blev fremsat, efter at Li Qiang og Ramaphosa mødtes i forbindelse med G20-topmødet i Sydafrika den 22.-23. november, et topmøde, som USA boykottede. I erklæringen om initiativet anerkender Kina og Sydafrika modernisering som »en fælles stræben og en uomstøtelig ret for alle lande i verden.« Det opfordrer derfor det internationale samfund til at deltage i »at bidrage til den økonomiske, sociale og teknologiske transformation af det afrikanske kontinent og sikre en bæredygtig og inkluderende udvikling for alle afrikanere.«

Initiativet har til formål at støtte de afrikanske lande »i deres bestræbelser på selvstændigt at udforske moderniseringsveje, der passer til deres nationale forhold, og at fuldføre det afrikanske folks ønsker om et bedre liv«. Afrikas egen Agenda 2063 og det afrikanske kontinentale frihandelsområde nævnes, og der lægges vægt på »princippet om »Afrika-iværksat, indenlandsk ejerskab og Afrika-ledet« i gennemførelsen af trilateralt eller multilateralt samarbejde i Afrika for at fremme Afrikas modernisering«. Blandt de specifikke foranstaltninger, der nævnes, er behovet for en reform af det internationale finansielle system og gældslettelse, samt at andre lande hjælper med at gennemføre anden fase af Den Afrikanske Unions infrastrukturprogram (PIDA-PAP2) med dets »plan for Afrika om at opnå en robust infrastruktur i verdensklasse, som er den væsentlige rygrad for at opnå Afrikas integration og industrialisering.«

Initiativet opfordrer »virksomheder i alle lande til at udvide investeringerne i fremstillingsindustrien i Afrika, støtte udviklingen af regionale værdikæder og slå til lyd for et retfærdigt og ligeværdigt partnerskab, der støtter lokal forarbejdning og værdiforøgelse af ressourcerne i Afrika.«

Sammenlign denne vision med præsident Trumps seneste intimiderende budskab, der blev offentliggjort den 26. november på Truth Social. Trump gentager endnu en gang absurde løgne om en ikke-eksisterende sydafrikansk regerings »folkemord« på »hvide mennesker« for derefter at meddele, at

»Sydafrika IKKE vil modtage en invitation til G20-topmødet i 2026.« (Det skal afholdes i Miami, Florida.) Trump gik endnu længere og erklærede, at »Sydafrika har vist verden, at de ikke er et land, der er værdigt til medlemskab nogen steder, og vi vil stoppe alle betalinger og subsidier til dem med øjeblikkelig virkning.«

Én ting er sikkert: Hvis denne politik fastholdes, er det USA, der vil blive isoleret, ikke Sydafrika.

Billede: By NINTENPUG – This SVG map includes elements that have been taken or adapted from this map:, CC BY-SA 3.0, <https://commons.wikimedia.org/w/index.php?curid=32791152>

FDR-LaRouche-løsningen: Schiller Instituttet Webcast med Helga Zepp-LaRouche, 26. november 2025

Ikke Korrekturlæst

HARLEY SCHLANGER: Hej, og velkommen til vores ugentlige dialog med Helga Zepp-LaRouche. Hun er grundlægger af Schiller Instituttet og initiativtager til den Internationale Fredskoalition, som holder Zoom-møder hver fredag – også denne fredag. I dag er det den 26. november 2025. Jeg hedder Harley Schlinger og er jeres vært. Du kan sende spørgsmål og kommentarer til Helga via questions@schillerinstitute.org eller skrive dem på chat-siden.

Helga, der sker meget i forbindelse med forhandlingerne om at afslutte krigen i Ukraine, samtidig med at situationen i Gaza fortsat er uacceptabel. Det første spørgsmål handler om kombinationen af den såkaldte Trump-fredsftale for Gaza, som undermineres af israelske angreb. Spørgsmålet er, hvad der vil ske, hvis der samtidig indgås en fredsftale om Ukraine? Der er meget snak om, hvad man kan forvente af de igangværende forhandlinger mellem USA og Rusland om at afslutte proxy-krigen i Ukraine. Spørgerne beder om din vurdering af, hvor seriøst dette initiativ er, og om der er noget, Trump og Putin kan gøre for at forhindre E3-landene i at samarbejde med neokonservative i USA om at sabotere ethvert forsøg på samarbejde mellem Rusland og USA?

HELGA ZEPP-LAROUCHE: Jeg tror, at panikken i Europa er en god indikator for, at trods mange forvirrende rapporter om Trumps 28-punktsplan – om hvem der har skrevet den, og om det virkelig er Trump, der “kapitulterer” over for russerne – så tvinger realiteterne på slagmarken en afslutning på denne krig. Dette er blevet udtalt af flere personer, herunder den amerikanske hærminister Daniel Driscoll, som synes at være den nye person, Trump har udpeget til FN-Ukraine. Han fortalte ukrainerne, at sammenbruddet er nært forestående, og at de må vænne sig til den situation. Der er også rapporter om, at Witkoff ifølge Ushakov forventes i Moskva i næste uge, så jeg tror, alle tegn peger i retning af, at de resterende punkter, der skal afklares, er mindre og kan håndteres.

Hvis man skal finde en indikator fra den negative side, så peger panikken blandt visse atlantister i Europa på, at denne krig faktisk er tæt på at være slut. En meget sigende reaktion kom fra Josep Borrell, der sagde, at EU efter dette ikke længere kan betragte USA som en allieret. Det er ret stærk kaffe, som vi siger i Tyskland. Norbert Röttgen – også en indædt atlantist – er absolut forfærdet over aftalen. Og naturligvis har europæerne ikke længere noget at bidrage med, hvilket den russiske udenrigsminister Lavrov udtrykte meget

brutalt, da han sagde, at europæerne havde haft deres chance i Minsk. De misbrugte den, og nu ønsker ingen dem længere som mæglere. Der er andre lande – som Tyrkiet, Hviderusland og andre – der ville være mere velkomne som mæglere i en sådan konflikt.

Så jeg tror, med al forsigtighed, at der er et vist håb om, at denne forfærdelige krig kan komme til en ende. Briterne vil åbenbart forlænge den uanset hvad; de har allerede sagt, at de vil sende udstyr og tropper dertil, selv efter en aftale. Det må vi se, for de europæiske landes militære og økonomiske kapacitet er ikke særlig stærk. Sabotage kan naturligvis altid finde sted, men jeg håber, at når der først er indgået en aftale mellem præsident Trump og præsident Putin, som ukrainerne på en eller anden måde føler, at de kan acceptere, så vil dette bringe konflikten til ophør.

Og forhåbentlig sprænger præsident Trump ikke Venezuela i luften i mellemtiden, for det seneste jeg læste var, at han gerne ville tale direkte med præsident Maduro – så måske fører det ikke til en militær intervention. Faren er dog ekstremt stor. Forhåbentlig kan Trump-administrationen derefter rette mere opmærksomhed mod situationen i Mellemøsten, som er ganske forfærdelig. Desværre er drabene på palæstinensere, både i Gaza og på Vestbredden, kun lidt færre end før den såkaldte fredsaftale, men ikke væsentligt færre.

Så vi er stadig ikke ude af skoven, og derfor må vi øge vores aktiviteter. Jeg opfordrer alle jer, der ser dette: Dette er ikke et øjeblik i historien, hvor man kan være selvtilfreds og se passivt til. Vi må bruge alle mulige midler til at overbevise folk om, at vi må overvinde geopolitikken. Vi er nået til et punkt i historien, hvor idéen om, at man konstant svækker sin modstander, fordi man har brug for en fjende for at mobilisere noget indenlands, eller at verden nødvendigvis er et nulsumsspil, hvor én vinder og én taber – alle disse ideer er forældede og utidssvarende. De skal erstattes af en ny tankegang, hvor menneskehedens fælles interesser kommer

først.

Når man er enige om det – og om en ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur, der tager hensyn til alle landes interesser – kan man begynde at løse de problemer, der er tilbage. Ligesom i Den Westfalske Fred, hvor man enedes om principper, såsom at man altid skal tage hensyn til andres interesser. I dag betyder det mere end nogensinde: *alle* andre, ellers er der ingen fred. Når man er blevet enige om sådanne principper, kan man udarbejde detaljerne: territoriale, etniske og historiske konflikter. Men man må først blive enige om, at den fælles interesse er menneskehedens, og derfra kan man tackle alle problemer gennem diplomati. Vi må vende tilbage til diplomati som konfliktløsningsmekanisme, for i en tid med atomvåben bør det være indlysende for alle, at krig som middel til at løse konflikter absolut bør lægges til side for altid.

SCHLANGER: Vi har lige fået et spørgsmål her. Nogen henviste til din omtale af Driscoll, der er forsvarsminister. Han er ven af Vance og går nu sammen med Witkoff som de vigtigste diplomater i Ukraine, og sætter »Narco« Rubio, general Kellogg og Hegseth på sidelinjen. Er det dette, du taler om som et positivt tegn?

ZEPP-LAROUCHE: Det tror jeg. Norbert Röttgen, som jeg lige har citeret, er meget oprørt over denne kombination. Han siger, at det nu er "forretningsmændene", der forhandler, ikke diplomaterne. Hvis der er en pragmatisk tilgang, hvor Witkoff – der måske har været ejendomsmægler i fortiden og måske igen i fremtiden – handler i overensstemmelse med præsident Trumps intention, som fra begyndelsen har været at normalisere forholdet til Rusland, så er det en god ting. Jeg tror, at de andre personer, du nævner, klart forsøgte at omgå Trumps intentioner, og hvis han sætter dem ud af spillet, er det meget værdifuldt.

SCHLANGER: Et spørgsmål fra en tidligere dommer, nu professor

i Frankrig. Jeg briefede hende i dag, og hun henviste til Trumps og Hegseths trusler om at retsforfølge demokratiske kongresmedlemmer for forræderi, fordi de har sagt, at soldater kan nægte at kæmpe af moralske grunde. Hun reagerede også på kommentarerne fra den franske stabschef, general Mandon, der sagde, at Frankrig kunne besejre Rusland i en krig, men mangler viljen. Hans citat lyder: »Franskmændene synes ikke at være villige til at miste deres børn eller lide økonomisk.« Hendes spørgsmål er: »Hvordan kan borgerne tolerere ledende embedsmænd, der siger sådanne ting?«

ZEPP-LAROUCHE: Det bør de ikke. De bør smide dem ud! De bør gøre oprør. De bør kræve en sådan inkompetent generals afgang, for hele diskussionen i Europa om at genopruste Europa og styrke sig til den kommende krig med Rusland, som angiveligt skulle finde sted senest i 2029 – måske i morgen – er fuldstændig vanvittig.

Jeg kan kun sige, at der er to måder at håndtere det på: Enten kræver man virkelig disse personers afgang, eller også gør man som jeg så i en ganske sjov kommentar fra en bayersk komiker ved navn Monika Gruber. Hun lavede en fremragende sketch, hvor hun råbte: »Russerne kommer, russerne kommer!« og kontrasterede det med den absurde woke-kultur i Tyskland, hvor russerne umuligt kan trænge ind, fordi broreparationerne ikke fungerer, så de ikke kan krydse broerne, og så videre. Jeg synes, det er én måde at få folk til at grine af det på.

Men mere alvorligt: disse mennesker bør afsættes. De har ingen ret til at sige sådan noget. Hvis der kommer en krig, bliver det ikke en konventionel krig. Rusland vil ikke indtage Polen eller de baltiske lande, og så vil man føre en konventionel krig. Faren for krig opstår, hvis der leveres Taurus- og Tomahawk-missiler og lignende våben til Ukraine, og der derefter udføres angreb dybt inde i Rusland. Så overskrides den sidste røde linje, og Rusland vil reagere. Måske ikke med atomvåben i begyndelsen – måske med Oreshnik, som ikke nødvendigvis er atomar, men ustoppelig, fordi den kan flyve op

til Mach 11, og der findes intet forsvar imod den. Det kan meget vel være, at hvis disse mennesker fortsætter deres kurs, vil en sådan Oreshnik en dag ramme et våbenfirma i Tyskland eller et andet europæisk land som et signal om at vågne op.

ZEPP-LAROUCHE: Vi har også denne Greenie Hofreiter, der sagde, at de ældre måske burde gå i front først, fordi de allerede har haft et godt liv. Implikationen er altså, at hvis nogen skal dø, så må de ældre dø først. Vi bør smide disse mennesker ud af politik, for jeg hader at sige det, men det minder mig om en tankegang, hvor gamle mennesker betragtes som "ubrugelige ældre". Det havde vi allerede for 80 år siden.

SCHLANGER: Her er et spørgsmål fra en fast kontakt i Minnesota, som siger: »Jeg hører ofte fra LaRouche-bevægelsen, at de finansielle kredse, der er knyttet til City of London, ønsker krig. Hvordan tjener krig andre virksomhedskartellers interesser end våbenproducenter og våbenhandlere?« Han påpeger, at general Smedley Butler engang sagde: »Alle krige er bankernes krige.« Hvordan vil du besvare det spørgsmål?

ZEPP-LAROUCHE: Jeg tror, det er helt rigtigt. For hvem er det, der dør i krige? Det er altid almindelige mennesker, de fattige, mennesker som tror, at de ikke har andre muligheder for at få en stabil karriere end at gå ind i hæren. Den tid, hvor det blev opfattet som en patriotisk pligt at forsvare sit land, er forbi. De moderne våbensystemers ødelæggelseskraft – især siden fremkomsten af atomvåben – er så enorm, at det er vanvittigt overhovedet at overveje krig.

I dag er de eneste, der tjener på krigen, naturligvis våbenproducenterne og dem, der spekulerer i disse virksomheders aktier. Men det er knyttet til en anden boble, nemlig AI-boblen. Den fortsatte strøm af våbensystemer kombineret med AI-, Bitcoin- og Stablecoin-boblen er lige nu de eneste steder i Vesten, hvor der skabes profit. Men alt dette er baseret på ødelæggelse af den reelle økonomi – som man tydeligt kan se. Hele diskussionen i Tyskland om, at

investering i våben ville hjælpe med at genstarte økonomien, har vist sig at være fuldstændig forkert og latterlig. Den tyske økonomi er i frit fald.

Da medierne rapporterede, at krigen i Ukraine måske var på vej mod en afslutning, styrteddykkede aktierne i Rheinmetall og andre våbenproducenter. Det viser, hvor vanvittigt systemet er. Det er lige så vanvittigt som i den liberale økonomi, hvor en virksomhed fyrer 10.000 mennesker, og aktiens værdi stiger. Hvorfor? Fordi virksomhedens såkaldte rentabilitet stiger. Men den reelle økonomi ødelægges; arbejdspladser forsvinder. På samme måde ødelægger man med militærinvesteringer faktiske fysiske aktiver, som er hårdt nødvendige andre steder. Man skal blot se sig omkring i USA eller Europa for at se den kollapsende infrastruktur, de forfaldne skoler, manglen på billig energi. Det er helt sikkert sandt, at krig kun gavner våbenproducenterne, spekulanterne og banksektoren. Absolut.

SCHLANGER: Du lytter til Helga Zepp-LaRouche, grundlægger af Schiller Instituttet. Helga, der er nogle spørgsmål fra Asien. Den nye japanske premierminister, Takaichi, ser ud til at presse på for en militær oprustning for at konfrontere Kina. Spørgsmålet er, om dette genopliver ideen om Quad som en yderligere udvidelse af NATO mod øst? Og den anden del af spørgsmålet lyder: I betragtning af Japans morderiske imperialistiske politik og fremmarch i Asien i 1930'erne og 1940'erne – vil de lande, der dengang var ofre, såsom Vietnam, Korea og andre, samt Kina, acceptere, at Japan får atomvåben?

ZEPP-LAROUCHE: Jeg er tilbøjelig til at tro, at det ikke vil ske, for spøgelse af japansk militarisme er ikke glemt. Det er ikke glemt blandt nogle asiatiske lande, og slet ikke i Kina. Kina advarer i de skarpeste vendinger mod denne idé. Da premierminister Takaichi sagde, at hun kunne forestille sig, at Japan ville blive involveret, hvis Kina gjorde et militært forsøg på at genforene sig med Taiwan, blev dette fuldstændigt afvist af Kina.

For det første tror jeg ikke, Kina planlægger en militær genforening, for de hævder med rette, at det siden Cairo-konferencen og Potsdam-erklæringen er international lov, at der kun er ét Kina, og at Taiwan tilhører det kinesiske fastland. Det er altså indblanding i et andet lands indre anliggender, og Kina var derfor meget hård i sin kritik.

Der var også en artikel for nylig i *Foreign Affairs*, hvor forfatteren opfordrede både Tyskland og Japan til at anskaffe atomvåben. Han hævdede, at dette ville øge stabiliteten i den internationale orden. Jeg mener, det vil åbne en Pandoras æske. Idéen om, at to tidligere aksemagter fra Anden Verdenskrig nu skulle anskaffe atomvåben, er et mareridt for alle nabolande i Asien, hvad angår Japan.

Jeg kan heller ikke forestille mig, at alle europæiske lande ville acceptere det. Allerede nu vækker kansler Merz' udtalelser om at gøre den tyske hær til Europas stærkeste ubehagelige associationer. Det minder om Anden Verdenskrig og de forbrydelser, der blev begået dengang. I Europa og USA er det i høj grad blevet "glemt", men i Asien er Japans rolle under krigen ikke glemt. Massakren i Nanjing alene kostede flere kinesere livet end antallet af faldne i Sovjetunionen under krigen.

Det er virkelig dumt, for det genopliver identiteter i både Tyskland og Japan, som mange generationer efter krigen havde arbejdet for at lade fortiden bag sig. Hvorfor vække disse ånder til live ved at genoptage en militaristisk politik? Det er naturligvis ikke overraskende, at Rusland nu beskylder Tyskland for at genoplive Det Tredje Rige i form af et "Fjerde Rige". Det kan man diskutere, men militariseringen i sig selv forgifter atmosfæren. Enhver, der er ved sine fulde fem, bør modsætte sig dette med alle midler.

SCHLANGER: Helga, du bliver ofte interviewet af kinesiske

medier. Du har skrevet essays til forskellige publikationer. Hvordan er stemningen i Kina nu, hvor Trump har talt med Xi et par gange? På den ene side har man diskussionen om en militær oprustning med Japan. På den anden side har man tale om samarbejde. Hvad tror du er den generelle opfattelse i Kina af, hvor situationen er på vej hen?

ZEPP-LAROUCHE: Jeg tror, den er todelt. Hvis man sammenligner de kinesiske embedsmænds stil og sprogbrug nu med, hvordan de talte om forskellige emner for bare et år siden, er den meget hårdere. Den er meget mere selvsikker, fordi Kina kan hvile på visheden om, at de har overhalet Vesten inden for videnskab og teknologi. Ifølge Australian Strategic Policy Institute (ASPI) er de førende i 57 ud af 63 kategorier. De har også langt de fleste patenter; de uddanner flere forskere og ingeniører end noget andet land i verden. Deres økonomi er solid og voksende takket være en korrekt politik med permanente investeringer i innovation.

Hvis man ser på deres næste 15. femårsplan, lægger den fuld vægt på banebrydende teknologier og på at afsætte en større andel til grundlæggende forskning og udvikling end nogen anden økonomi på kloden. De går efter disruptive teknologier. De gør alt rigtigt, hvis man ser på det ud fra et fysisk-økonomisk synspunkt, så i en vis forstand har de en stærk position. Men de har heller ikke ændret deres harmoniske syn på fremtiden. De ønsker en situation, hvor magtforholdet mellem USA og Kina er stabilt. De fremsatte allerede et sådant tilbud til præsident Obama, som fuldstændig ignorerede det og aldrig rigtig reagerede.

I betragtning af at Trump har accepteret en invitation til at besøge Kina i april, og at han har sagt, at der allerede er fremsat en gensidig invitation til Xi Jinping om at aflægge et statsbesøg i USA senere på året, er jeg faktisk ret håbeful. Kineserne er fremragende diplomater; de har stor ekspertise i, hvordan man skaber et felt, hvor muligheden for fredelige løsninger på konflikter altid bevares. På den anden side er de

ikke villige til at indgå kompromisser om centrale principper.

En af de mest overraskende, men sigende udtalelser kom fra udenrigsminister Wang Yi for et par måneder siden. Han blev udfordret af Kaja Kallas, EU's udenrigsminister, som forsøgte at lægge pres på ham for, at Kina ikke skulle støtte Rusland i krigen mod Ukraine. Wang Yi sagde: »Hør her, vi er fuldt ud klar over, at hvis vi ikke støtter Rusland i forhold til krigen i Ukraine, bliver vi de næste.« Det var en meget usædvanlig udtalelse, men jeg tror, den afspejler tankegangen: Kina bevæger sig med absolut beslutsomhed i retning af, at "ydmygelsens århundrede" aldrig må gentage sig, og at japansk militarisme aldrig igen må blive en trussel mod Kina.

Ellers forsøger de at have harmoniske relationer. Og det, de gør i forhold til det Globale Syd, er et civilisatorisk bidrag af uovertrufne dimensioner. De giver landene i det Globale Syd mulighed for at springe direkte til nye teknologier og springe forældede og unødvendige udviklingsstadier over. På den måde hjælper de virkelig udviklingslandene med at overvinde kolonialismen. Det værdsættes slet ikke i Vesten; man ser blot Kina som en konkurrent og rival om råstoffer. Man forstår ikke, at landene i det Globale Syd ikke længere ønsker at være råstofeksportører, men ønsker at udvikle værdikæden i deres egne lande. De finder i Kina en pålidelig, troværdig partner, og derfor betragter mange af disse lande Kina som en ægte ven. Vi i Vesten ville være klogere, hvis vi gjorde det samme og vandt det Globale Syds venskab i stedet for at optræde som en bulldozer og forsøge at hævde vores såkaldte overlegenhed.

SCHLANGER: Jeg har endnu et økonomisk spørgsmål til dig om et øjeblik, men først lidt humor fra en fast korrespondent, Debashi [ph], der siger: »Måske kunne Europa købe nok energi fra Rusland og reparere de tyske broer, før de bliver invaderet.« Han tilføjer: »Men seriøst, Helga har 100 % ret; de europæiske lederes malthusianske vanvid er helt ude af kontrol.«

Her er så det økonomiske spørgsmål til dig om LaRouche-FDR-politikken. LaRouche-organisationen iværksætter en kampagne for, at nationerne skal vedtage reguleringsstandarder for at skabe en global Glass-Steagall. At genindføre Glass-Steagall i USA efter krisen i 2008 var en af Lyndon LaRouches fire love. Med advarsler om implosioner i AI- og teknologiboblerne spurgte en økonomilærer i Ghana: »Når de fleste mennesker er groft uvidende om den fysiske økonomi, hvordan kan de så mobiliseres til at støtte Glass-Steagall?«

ZEPP-LAROUCHE: Hvis du er økonomilærer, er det et godt sted at starte. Alle kan downloade de forskellige lovforslag, vi tidligere har fremlagt. Jeg er sikker på, at vi i disse dage vil fremsætte endnu et forslag til et globalt Glass-Steagall-initiativ. Jeg tror, det første, du skal gøre, er at udstyre dig selv med de skrifter, vi har udarbejdet. Lyndon LaRouche har skrevet meget om det, og jeg er sikker på, at vi vil lægge en pakke på vores hjemmesider – alle de forskellige internationale hjemmesider – så du kan downloade den og sende den til din parlamentariker, din borgmester, din delstatslovgiver, dit kongresmedlem, din senator, hvem som helst. Eller organisere private møder; få folk involveret.

Det her er den store torden, der rumler over himlen. Der hænger et Damoklessværd over os. Vi kunne få et sammenbrud af systemet, som kan vælte hele verdenssystemet på en måde, der er meget voldsommere end det, der skete i 2008. Muligheden for blot at gentage det, man gjorde i 2008 med kvantitativ lempelse, er helt klart ikke længere til stede. Boblen er meget større; der er tale om cirka 2 billiarder dollars i totalt ukontrollable penge, hvis det kommer til et sådant sammenbrud.

Det vil være ekstremt vigtigt, at vi genoptager diskussionen om Glass-Steagall i hvert enkelt land og får de lovgivende forsamlinger til seriøst at overveje det. For et sådant sammenbrud kunne føre til en civilisatorisk kollaps, som vi aldrig har set før.

SCHLANGER: Som du påpegede, skrev Lyndon LaRouche udførligt om forskellen mellem fysisk økonomi og "falske penge". Man kan gå ind på *Executive Intelligence Review* for at se hans ældre skrifter, men også det nye arbejde, vi er ved at udgive.

Vi har endnu et spørgsmål fra Afrika. En skriver: »Fortæl mig venligst, om der er planer om at oprette en LaRouche-ungdomsbevægelse i afrikanske lande. Jeg var meget begejstret for ungdomskonferencen, og jeg spekulerer på, om I vil inkludere afrikansk kormusik som en del af jeres program – sang, især fra Sydafrika og andre lande?«

ZEPP-LAROUCHE: Ja, som du sikkert ved, hvis du så ungdomskonferencen i Paris, sang vores kor den sydafrikanske nationalsang, fordi det er en så smuk melodi og komposition. Mit svar på dit spørgsmål er: ja. Først og fremmest er vi allerede i gang med at diskutere med unge fra forskellige afrikanske lande om at organisere deltagelse i vores næste ungdomskonference, som finder sted den 14. december. Den vil vare næsten en hel dag – to paneler med hovedtalere og også hovedtalere fra de unge organisationer.

Så du bør helt sikkert gå ind på vores hjemmeside, tilmelde dig og deltage. Og vi opfordrer også studerende og unge fra hele verden – ikke kun Afrika, men eksplicit også Afrika – til at oprette satellitmøder, så I ikke kun lytter individuelt til panelerne, men også kan samle større grupper af unge mennesker. Vi har absolut til hensigt at opmuntre til en sådan diskussionsproces, for jeg mener, vi befinder os i en situation, hvor det er det Globale Syds stemme, der må høres i nord: at I ikke længere accepterer nogen form for kolonialisme, imperialisme eller udnyttelse; og at I kræver et nyt paradigme i tråd med Bandung-ånden og de fem principper for fredelig sameksistens.

Jeg er helt sikker på, at hvis der kommer en stærk stemme fra de unge i det Globale Syd, vil det også hjælpe med at vække de unge i det kollektive Vesten, som stadig har mange illusioner

om det gamle system. Mange af dem har virkelig ikke en klar idé om de tektoniske forandringer, der foregår i verden lige nu. En del af svaret er naturligvis en dialog mellem civilisationer, og det har vi opmuntret til siden Schiller Instituttets grundlæggelse, fordi det fra begyndelsen har været min overbevisning, at man må fremkalde og aktualisere den bedste tradition i hver nation, for at den nye verdensøkonomiske orden kan fungere. Den bedste kultur fra hver nation er nøglen.

SCHLANGER: Helga, der er endnu et møde på fredag [28. november], et Zoom-møde i den Internationale Fredskoalition. Disse møder har været absolut afgørende for at samle internationale kræfter om at diskutere, hvad der kan gøres for at skabe en ny strategisk geometri. Hvad er der planlagt til denne fredag?

ZEPP-LAROUCHE: Allerede i sidste uge meddelte jeg, at professor Falk ville være taler; så blev han forhindret i sidste øjeblik, men han har nu bekræftet, at han vil tale på fredag. Han deltog i det store tribunal i Tyrkiet om Gaza, så han vil helt sikkert rapportere om resultaterne af disse drøftelser. Og da krigen i Ukraine sandsynligvis er ved at være slut, vil det helt sikkert være et diskussionsemne. Og forhåbentlig kan vi også rapportere, at krisen i Venezuela er blevet løst gennem en dialog mellem Trump og Maduro. Men den sky hænger naturligvis stadig over os.

Der vil altså være meget vigtige emner. Du bør virkelig bestræbe dig ikke kun på at deltage selv, men også få dine kolleger, venner og familie med ind i denne diskussion. Det er et meget vigtigt kommunikationsrum hver eneste uge. Hvis du tilmelder dig, kan du deltage aktivt i diskussionen. Og du vil hver uge høre førende eksperter om disse krisepunkter – det er helt sikkert en bedre informationskilde end mainstream-medierne. Så kom endelig med på fredag.

SCHLANGER: I morgen er det Thanksgiving, og det er normalt en

tid, hvor familier samles. Mange af vores faste lyttere skriver, at det er svært at tale med deres familie om disse globale kriser. Jeg vil anbefale, at du afspiller denne video – dette interview med Helga – for at skabe en diskussion, der ikke handler om, hvilket fodboldhold der har et dårligt eller et godt år.

Vi ønsker jer alle en god Thanksgiving og en god diskussion. Helga, vi ses igen på fredag.

ZEPP-LAROCHE: Ja, god Thanksgiving til jer alle.

Grund til håb, grund til mobilisering

af Marcia Merry Baker (EIRNS) – 24. november 2025

Den kinesiske præsident Xi Jinping og den amerikanske præsident Donald Trump havde en telefonsamtale den 24. november, hvor en vigtig del af samtalen drejede sig om deres respektive nationers historiske samarbejde om bekæmpelse af fascisme. Dette blev bragt på bane af præsident Xi, der tog initiativ til samtalen, i forbindelse med at han ønskede at gøre Taiwans forhold til Kina klart. Ifølge Kinas rapport om samtalen »præciserede Xi Jinping Kinas principielle holdning til Taiwan-spørgsmålet, og understregede at Taiwans tilbagevenden til Kina er en vigtig del af den internationale orden efter krigen, idet han bemærkede, at Kina og USA kæmpede side om side mod fascisme og militarisme og nu bør arbejde sammen for at beskytte resultaterne af sejren i Anden Verdenskrig.« Som svar udtrykte præsident Trump anerkendelse

af, at Kina spillede en »afgørende rolle« under Anden Verdenskrig, og sagde at USA forstår vigtigheden af Taiwan-spørgsmålet for Kina.

I Trumps senere indlæg den 24. november, efter at have gennemgået de emner, der blev drøftet, herunder handel, og fortsat venskab fra Busan, talte Trump om planer for 2026: »Nu kan vi rette blikket mod det store billede.« Med det formål inviterede præsident Xi mig til at besøge Beijing i april, hvilket jeg accepterede, og jeg gengældte invitationen, hvor han vil være min gæst på et statsbesøg i USA senere på året. Vi blev enige om, at det er vigtigt, at vi kommunikerer ofte, hvilket jeg ser frem til.”

Dette eksempel på ledersamarbejde mellem store nationer er velkomment og afgørende i en verdenssituation, der kan sammenlignes med en stor skov med flere brande, hvor den ene slukkes, og den næste bryder ud. Det var den analogi, som leder for Schiller Instituttet Helga Zepp-LaRouche brugte i dag om den strategiske krise, vi står over for. Hun fremførte dette mareridtsbillede for at understrege, at vi står over for en håbløs situation, medmindre vi bringer de geopolitiske kræfter, der stadig er i spil, til ophør, og i stedet skifter verden over til en ny arkitektur for økonomisk udvikling og sikkerhed. Dette er grundlaget for håb og for, at nationer og enkeltpersoner mobiliserer sig på alle mulige måder.

Især Schiller Instituttet, LaRouche-organisationen og internationale samarbejdspartnere iværksætter en kampagne til støtte for økonomisk udvikling gennem mobilisering for en »global Glass-Steagall«. Dette henviser til diskussion og handling for at yde kredit til udvikling og nødvendige økonomiske funktioner, for at begrænse spekulation og

parasitisk finansiering og for at træffe foranstaltninger til konkursbehandling, reorganisering og udslettelse af de gigantiske bobler af ubetalelig, uværdig og ofte kriminel gæld. Den amerikanske banklov fra 1933, som gjorde det muligt for den nyvalgte præsident Franklin D. Roosevelt at gennemføre disse foranstaltninger – en model for i dag – blev opkaldt efter lovens sponsorer, senator Carter Glass (Virginia) og repræsentant Henry B. Steagall (Alabama).

Hvad angår Ukraine, er der grund til forsigtig optimisme, selvom krigshøgene i Europa fortsætter deres krav om militarisering for at forsvare sig mod Rusland, ellers... Genève-forhandlingerne den 23. november mellem Ukraine og USA, med nogle andre til stede, er i dag afsluttet med den amerikanske 28-punkts fredsplan. Amerikanske talsmænd beskriver resultaterne som positive indtil videre, med nogle »justeringer« af punkter under diskussion. Kremls talsmand Dmitry Peskov sagde den 24. november med velovervejede ord: »Vi har læst erklæringen efter drøftelserne i Genève. Der er foretaget nogle justeringer i forhold til den tekst, vi så tidligere. Vi vil afvente. Tilsyneladende fortsætter dialogen der, og nogle kontakter vil fortsætte. Indtil videre, gentager jeg, har vi ikke modtaget noget officielt.« Tyrkiets præsident Recep Erdogan ringede i dag til præsident Putin og gentog Istanbuls tilbud om potentielle internationale forhandlinger om Ukraine samt drøftede andre emner.

Trumps egen kommentar til Genève-forhandlingerne i morges var gådefuld, i hans typiske stil: »Er det virkelig muligt, at der gøres store fremskridt i fredsforhandlingerne mellem Rusland og Ukraine??? Tro det ikke, før du ser det, men der kan være noget godt på vej.«

Imidlertid er modstanderne i bevægelse. Den britiske premierminister Keir Starmer meddelte den 24. november, at den såkaldte Koalition af Villige ... vil mødes virtuelt i morgen for at gennemgå status for forhandlingerne om Ukraine, og de giver udtryk for indvendinger. Der kommer advarsler fra ledere i Ungarn, Slovakiet og andre steder om, at denne ... front vil forsøge at sabotere en løsning på krisen i Ukraine.

I mellemtiden kommer der dystre nyheder fra andre brande, der er ved at løbe løbsk. I Caribien er den amerikanske betegnelse nu trådt i kraft, hvor Cartel de los Soles betegnes som en »udenlandsk terrororganisation« med base i Venezuela og ledet af Venezuelas præsident Nicolás Maduro. Denne betegnelse af en enhed som en transnational narkotikahandelsgruppe, der blev bekendtgjort den 16. november af udenrigsminister Marco Rubio, er et legaliseret påskud, som Trump-administrationen anvender for at retfærdiggøre USA's ensidige dødbringende angreb på land eller til søs uden rettergang. Krigsminister Pete Hegseth roste i sidste uge betegnelsen for at give »en hel række nye muligheder for USA« til at håndtere Maduro.

Det er ildevarslende, at den amerikanske generalstabschef, Dan Caine, i dag var i Puerto Rico for at orientere de amerikanske Southcom-tropper der og derefter fortsatte til Trinidad og Tobago, som har samarbejdet med det amerikanske krigsministerium. Den amerikanske ambassade i Port of Spain meddelte i dag, at Caine den 25. november vil mødes med »premierminister Kamla Persad-Bissessar ... om den afgørende betydning af at bekæmpe ulovlig handel og transnationale kriminelle organisationer.«

Der er fortsat protester og indsigelser mod USA's massive militære tilstedeværelse i Caribien og det formodede

forestående angreb på Venezuela. For eksempel er et brev til præsident Trump blevet offentliggjort, som er sendt den 18. november af premierminister Gaston A. Browne fra Antigua og Barbuda. I brevet angives grundene til ikke at indlede angreb på Venezuela: "Jeg opfordrer Dem til at følge Deres instinkter, som så vidt jeg har set, er forankret i dialog og forhandling. Præsident Nicolás Maduro har offentligt signaleret vilje til at forhandle. Dialog kan være langsom, ufuldkommen og frustrerende, men som De ved, medfører den færre lidelser end alternativet."

Det er bydende nødvendigt at ændre situationen i Gaza, hvor den israelske hær, IDF, fortsætter med myrderierne, og israelske bosættere og myndigheder ligeledes forårsager død og ødelæggelse på Vestbredden. I Libanon bombede IDF i går mål og priste deres drab på Haytham Ali Tabataba, en leder af Hezbollah.

Den Internationale Fredskoalitions netværk er en vigtig global platform for drøftelse og mobilisering. Deltag i deres næste ugentlige møde denne fredag, den 28. november.

Prime Minister Gaston A. Browne of Antigua & Barbuda has appealed to Pres. Trump to negotiate with President Maduro, not attack Venezuela. Credit: Office of The Prime Minister Antigua and Barbud

Helga Zepp-LaRouche adresserer EIR-seminar: Præsident Trump: Gør det ikke!! En alternativ amerikansk politik for Caribien 20. november 2025 (EIRNS)

Dennis Speed:

Vi vil gerne gå direkte til panelet og begynde med Helga Zepp-LaRouche, chefredaktør for *Executive Intelligence Review* og grundlægger af Schiller Institutet. Hun taler til os fra Tyskland. Velkommen, Helga.

Helga Zepp-LaRouche:

Vi er samlet her for at præsentere en analyse af farerne ved, at USA går videre og gennemfører en regimeændringsoperation i Venezuela, men vi har også til hensigt at skildre, hvordan verden kan komme ud af denne krise. Operationen i Venezuela, som mere eller mindre er klar til at blive iværksat, hvis man ser på antallet af krigsskibe, der er samlet tæt på Venezuela, er ikke en ting i sig selv. Vi skal huske, at præsident Trump vandt valget, især sin anden periode, med løftet om, at han ville afslutte Amerikas endeløse krige. Og en stor del af hans vælgerbase, MAGA-basen, har grundlæggende til hensigt at insistere på, at han holder fast i denne politik.

Dette sker på et tidspunkt, hvor Trump allerede har enorme problemer med støtten fra sin base, som det blev demonstreret gennem hans angreb på Marjorie Taylor Greene og nogle af hans andre tilhængere i forbindelse med frigivelsen af Epstein-

filerne. Det er altså et meget skrøbeligt øjeblik for præsident Trump at risikere flere splittelser mellem ham og hans base.

Vi skal skelne mellem fortællingen om, hvad der står på spil, og hvad det egentlige problem er. Hvis man ser på de officielle udtalelser, handler det udelukkende om, at Maduro er leder af Cartel of the Suns. Og mens præsident Trump for et par dage siden sagde, at han stadig var åben for direkte forhandlinger med præsident Maduro, udsendte Udenrigsministeriet og Marco Rubio kun få timer senere en erklæring, hvor de erklærede Cartel of the Suns for en terrororganisation og Maduro for dens leder. Dette skal træde i kraft på mandag, hvorved enhver form for militær operation vil blive legitimeret. Der er også rapporter om, at der allerede er givet ordre til hemmelige CIA-operationer i Venezuela osv. osv.

Der er mange militære eksperter, og jeg vil kun berøre det kort, fordi jeg er sikker på, at andre i dette panel vil give mere indsigt i det, men argumentet om, at fentanyl kommer fra Venezuela til USA, kan slet ikke holdes. Der er allerede en enorm international protest over, at det amerikanske militær har ændret sin politik om at opbringe narkobåde og stille de påståede narkohandlere for retten til blot at skyde på disse både og dræbe mennesker. Jeg tror, at i alt 83 mennesker allerede er blevet dræbt uden for enhver juridisk ramme og uden nogen form for retssikkerhed.

Hvis man ser på alt dette, er det store spørgsmål faktisk: Hvad handler det egentlig om? I lyset af de stigende spændinger mellem USA og Rusland, Kina og BRIKS-landene er det bemærkelsesværdigt, at der er en artikel i *Foreign Affairs* skrevet af Elliott Abrams, der afslører det hele på den mest direkte måde, en artikel, der beskriver, hvordan man kan vælte Maduro. Han siger, at at fjerne Maduro i virkeligheden betyder at afslutte Venezuelas samarbejde med Kina, Cuba, Iran og Rusland, fordi Venezuela har givet dem en

operationsbase i Latinamerika. Han rådgiver derfor Trump til at fjerne al tvetydighed og ikke kun bekæmpe symptomerne, som er narkotika, migranter og menneskehandel, men gå efter årsagerne, som er at fjerne Maduro-regimet.

Han (Abrams) fortæller også, at Marco Rubio ifølge *New York Times* hemmeligt mødtes med ledere af Repræsentanternes Hus og Senatet for at fortælle dem, at det ikke er målet at afsætte Maduro. Men han siger, at hvis det ikke er målet, er det meget svært at forklare, hvorfor en så gigantisk armada af amerikanske krigsskibe befinder sig tæt på Venezuelas kyst, og hvorfor man udsteder rejseadvarsler til amerikanske borgere om ikke at rejse til Venezuela og beskriver den interne situation i Venezuela som praktisk talt helvede på jord.

Derefter gentager han, at i betragtning af at Cuba allerede har støttet Maduros bureaukrati og militær mod potentielle kup, står det amerikanske prestige, Trumps prestige og Amerikas troværdighed på spil. Og han opfordrer sine rådgivere til hurtigt at overbevise Trump om, at han allerede er nået til et punkt, hvor der ikke er vej tilbage – spillet er i gang – enten vinder han, eller også vinder Maduro. Jeg synes, det viser den form for manipulation, som man klart kan kalde neokonservative i Trump-administrationen forsøger at udøve, og hvor Marco Rubio åbenbart er en central fortaler.

Jeg synes, det er meget vigtigt, at *Foreign Affairs*, som er det toneangivende magasin for det, man kan kalde det officielle neokonservative etablissement i USA, ganske åbent siger, at problemet er Kina, Cuba, Iran og Rusland. Og det er meget interessant, fordi vi er nødt til at se på det større billede. Og hvad er det større billede? Det vestlige etablissements forsøg på at etablere en unipolær verden ved afslutningen af den kolde krig, baseret på det anglo-amerikanske særlige forhold, som nu har vist sig at have slået fuldstændig fejl.

Der var et gigantisk tilbageslag, fordi alle de

foranstaltninger, der fulgte med dette forsøg på at etablere en unipolær dominans i verden, herunder regimeskift, farverevolutioner, sanktioner, ensidige sanktioner, der ikke var legitimeret af FN's Sikkerhedsråd, våbenisering af dollaren og mange andre lignende foranstaltninger, for ikke at glemme de interventionistiske krige, som f.eks. i Afghanistan, Irak, Syrien og Libyen. Alt dette har sammen med Kinas fremgang ført til en situation, hvor landene i det Globale Syd for første gang så, at de kunne overvinde 500 års kolonialisme ved at alliere sig med Kina, med Bælte- og Vej-Initiativet og med BRIKS-landene, som de nu er i færd med at etablere et nyt økonomisk system med.

Dette tog endnu et stort skridt fremad med SCO, Shanghai Cooperation Organization-mødet den 31. august og 1. september, en organisation, der udtrykkeligt ikke er tænkt som en modvægt til NATO, men er en organisation, der er åben for alle lande, der ønsker at samarbejde, herunder USA og europæiske nationer.

Imidlertid har de vestlige nationer, i hvert fald nogle af dem, især i Europa – koalitionen af villige – åbenbart bundet deres skæbne så meget til det neoliberale system, der forsøgte at skabe en unipolær verdensorden, som imidlertid ikke fungerede. De insisterer på ikke at give op i krigen i Ukraine, ved at insistere på, at Rusland skal lide et strategisk nederlag, selvom alle, der tænker klart, ved, at et strategisk nederlag for Rusland ikke er muligt, da det er den stærkeste atommagt på kloden, og et angreb på Rusland efterfulgt af en global atomkrig og global atomvinter kunne føre til udryddelse af hele menneskeheden.

Derfor har vi nu en situation, der desværre stadig er præget af strategisk tvetydighed. Præsident Trump forsøgte åbenbart at forbedre forholdet til Rusland, hvilket var formålet med hans møde i Anchorage, Alaska. Og netop i går kom nyheden, både fra Steve Witkoff og Kirill Dmitriev, om, at det, der allerede var blevet drøftet i Alaska, nemlig en aftale om at afslutte krigen i Ukraine, ved at indgå en aftale, hvor

Ukraine ville opgive det meste af det territorium, det havde mistet i krigen – Donbass, Krim – og gå med til at halvere sit militær, men til gengæld få sikkerhedsgarantier fra USA, ville være en del af en samlet sikkerhedsaftale, der omfattede hele Europa.

Det er naturligvis blevet afvist af Koalitionens af Villige indtil videre, men det er nu et fornyet forslag på bordet, og det er også meget klart, at Trump-administrationen ønskede at forlade krigen i Ukraine, fordi den krig tydeligvis er ved at være slut, simpelthen på grund af mangel på mandskab. Denne krig er udtømt.

Da USA for nylig offentliggjorde sin nye sikkerhedsdoktrin, sagde den, at hovedvægten i USA's interesser vil være den vestlige halvkugle, hvilket observatører allerede var bekymrede for, kunne betyde, at Latinamerika ikke kun ville blive behandlet som USA's nabo, som Marco Rubio kaldte det forleden, men som den såkaldte baghave, hvorved man ville forsøge at eliminere enhver form for tilstedeværelse eller indflydelse fra Rusland, Kina og andre lande.

Det er altså i denne sammenhæng, at denne operation finder sted. Og jeg tror, at hvis den gennemføres og fører til et regimeskifte, der på den ene eller anden måde driver præsident Maduro ud af Venezuela, herunder militære operationer og hemmelige operationer, kan det føre til en absolut katastrofe for USA. Efter al sandsynlighed vil det absolut forværre alle de problemer, det skulle være et middel mod. Det vil øge fattigdommen, det vil øge narkohandlen, det vil øge migrationskrisen massivt. Det kan føre til en alliance mellem mange latinamerikanske lande mod USA. Og i værste fald kan det føre til en konflikt med Rusland, hvis ikke Kina.

Så det er det, der står på spil. Vi har i meget lang tid fastholdt, at den eneste måde, vi kan komme ud af denne

geopolitiske krise, er at få de vestlige nationer, herunder USA, men også de europæiske nationer, til at stoppe den geopolitiske konfrontation i forsøget på at inddæmme Kina og Rusland og andre BRIKS-lande og i stedet skifte til et samarbejde.

Hvis USA ville droppe forsøget på at drive Kina ud af Latinamerika og i stedet begynde at samarbejde med Bi-Oceanic Railway, udnytte det faktum, at Kina med succes har bygget Chancay-dybhavshavnen i Peru, og blot acceptere den type infrastrukturprojekter, der har været på bordet siden Alexander von Humboldt i det 19. århundrede, og som ville fjerne årsagen til migration, fordi det ville give folk en tilskyndelse til at blive hjemme og opbygge deres egne økonomier. Så kunne alle problemerne løses.

Det ville i grunden betyde, at præsident Trump ville vende tilbage til sin MAGA-politik, Make America Great, ved at koncentrere sig om den økonomiske opbygning af USA. Og man kan kun håbe, at fornuftige kræfter, både inden for USA og i hele den vestlige halvkugle, kunne samarbejde om at sætte det på dagsordenen.

Så jeg vil stoppe her og give ordet til andre.

Helga Zepp-LaRouches afsluttende bemærkninger:

Spørgsmålet om integration er blevet rejst af både Dennis og hr. Almeida, og jeg synes, det er et meget vigtigt begreb i øjeblikket. For da López Portillo inviterede min mand til at hjælpe ham med at forsvare pesoen mod kapitalflugt, reagerede min mand ikke kun på det ved at skrive et program til forsvar for Mexico, men også til integration af hele Latinamerika. Han kaldte det *Operation Juárez* med henvisning til det historiske samarbejde mellem Benito Juárez og Lincoln for at understrege den grundlæggende fælles interesse mellem de forskellige dele af Amerika.

López Portillo begyndte at gennemføre Operation Juárez den 1. september 1982. Han indførte kapitalkontrol og ønskede at fortsætte, men hans embedsperiode sluttede for tidligt til, at han kunne gennemføre hele programmet. Problemet var, at de andre vigtige gældslande, Brasilien og Argentina, ikke viste solidaritet med López Portillos indsats, og derfor gik det ikke hele vejen. Men han begyndte at gennemføre det, og det skete, at samme dag, den 1. september 1982, havde Lyn og jeg et møde med ledelsen af Kreditanstalt für Wiederaufbau i Frankfurt. Og mens López Portillo indførte kapitalkontrol, stod vi i Frankfurt og bød hinanden velkommen, og så kom den største børsmægler fra Frankfurt-børsen ind. Han sagde: »Åh, alt er forbi. Latinamerikanerne har erklæret gældsbomben, banksystemet er færdigt.«

Lyn og jeg smilede bare og sagde: »Nej, nej, bare rolig, det er ikke gældsbomben. Det er bare et forsøg på at få en ordentlig reorganisering af den latinamerikanske gæld, som på det tidspunkt var på 200 milliarder dollars, hvilket i forhold til dagens beløb var en bagatel. Men det var nok til at skræmme banksystemet og Wall Street, at de latinamerikanske lande ville bruge gældsbomben mod dem.« Og min mand begyndte at forklare, at nej, dette er bare et forsøg på at omorganisere det totalt konkursramte system og omdanne kortfristet gæld med høj rente til langfristede kreditlinjer med lav rente for at få ny kredit til investering i produktiv infrastruktur og andre projekter til latinamerikansk integration.

Hvis denne tilgang var gyldig i 1982, er den stadig et absolut gyldigt argument mere end 40 år senere! For hvis man ikke for at adressere denne altomfattende boble, de 2 billioner dollars i udestående gældsderivater, AI-boblen og den militærindustrielle kompleks-boble, der er vævet sammen, sidder vi under Damokles' sværd. Men den tilgang, som Lyndon LaRouche foreslog i 1982, ville stadig være metoden til at gennemføre en ordnet reorganisering og omdanne den ubetalelige

gæld til kreditlinjer til investeringer gennem reorganisering.

Og i betragtning af, at BRIKS-landene absolut forsøger at finde et nyt betalingssystem og udvikle (deres) eget økonomiske system, er bestræbelserne på at oprette Shanghai Cooperation Bank så hurtigt som muligt som et supplement til andre institutioner, såsom Asian Infrastructure Investment Bank eller New Development Bank, for at forsøge at redde det globale finansielle system, eller deres del af det globale finansielle system, fra virkningen af den forestående kollaps af alt-boblen. Jeg tror, at hvis BRIKS-landene henvendte sig til USA og grundlæggende tilbød en form for samarbejde om en sådan ordnet reorganisering, kunne det føre langt, måske ikke med alle, det vedrører, men måske er der andre kanaler, der kunne aktiveres omkring det.

Nu tror jeg, at der absolut er behov for at finde frem til en anden tankegang. Præsident Trump har offentligt erkendt, at han synes, at bygningen af Beringstrædet-tunnelen er en interessant idé, da han blev spurgt om dette efter Alaska-konferencen. Der var også lederen af den russiske statsfond, Kirill Dmitriev, som er en kendt tilhænger af Beringstrædet-tunnelen. Han har talt om de enorme økonomiske fordele, det ville have at åbne hele det østlige Rusland, Sibirien og Arktis, hvor alle grundstofferne i det periodiske system findes, men endnu ikke er udviklet.

Præsident Trump erkendte, at han finder det en interessant idé. Hvis man bygger tunnelen under Beringstrædet, kunne man meget snart, få år senere, bygge et hurtigtogssystem, der ville forbinde en jernbanelinje fra den sydlige spids af Argentina og Chile hele vejen op gennem Amerika, krydse Darien Gap, gå gennem de centralamerikanske lande, nå Nordamerika, Canada, Alaska, gå gennem tunnelen under Beringstrædet, gå hele vejen gennem Eurasien til Gibraltar, Portugal, Spanien. Man kunne bygge Gibraltar-tunnelen og forbinde hele Afrika med et hurtigtogssystem helt til spidsen af Kap Det Gode Håb. Og man kunne på få år rejse med et hurtigtogssystem rundt om hele

verden, fordi andre netværk ville gå til Indien og Indonesien og med andre midler forbinde verden på denne måde.

Hvis man tænker over historiens lange bue, vil det ske, hvis vi ikke sprænger os selv i luften! Det er naturligt, at infrastrukturen, der startede ved floder og have, og da jernbanen blev opfundet, åbnede folk det indre af kontinenterne.

Og vi ser nu på den sidste fase af åbningen af alle kontinenter gennem infrastrukturudvikling, der gør det beboeligt for alle mennesker på denne planet. Som jeg sagde, vil dette ske, hvis vi ikke sprænger os selv i luften i en atomkrig. Det kan blive afbrudt, men det er den naturlige udvikling for menneskearten.

Så hvorfor kan vi ikke tage dette program om »Den nye silkevej bliver Verdenslandbroen«, som er en undersøgelse, vi offentliggjorde i 2014, efter at præsident Xi Jinping havde annonceret den nye silkevej, og lægge det på bordet, for det ville løse alle problemerne. Det ville løse problemet med fattigdom i migration, migranter i Latinamerika og Afrika. Vi kunne genopbygge Mellemøsten med Oase-planen. Hvorfor kan vi ikke hæve det menneskelige sind til et niveau, hvor det er i alles interesse? Skabe et nyt paradigme, der sætter idéen om én menneskehed først.

Og da Dennis nævnte det, er begrebet for det *coincidentia oppositorum*, sammenfaldet af modsætninger, som er en revolutionær tankegang, der blev opfundet af Nicholas af Cusa, som var kardinal i det 15. århundrede. Han er opfinderen af den moderne nationalstat, fordi han i sin skrift *Concordantia Catholica* for første gang i historien præsenterede begrebet det repræsentative system: idéen om, at regeringen kun er legitim med de regeredes samtykke, og at repræsentanterne har et gensidigt forhold mellem regeringen og de regerede, og at

de skal sikre, at begge parter interesser er repræsenteret. Men han var også ophavsmand til ideen om *concordantia*, at enighed i verden som helhed kun kan opnås, hvis alle mikrokosmos udvikler sig og betragter udviklingen af det andet mikrokosmos, dvs. den anden nation, som deres egen interesse.

Denne metode med modsætningernes sammenfald er et meget fascinerende begreb, og jeg ville have brug for meget mere tid til at forklare det. Han var selv klar over, at dette var en fuldstændig revolutionerende måde at nærme sig tingene på, for han sagde: »Jeg tænker nu noget, som ingen menneske nogensinde før har tænkt.« Og han kom naturligt frem til det gennem en teologisk diskussion, som jeg nu vil forkorte. Det handler grundlæggende om, at det menneskelige sind har en evne til altid at tænke det højere En, som er af en højere størrelse og en højere orden end de Mange.

Naturligvis kom han frem til denne idé gennem en teologisk refleksion. Men det er en metode, der kan anvendes på ethvert problem, ethvert område inden for videnskab eller kultur. Jeg har i flere årtier gjort det til en vane at anvende denne tankegang, hvor modsætninger falder sammen, fordi det hjælper enormt med ikke at hænge fast i små detaljer eller sekundære eller tertiære modsætninger, men altid at tænke på det Ene, som måske er noget nyt.

Nicholas sagde også, at man har altid forudseenhed, forudviden om, hvad man leder efter, for hvis man ikke ved, hvad man leder efter, kan man måske finde noget, men man ved ikke, om det er det, man ledte efter. Så man har den forudseenhed, og den forudseenhed, hvis den er baseret på en metodologisk tilgang, vil altid guide en til at finde frem til løsningen på et højere niveau.

Nu tror jeg historisk set, at det højere niveau må være, at vi tager et spring og ikke tænker »nationen først«, ikke MAGA, ikke Amerika først, eller Rusland først, eller Venezuela først, eller Brasilien først, men tænker den ene menneskehed

først og derefter definerer den nationale interesse i sammenhæng med den ene.

Jeg tror, at den statsmand, der også har tænkt på den måde i lang tid, er Xi Jinping, fordi han taler om menneskehedens fælles fællesskab. Og han har for øvrigt også udviklet fire globale initiativer: Globale Sikkerhedsinitiativ, Development-, Civilizational- og Governance Initiatives, som i deres helhed repræsenterer nøjagtig den tilgang, som vi fra Schiller Instituttet også har forfulgt i flere år, nemlig idéen om, at vi absolut er nødt til en ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur, der skal tage hensyn til alle enkeltlandes interesser, fordi det ikke fungerer, hvis man udelader ét eller to lande.

Man kan faktisk gå tilbage til Westfalske Fred, som bragte fred, fordi det udviklede dette begreb, at den andens interesser skal tages i betragtning. Og når dette princip blev anvendt, fandt man fred. Og når det ikke blev anvendt, som i Versailles-traktaten, var det forløberen til den næste krig.

Så jeg tror, at det, vi akut har brug for, og måske kan vi tage denne diskussion i dag som udgangspunkt, er at have flere sådanne paneler, måske med deltagelse af alle tænketanke i Latinamerika og måske også andre dele af verden. Måske har vi nogle tænketanke i USA, der ville være egnede til at deltage i det, og lad os begynde at diskutere, hvordan vi kan give os selv et styringssystem, der muliggør menneskehedens overlevelse som helhed.

Det var emnet i *Federalist Papers* i den unge amerikanske republik. Og hvis vi ikke har den diskussion på globalt plan, så udfører vi ikke vores opgave som mennesker.

Helga Zepp-LaRouche address the EIR seminar. Credit: EIRNS

Fornuft i en krisetid Den Internationale Fredskoalitions møde nr. 129, 21. november 2025

ikke korrekturlæst

ANASTASIA BATTLE: Hej alle sammen! Velkommen til Den Internationale Fredskoalition. Dette er vores 129. møde i træk. Tak, fordi I er med. Mit navn er Anastasia Battle, og jeg er jeres ordstyrer i dag sammen med Dennis Small og Dennis Speed, mine medmoderatorer.

Jeg vil gerne minde folk om, hvorfor vi oprettede dette forum, som – som mange, der har været i fredsbevægelsen i lang tid, ved – har været ret dysfunktionelt, med mange interne stridigheder og folk, der kæmper indbyrdes. Men hvis vi virkelig vil forhindre en tredje atomkrig, hvis vi vil forhindre folkemord, er vi nødt til at samarbejde. Mennesker med mange forskellige filosofier, religioner, sprog og kulturer er samlet i dette forum for at nå det samme mål; det er vores mission for ægte fred på planeten. Så vi byder jer velkommen, hvis det er jeres mission. Vi vil opmuntre folk, især nye folk, til at deltage i diskussionen. Præsenter jer selv, fortæl os, hvor I kommer fra, om I er med i en organisation, og om I har nogle initiativer, I vil præsentere for alle. I er velkomne til at gøre det under diskussionsperioden. Tak til de erfarne deltagere, der har været en del af denne proces i over 129 uger. Det er vigtigt. Tag jer et øjeblik til at dele invitationen, uanset hvilken platform I er på; del linket til dette møde i dag. Det vil

være meget vigtigt i forhold til de gennemgribende forandringer, der sker omkring Venezuela, sammenbruddet af det globale finansielle system og løsningerne på disse kriser for at stoppe drivkraften bag atomkrig på mange fronter.

For at komme i gang i dag har vi Helga Zepp-LaRouche, som er grundlægger af Schiller Instituttet og initiativtager til Den Internationale Fredskoalition. Værsgo, Helga.

HELGA ZEPP-LAROUCHE: Tak. Velkommen til jer alle. Den strategiske situation i verden er fortsat præget af mange modstridende udviklinger. På den ene side har vi den stadig truende fare for, at der sker noget med Venezuela. I går afholdt vi et meget vigtigt og vellykket nødseminar, hvor repræsentanter fra Venezuela, Brasilien, andre lande i Latinamerika og USA drøftede, hvad der kan gøres for at overbevise præsident Trump – »Gør det ikke, præsident Trump!« var titlen på seminaret. Det, der klart fremgik af diskussionen, var, at påskuddet om, at Venezuela er involveret i at smugle fentanyl eller store mængder kokain ind i USA, netop er det: et påskud. Det blev afsløret af magasinet *Foreign Affairs*, som klart siger, at det egentlige mål er et regimeskifte i Venezuela for at fjerne en forpost for indflydelsen fra Kina, Cuba, Iran og Rusland, nemlig BRIKS. Der blev også diskuteret løsninger, hvor det blev fastslået, at nøglen til at overvinde alle disse problemer som migranter, fattigdom og spændinger er samarbejde mellem USA og BRIKS. Vi får en rapport om denne session af Dennis Small lidt senere i diskussionen.

Det store emne, der samtidig kom på dagsordenen, er naturligvis den 28-punktsplan, der skal bringe en fredsløsning til at afslutte krigen i Ukraine. Følelserne løber højt omkring dette forslag, fordi det ser ud til, at det virkelig er det gamle forslag, som blev drøftet mellem Steve Witkoff og Kirill Dmitriev i Miami i slutningen af oktober. Det blev ikke bekræftet, at der var en konsultation med Rusland ud over det. Forslaget er dog åbenbart et, som nogle mener vil betyde en

fuldstændig kapitulation af Ukraine. Jeg ser det ikke på den måde, for militært set rykker Rusland så massivt frem, at det er et spørgsmål om meget kort tid, før de ukrainske styrker ikke længere kan fortsætte med at kæmpe. Dette skyldes også den fuldstændige mangel på tropper, for slet ikke at tale om ammunition. Der er også en stemning i befolkningen, hvor kun 24 % af de adspurgte ønsker at fortsætte krigen, og 69 % ønsker at afslutte den så hurtigt som muligt, fordi det er en udmattelseskrig, og tabene er nået et niveau, der er absolut uacceptabelt.

Dette 28-punktsforslag indebærer, at Rusland vil få visse dele af Donetsk og Lugansk, som stadig kontrolleres af ukrainerne. Ukrainerne vil altså være nødt til at opgive en del af det territorium, som endnu ikke er erobret af Rusland. Men på den anden side vil dele af Kherson og Zaporozhye, som er besat af Rusland, blive givet tilbage til Ukraine. Andre punkter er, at Ukraine absolut ikke kan blive medlem af NATO; Rusland vil garantere, at det ikke planlægger at angribe andre lande; våbensystemer i Polen og Rumænien, der betragtes som en trussel mod Rusland, vil blive trukket tilbage; og Ukraine vil ikke have langtrækkende våben, der kan nå langt ind på russisk territorium; USA vil til gengæld give Ukraine sikkerhedsgarantier. Rusland vil kunne blive reintegreret i den globale økonomi, og alle sanktioner vil blive ophævet. Der er i hvert fald mange flere punkter.

Dette er naturligvis resultatet af næsten tre års krig. Zelenskyj er naturligvis ikke tilfreds med det, men i en diskussion med den amerikanske forsvarsminister Daniel Driscoll var han mere eller mindre enig i, at dette ville være et forhandlingspunkt. Naturligvis gik koalitionen af villige i Europa helt amok: Merz, Macron og Starmer ringede i dag til Zelenskyj. Der er blandede signaler, fordi flere af de europæiske ledere er på vej til Sydafrika for at deltage i G20-mødet, så det var lidt frem og tilbage. For eksempel sagde udenrigsminister Wadephul noget lidt andet, nemlig at alt,

hvad der kan afslutte krigen, er velkomment. Under alle omstændigheder er det ikke klart, hvad resultatet af det hele vil blive. Den tidligere chef for de italienske specialstyrker i Afghanistan, Bertolini, sagde, at hvis Ukraine ikke accepterer en afslutning på krigen gennem sådanne forhandlinger, ønsker nogle europæere at gøre Ukraine til et nyt Afghanistan for Europa. Det var 20 år med meningsløs, meningsløs drab, og i slutningen af det var Afghanistan fuldstændig ødelagt. Så hvis det er det, der skal være Ukraines skæbne, er det bestemt ikke noget at se frem til.

Det er klart, at situationen i Mellemøsten fortsat er præget af drab. Mere end 30 mennesker er blevet dræbt og 600 såret; det er meget svært at vurdere. Under alle omstændigheder blev den amerikanske resolution i FN's Sikkerhedsråd vedtaget, med Rusland og Kina som de eneste, der undlod at stemme. Men situationen er slet ikke afklaret, fordi massakren på palæstinensere fortsætter, ikke kun i Gaza, men også på Vestbredden. Vi vil høre en meget mere detaljeret rapport om dette fra professor Falk.

Det er klart, at når man blot berører disse forskellige krisesteder, er det tydeligt, at selv om katastrofen i Venezuela endnu ikke er indtruffet, og de forfærdelige resultater af næsten tre års krig i Ukraine, er vi endnu ikke ude af farezonen, fordi det endnu ikke er klart, hvad resultatet vil blive af reaktionen fra koalitionen af villige; Mellemøsten er fortsat et rædselsshow. Alt dette understreger blot vores vedvarende pointe om, at vi absolut er nødt til at flytte hele situationen over i et nyt paradigme. Det er ikke nok at forsøge at finde løsninger på regionale kriser. Vi er nødt til at bevæge os væk fra geopolitik; vi er nødt til at afskaffe et system, hvor et sammenbrudende neoliberalt system forsøger at forhindre Kinas fremgang, BRIKS-landenes fremgang og deres bestræbelser på at skabe et nyt økonomisk system. Vi er nødt til at overbevise de europæiske lande og USA om, at den eneste måde, vi kan afslutte tingene uden en katastrofe,

er, at disse lande slutter sig til den Globale Majoritet og samarbejder om at løse alle problemerne med fattigdom, migranter og mange regionale spændinger gennem samarbejde. Det er den nye tendens i tiden.

Nu tror jeg, vi kan være optimistiske og sige, at det er den Globale Majoritet, der repræsenterer 85 % af verdens befolkning, der ønsker et nyt samarbejdssystem. Vi skal huske, at det også er præsident Trumps MAGA-base, der ønskede, at Trump skulle afslutte de endeløse krige, og som helt sikkert ikke vil støtte ham i at starte en ny krig i Venezuela. Så vi må forbinde Europas og Amerikas befolkninger med den Globale Majoritet, og så kan alle problemer løses.

Desværre kommer både forsvarschefen i Frankrig og generalinspektøren for Bundeswehr i Tyskland med absolut krigslignende udtalelser. Den franske Mandon sagde, at Frankrig må være parat til at ofre sine børn, ellers er vi i fare. Og den tyske generalinspektør sagde, at vi må være parate til at kæmpe i aften.

Så disse mennesker er stadig på en absolut uopnåelig, illusorisk krigssti, men man kan også berette, at en meget bred alliance af organisationer netop har formået at stoppe en præsentation af en repræsentant for Bundeswehr på Charité-hospitalet i Berlin, hvor han ville holde et foredrag om, hvordan hospitalerne skal være forberedt på den kommende krig. Og en meget bred koalition var i stand til at aflyse invitationen og stoppe dette. Det bør ses som et lille, men vigtigt tegn på, at folk kan lykkes med at nedkæmpe selv den stærkeste tyrann, hvis de forener sig om en god plan. Dette er Friedrich Schillers ord i hans beretning om Nederlandenes fald fra Habsburg-imperiet. Han sagde: »Jeg fortæller jer denne historie, så folk kan få håb om, at man kan vinde over sådanne tyranner.«

Jeg vil stoppe her og sige, at vi absolut må øge vores indsats i Den Internationale Fredskoalition, for det varer ikke længe,

før det finansielle system kollapse, og hvis vi ikke får reorganiseret det i tide, kan det også udløse en ukontrollabel situation. Det var mine indledende bemærkninger.

Bemærkninger under diskussionen

Kun kort sagt: Jeg tror, at hvis man spurgte flertallet af mennesker i Europa, om de er racister, kolonialister og imperialister, ville de sandsynligvis svare: »Åh nej, sådan er vi ikke.« Men hvis man ser på de faktiske underliggende aksiomer for adfærden, tror jeg, at folk endnu ikke rigtig har bearbejdet det faktum, at de er vant til et verdenssystem, der i 500 år har behandlet landene i det Globale Syd som kolonier, og at det var helt i orden, at der var fattigdom og ingen ferskvand; sådan er det bare. Og jeg tror, at en af de mest presserende ting, som folk i nord skal lære, er, at der er sket en dramatisk forandring; ånden er ude af flasken, og man kan ikke putte den tilbage. Man må acceptere, at det er alle nationers ret at udvikle deres fulde potentiale, og de insisterer nu på, at de vil gøre det. I betragtning af at Kina er det land, der har hjulpet dem og gjort noget, som Europa ikke gjorde, og som USA ikke gjorde. De kunne let have hjulpet med infrastrukturudviklingen i Afrika, Latinamerika og Asien, men det gjorde de ikke. Først efter Kinas spektakulære fremgang har disse lande nu en partner, som de kan samarbejde med om at overvinde deres egen manglende udvikling.

Jeg tror, at fredsbevægelsens centrale problem er, at den virkelig har et meget mere bevidst behov for – og det er derfor, vi har presset så meget på for en dialog mellem civilisationer og kulturer. For hvis man ikke gør en indsats for at lære om de andre kulturer, forstår man dem ikke. Derfor mener jeg, at vi bør overveje, hvordan vi kan inddrage denne idé om dialog mellem kulturer i Den Internationale Fredskoalition som et meget bevidst element i fremtiden på en markant måde ...

om Storbritanniens rolle i krisen i Venezuela

Jeg var ved at sige noget lignende, for siden du nævnte olieprisen, var der en artikel i en af de britiske aviser – jeg tror, det var *Daily Telegraph* – der sagde, at den virkelige årsag er, at hvis man besætter den venezuelanske olie, så kan man, efter at man har gennemført et regimeskifte, oversvømme markederne med billig olie, og det vil ødelægge den russiske krigsøkonomi, og på den måde kan man slippe af med Putin; et af disse helt vanvittige scenarier. Men jeg tror, at det er briterne, der har opmuntret til hele denne indsats for at ødelægge BRIKS-landene.

Der er også det faktum, at da krigen i Afghanistan skammeligt blev tabt, fulgte vi dette meget nøje for at se, om det var et forsøg på at koncentrere sig om at løse de endeløse krige, som Trump havde lovet i valgkampen, eller om det bare var et forsøg på at omgruppere til Stillehavsområdet? I alt dette holder jeg altid øje, for der er disse mennesker i USA, som i de forskellige tænketanke – RAND Corporation for eksempel – der sagde: »Lad os føre krig mod Kina hellere før end senere, for jo længere vi venter, jo mere magtfuld bliver Kina, og jo sværere bliver krigen.«

Så der er disse mennesker, der er hardcore neokonservative, som ikke vil give op på idéen om, at USA's unipolære position skal opretholdes. Ligesom Wolfowitz-doktrinen, der siger, at det aldrig vil blive tilladt, at noget land eller nogen gruppe af lande overgår USA militært, politisk eller økonomisk. Denne tendens er også forbundet med briterne, fordi de er dem, der mener, at verdensimperiet skal styres på basis af det anglo-amerikanske særlige forhold.

Der har været en hel indsats for at få præsident Trump involveret i det på en eller anden måde. Man har den britiske ambassadør i den første Trump-administration, der indrømmede,

at hans job var at »oversvømme området« for at skabe et fuldstændigt kontrolleret miljø omkring Trump, så han ikke fik nogen information, der kunne føre ham på en anden vej. Desværre var det så forfærdeligt, da Trump besøgte det kongelige hushold, banketten med Charles, fordi det viser, at folk går til ekstreme længder for at udnytte Trumps svagheder.

Jeg tror, det virkelig er et spørgsmål om at mobilisere en masse mennesker med gode intentioner, og derfor er IPC så absolut nødvendigt. Vi bør virkelig gøre en indsats for at nå ud til MAGA-folkene, fordi de stemte på Trump for at få en ende på de endeløse krige. Hvis Trump nu bliver trukket ind i en krig i Venezuela, kan det ende med at blive et morads, der ikke kun involverer Venezuela, men hele Latinamerika. Så jeg synes, vi bør gøre en særlig indsats for at tale med nogle MAGA-folk og invitere dem til det næste IPC-møde, så de kan få indblik i vores diskussioner ...

om spredning af Ted Postols resumé af faren ved atomkrig

Jeg vil gerne byde det, du siger, velkommen, Helmut, for jeg mener, at netop denne tale af Ted Postol er noget, som alle mennesker på kloden bør kende til. Vi har begrænset arbejdskraft, men hvis der er folk her, der kan hjælpe, så er det en fordel, for i dag kan man oversætte et sådant program til stort set alle sprog, der findes på kloden. Vi arbejder dog altid på grænsen af vores evner, men hvis der er mennesker som dig selv eller andre, der vil hjælpe os med at oversætte Postols video og også professor Starrs, som også er yderst værdifuld, til alle sprog og kan hjælpe os med at nå ud til så mange organisationer som muligt for at henlede deres opmærksomhed på den, så tror jeg, det ville være en vidunderlig og yderst vigtig opgave for alle deltagere i IPC. For jeg tror, vi altid har sagt, at uanset hvilke forskelle der er på alle mulige emner, er det eneste, vi absolut skal bekæmpe, faren for atomkrig, for det ville være slutningen for

menneskeheden.

Så hvis nogen ønsker at reagere på dit forslag om at oversætte Postol, så kontakt os venligst. Det ville være mere end velkomment.

Afsluttende bemærkninger

Der er alle disse forskellige kriser. Man har Mellemøsten, man har Ukraine, og nu kommer der måske snart Venezuela eller andre krisesteder. Men der er en fællesnævner for alle disse ting, selvom de har historiske specifikke årsager. Man har Mellemøstens historie, man har Ukraines historie og så videre. Men den fællesnævner er noget andet, nemlig at da den kolde krig sluttede, var der et vendepunkt i historien. Vi kaldte det dengang for menneskehedens stjernestund – hvilket er en oversættelse fra tysk *Sternstunde* [øjeblik af herlighed; afgørende øjeblik]. Men det betød, at dette var et af de sjældne øjeblikke, hvor man kunne have skabt noget nyt. Det nye ville have været en fredsorden for det 21. århundrede.

Gorbatsjov sagde dengang, at vi skulle bygge et fælles europæisk hus; andre talte om en sikkerhedsorden fra Vladivostok til Lissabon. Der var en periode, hvor det ville have været absolut muligt. Hvis det var blevet gjort, ville vi ikke have alle disse kriser, vi taler om nu. Men fordi nogle mennesker blev overmodige og troede, at de havde vundet den kolde krig, at kommunismen var blevet besejret – John Paul II, den daværende pave, advarede om, at det var en fuldstændig fejltagelse at tro, at Vesten havde vundet, fordi begge sider havde syndens strukturer. Og hvis nogen ikke troede, at syndens strukturer eksisterede i Vesten, behøvede man blot at se på forholdene i udviklingslandene for at se den forarmelse, der var resultatet af disse syndens strukturer – med henvisning til kolonialismen.

Derefter forsøgte nogle mennesker naturligvis at udnytte det

øjeblik og etablere en unipolær verden baseret på begrebet et imperium og forsøge at eliminere alle regeringer, der var imod det. Bush kaldte det »ondskabens akse« og pegede på en række lande, der skulle elimineres gennem regimeskift. Det mislykkedes fuldstændigt, som vi ved, og generelt havde man en enorm modreaktion mod alle de politikker, der blev forsøgt – mod regimeskift, mod farverevolutioner, mod interventionistiske krige, mod ensidige sanktioner, mod våbenisering af valutaer som dollar og euro. Som følge heraf forsøger flertallet af lande og folk nu at etablere et fredeligt nyt verdensøkonomisk system.

Da Sovjetunionen kollapsede, gjorde de det på en forbløffende fredelig måde. De brugte ikke kampvogne; de forsøgte ikke at reparere et system, der tydeligvis ikke længere fungerede. De var mere eller mindre enige om en transformation.

Det problem, vi ser lige nu, er, at Vesten, der står over for et lignende problem – nemlig at deres system ikke fungerer – ikke forsøger at transformere det, som Sovjetunionen gjorde. De forsøger at hævde deres magt med militære midler. Neokonservative i den engelsktalende verden gør det på deres måde; Koalitionen af Villige gør det på deres måde. Jeg tror, vi har brug for en reel fredsstyrke – ikke kun mennesker, der er imod krigen, men som, som Dennis lige sagde, vil fjerne de grundlæggende årsager til dette problem. De grundlæggende årsager er imperium og oligarki kontra landenes ret til at udvikle deres land og deres befolkning og realisere deres fulde potentiale.

Jeg tror, det er det, vi absolut skal medtage i diskussionen, for problemet med narkotika i Venezuela eller Colombia eller hvor som helst kunne let løses, hvis USA ville blive enige med Kina og andre lande om at gå sammen om økonomisk udvikling som Lyndon LaRouches »Operation Juárez«-plan fra 1982. Det var en fuldt udarbejdet plan for, hvordan man kunne bringe infrastrukturudvikling som grundlag for fred til hele det latinamerikanske kontinent. På samme måde er vi nødt til at

genopbygge Mellemøsten, og vi er nødt til at opbygge Afrika gennem industrialisering. Jeg tror ikke, vi kan overvinde den grundlæggende årsag til krigsfaren, før vi har bragt verden i en situation, hvor et nyt paradigme kan etableres – hvor landene arbejder sammen for det fælles bedste, den ene menneskehed.

Jeg accepterer ikke modargumentet fra nogle, der siger: »Åh, det er en utopisk drøm; det vil aldrig ske. Der vil altid være krig.« For hvis vi er enige i det, er civilisationens undergang helt sikker, fordi den næste krig, i modsætning til hvad nogle af disse tåbelige krigsmagere i Europa tror, ikke vil være en konventionel krig. Den næste krig vil være en atomkrig, og som Ted Postol klart har påvist, er sandsynligheden for, at brugen af atomvåben vil føre til en fuldgyltig global atomkrig inden for fem dage, ekstremt høj.

Derfor kan jeg kun appellere til jer: Lad ikke jeres indsats slække. Vi bør virkelig overveje, om vi ikke kan inddrage nogle af kulturbegreberne i vores diskussioner, måske ikke hver gang, men i hvert fald nogle gange. En diskussion om æstetisk uddannelse – hvordan vi får folk til at overvinde barbari, og hvad vi må skynde os at gøre, for man er nødt til at forædle folks sjæle og sind. For jeg tror ikke, at vi uden det kan vende den nuværende tendens.

Måske kan vi tænke lidt over det og inddrage nogle elementer i diskussionen, der vedrører dialogen mellem civilisationer og det smukke, som mennesket kan opnå, når det sætter sig for det på den rigtige måde.

**POLITISK ORIENTERING den 20.
november 2025 med formand Tom
Gillesberg.**

**Trumps trone smuldrer og
Europas ledere er i
fornægtelse.**

**Schiller Instituttets
konference i Paris bringer
håb.**

**Ikke flere krige, ikke flere
regimeskift: Schiller
Instituttets webcast med
Helga Zepp-LaRouche november
2025 (EIRNS) – Helga Zepp-
LaRouche gav sit ugentlige**

webcast-interview til Harley Schlanger den 19. november.

Ikke korrekturlæst

HARLEY SCHLANGER:

Hej, og velkommen til vores ugentlige dialog med Helga Zepp-LaRouche. Hun er grundlægger af Schiller-instituttet og initiativtager til Den Internationale Fredskoalition. Jeg hedder Harley Schlanger, og i dag er det den 19. november 2025. Hvis du vil deltage i diskussionen, kan du sende spørgsmål eller kommentarer på questions@schillerinstitute.org eller skrive dem i chatten.

Der er en række aktuelle nyheder, vi skal ind på – blandt andet præsidentens kovending i spørgsmålet om, hvorvidt de såkaldte Epstein-filer skal offentliggøres. Men lad os begynde med risikoen for krig i den vestlige halvkugle, iscenesat af City of London i samarbejde med amerikanske neokonservative. En stor amerikansk flådestyrke er blevet udstationeret i Caribien. Russerne og kineserne har begge tydeligt markeret deres modstand mod ethvert forsøg på regimeskifte dér. De pensionerede amerikanske efterretningsspecialister i VIPS har udsendt en advarsel og opfordrer præsidenten til at lære af tidligere regimeskiftspolitikker.

Jeg har et spørgsmål til dig fra en fremtrædende senioranalytiker, der spørger, om du er bekendt med rapporterne om udstationering af russiske S-400-missiler i Venezuela, og om du mener, at dette – hvis det er sandt – er en besked til USA?

HELGA ZEPP-LAROUCHE:

Jeg har hørt og læst sådanne rapporter, men jeg mener ikke, at det er 100 % bekræftet. I betragtning af at Rusland tidligere har forsøgt at holde sig ude af konflikter som Iran og

lignende situationer, vil jeg gerne have solid bekræftelse, før jeg fælder en endelig dom.

SCHLANGER:

Vi holder en *Executive Intelligence Review*-rundbordsdiskussion om Venezuela i morgen kl. 11.00 østlig tid. Hvad kan du fortælle os om denne begivenhed?

ZEPP-LAROUCHE:

Det bliver et ekstremt vigtigt møde, fordi vi har eksperter fra hele regionen – fra Venezuela, Guyana, Brasilien og Mexico. Det er selvfølgelig utænkeligt, at dette skulle udvikle sig til en egentlig militær operation. Der ligger et meget stort amerikansk flådekontingent dér: *USS Ford*, det største amerikanske hangarskib, ledsaget af en hel armada af krigsskibe, og omkring 15.000 soldater i alt. Det er svært at forestille sig en landinvasion, i betragtning af at Venezuela har en stor hær, et omfattende forsvarssystem, mange militser og guerillagrupper. Det kan ikke ende godt.

Det memorandum fra VIPS, som du nævnte, siger netop dette: Der er ingen gode løsninger. Og i kombination med en mulig politisk operation – måske et kup – ser vi nu denne såkaldte Nobel-fredsprisvinder Machado, som direkte opfordrer USA til at gribe ind. Det er spørgsmål om decideret samarbejde med et fremmed lands interesser, og det vender vi tilbage til.

Vi vil i morgen diskutere konsekvenserne for hele Latinamerika, for det her vil være en massiv polariseringsfaktor. Rubio og andre forsøger allerede at skabe en højrefløjsalliance i hele regionen, og det varsler forfærdelige udviklinger og en forværring af migrationskrisen.

Eksperterne vil uden tvivl advare meget kraftigt imod dette og samtidig analysere de dybere geopolitiske årsager. USA's nye doktrin for den vestlige halvkugle udpeger Kina som det største problem, og operationen mod Venezuela – og andre lande – har tydelig karakter af en anti-Kina-operation.

Virkeligheden er, at hvis USA valgte at samarbejde med Kina om infrastrukturprojekter som den bi-oceaniske jernbane og Chancay-dybvandshavnen i Peru, kunne hele kontinentet åbnes for udvikling. Det har været et centralt spørgsmål siden Alexander von Humboldts tid i det 19. århundrede, og det er endnu mere presserende i dag. Det kunne løse en lang række problemer, herunder migration.

Rundbordet vil derfor ikke kun give en skarp analyse, men også vise, hvilke enorme fordele der ville være ved, at USA samarbejdede med BRICS i Latinamerika – i stedet for at betragte regionen som deres såkaldte “baghave”, som skal domineres militært.

SCHLANGER:

Vi taler med Helga Zepp-LaRouche fra Schiller-instituttet. Der er lige kommet et spørgsmål:

“Tror du, at Venezuela-spørgsmålet bliver brugt til at fjerne fokus fra Ukraine, som nu er på randen af sammenbrud?”

ZEPP-LAROUCHE:

Det kunne meget vel være et element, for situationen i Ukraine er tydelig. Russerne gør store fremskridt og erobrer flere landsbyer og byer om ugen. Situationen i Ukraine er desuden undermineret af korruptionsskandalen, hvilket kan være et tegn på, at nogle kræfter ønsker at erstatte præsident Zelenskyy. Det er ikke holdbart, og i sådanne situationer forsøger man ofte at aflede opmærksomheden. Så ja, det er en mulighed.

SCHLANGER:

Det er på mange måder naturen ved permanent krig. Lad os blive ved Ukraine et øjeblik – der er et par spørgsmål. Ét af dem, tror jeg, er sarkastisk formuleret:

“Nå, der er korruption i Ukraine? Virkelig? Hvem kunne have forestillet sig det?”

Det er en reference til den aktuelle skandale.

ZEPP-LAROUCHE:

Det har i årevis været almindelig viden i det internationale samfund, at en stor del af de penge, som blev trukket ud af skatteyderne i USA, Tyskland og andre lande, endte i lommerne på ukrainske oligarker. Det gælder også store mængder våben, der siden dukkede op vidt omkring i verden. Det er et sort hul – og har været det i meget lang tid.

SCHLANGER:

Når vi taler om korruption, spørger en anden:

“Hvad med Ursula von der Leyen og Kaia Kallas, der forsøger at beslaglægge russiske aktiver i Europa eller optage lån med dem som sikkerhed? Er der nogen måde at stoppe det på?”

ZEPP-LAROUCHE:

Nogle – blandt andre den belgiske regering – advarer kraftigt imod det. Hvis man gør det, undermineres hele legitimiteten for de europæiske finansielle institutioner. Hvem ville herefter turde investere dér? Rusland har også allerede sagt, at de vil svare igen med hårde modforanstaltninger. Der findes mange vestlige aktiver i Rusland, som de kunne konfiskere i gengældelse.

I en periode med ekstrem skrøbelighed på de finansielle markeder, hvor kryptovalutaer som Bitcoin og diverse “stablecoins” er faldet betydeligt, og hvor man diskuterer, om AI-boblen kan udløse et systemisk chok, er dette et skridt, der i værste fald kunne bringe hele systemet ned. Det er nok derfor, visse aktører tøver. Men von der Leyen og Kallas virker også meget desperate – deres politikker fungerer ikke.

SCHLANGER:

Vi får mange spørgsmål om situationen i USA, især om konflikten mellem Donald Trump og Marjorie Taylor Greene samt Tucker Carlson i forbindelse med Epstein-filerne. Flere har skrevet om det. En skriver: *“Jeg respekterer virkelig Marjorie Taylor Greene og Tucker Carlson.”*

En anden skriver: *“Helga, du fortjener ros for din insistensen på, at borgerne skal engagere sig. Er det her et tegn på, at*

amerikanerne begynder at forstå, at de har magt og kan påvirke både Kongressen og præsidenten?"

ZEPP-LAROUCHE:

Jeg mener, der er tydelige tegn på netop det. At Greene står fast – og hun repræsenterer en stor del af Trumps MAGA-base – er et vigtigt signal.

Jeg er virkelig chokeret over Trumps opførsel i denne sag. Marjorie Taylor Greene – som jeg måske ikke har været enig med politisk – stod last og brast med ham i perioder, hvor han var under ekstremt pres. Hun gjorde en betydelig indsats for at støtte ham, ligesom kongresmedlem Massie.

Og alligevel vender han sig mod hende. Hun fortalte, at efter han kaldte hende "forræder", modtog hun adskillige dødstrusler, og private sikkerhedsfirmaer tilbød beskyttelse. Trump kommenterede bagefter kynisk, at "ingen bryder sig om Marjorie Taylor Greene", og at hun "ikke er vigtig".

Det er grimt. Han virker helt blind for, hvad han gør. Han er omgivet af folk, der trækker ham i en anden retning, og han udviser ingen empati over for sine mest loyale støtter. Jeg tror, han er ved at miste en del af sin base.

SCHLANGER:

En anden skriver netop: *"Ved Gud, hvis du havde noget med det her at gøre, så virkede det – folk engagerede sig. Bliv ved!"*

Vi har også et spørgsmål fra Nigeria:

"Jeg har fulgt Epstein-sagen. Epstein var tydeligvis korrupt, men mange andre ser ud til at være involveret. Forsøger de at dække over det? Tror du, filerne bliver frigivet?"

ZEPP-LAROUCHE:

Det er det helt store spørgsmål. Trump skiftede fuldstændig holdning, da han indså, at han mister grebet om Det Republikanske Parti. Han instruerede derefter alle om at stemme for udleveringen af filerne. Spørgsmålet er nu, om de

mest belastende dele – om ham selv eller andre i de republikanske kredse – bliver redigeret væk. Vi har set FBI-dokumenter før, hvor halvdelen af teksten var sorte bjælker. Inden for omkring 30 dage ved vi mere.

Men denne sag kræver langt dybere undersøgelse. Så modbydelig som handlen med mindreårige piger og unge kvinder er – og det afslører en fuldstændig moralsk råddenskab blandt disse rige mænd – så er det kun toppen af isbjerget.

Man må spørge: Hvem var Epstein? Hans karriere forbinder ham med de kredse, der stod bag dereguleringen af finansmarkederne og udviklingen af "kreative finansinstrumenter". Mange af hans samarbejdspartnere er endt i fængsel for kriminelle aktiviteter.

Den virkelige skandale er, at sexdelen kun er den sociale overflade. Den dybe forbrydelse handler om ulovlig hvidvaskning, "kreative" finansoperationer, våbenhandel og aktiviteter, der trækker tråde ind i centrale dele af det nuværende finansielle system. Hvis man graver seriøst i dette, kan det føre til en omfattende renselse af praksisser, der burde have været stoppet for længe siden.

Harley, du har forsket i disse kredse – måske kan du supplere.

SCHLANGER:

Jeg har lige skrevet en rapport, som jeg forventer snart bliver offentliggjort i *Executive Intelligence Review*, hvor jeg gennemgår præcis det, du taler om. Det var netværket bag Michael Milkens junk bond-operation, der finansierede Epstein fra begyndelsen og helt frem til hans endelige anholdelse i 2018–2019.

Det vigtige her er, at der er tale om en organiseret kriminel bande, som blev beskyttet af den amerikanske regering på grund af deres såkaldte "finansielle innovation". De nedbrød det

gamle banksystem, det gamle finansielle system, og erstattede det med et spekulativt system, der i høj grad var drevet af hvidvaskning af narkopenge og midler fra våbenhandel.

Epstein var ikke kun involveret i seksualforbrydelser og økonomisk kriminalitet. Han var også involveret sammen med Adnan Khashoggi, en af hovedpersonerne i Iran–Contra-affæren, i al-Yamamah-våbenhandlen – BAE-aftalen med Saudi-Arabien. Han har desuden meget tætte forbindelser til den israelske efterretningstjeneste via sit partnerskab med Ehud Barak, den tidligere premierminister.

Der er meget mere at sige om dette, og der kommer nyt frem næsten hver dag. Folk bør se frem til, at mere bliver offentliggjort – for nu indrømmer man endelig, at det ikke kun handler om sex, men man fortæller stadig ikke hele historien. Hele historien handler om overgangen til en kunstig intelligens-økonomi. Det var præcis dét, din mand advarede om for mange år siden.

Det er også ironisk, at mange af dem, der støtter eller dækkede over Epstein, er knyttet til Anti-Defamation League – den samme organisation, som bagvaskede din mand. Det er efter min mening ganske betydningsfuldt.

Her er et spørgsmål til dig. En skriver:

“Jeg ser dig hver uge. Hvordan kan det være, at du altid er et skridt foran den næste operation? Hvad ved du, som andre ikke ved?”

ZEPP-LAROUCHE:

Jeg har studeret Nicolaus af Kues, en tænker fra det 15. århundrede, som sagde, at man altid må nærme sig ny viden ud fra det synspunkt, at man på forhånd må have en forestilling om, hvad man leder efter. Ellers finder man nok noget – men man ved ikke, om det faktisk er det, man burde lede efter.

Det er en meget vigtig idé: at have en form for forudgående viden, en forudseenhed. Den kan man udvikle ved hele tiden at

holde sig ajour med de vigtigste udviklinger og så være opmærksom på de forskellige former for forandring, der opstår.

Den konceptuelle forståelse af sådanne forandringer kommer ikke fra matematik eller statistik, og den kommer heller ikke bare fra enkeltstående begivenheder. Den kommer fra en forståelse af processer – og af, hvor disse processer nødvendigvis er på vej hen. Det er en bestemt måde at tænke på, og den kan læres.

Derfor fører vi netop nu en kampagne for at gøre Nicolaus af Kues' livsværk mere kendt, også fordi paven henviste til ham i sin jubilæumstale. Han fremhævede især Nicolaus af Kues' værker og hans begreb om modsætningernes sammenfald. Sammen med Leibniz, Schiller og selvfølgelig Lyndon LaRouche, der genoplivede 2500 års europæisk filosofihistorie, giver det – når man først har tilegnet sig noget af denne tankegang – en ganske god evne til at forudskue, hvad den næste udvikling vil være.

Det er så meget, jeg kan sige som svar på spørgsmålet.

SCHLANGER:

Vi vil udgive nogle flere af dine skrifter – blandt andet nogle af dine ældre tekster om Nicolaus af Kues. Når vi taler om forudseenhed, var du også dér foran mange andre.

Her er et spørgsmål fra en tilhænger i Storbritannien. Han skriver:

“Vi hører ikke så meget om Gaza i disse dage, men en pro-palæstinensisk gruppe i Storbritannien siger, at IDF stadig dræber palæstinensere, herunder børn.”

En anden skriver:

“Det ser ud til, at Netanyahu mener det alvorligt med en total annektering af Vestbredden.”

Og spørgsmålet lyder:

“Tror du, at våbenhvilen er seriøs, eller spiller Netanyahu

bare et ventespil?"

ZEPP-LAROUCHE:

Desværre giver fakta på jorden ikke meget grund til håb, hvis man blot lader tingene fortsætte som nu. Drabene i Gaza fortsætter ufortrødent, og der kommer langt mindre humanitær hjælp ind, end Israel har lovet.

At den amerikanske resolution netop er blevet vedtaget i FN's Sikkerhedsråd, med Rusland og Kina som undtagende (blanke) stemmer, er ærligt talt ikke helt forståeligt for mig. Alle de formuleringer, jeg anser for afgørende – herunder en tostatsløsning og palæstinenserne's rolle i en fremtidig regering – er helt udefinerede. Jeg må indrømme, at jeg ikke helt ved, hvorfor Rusland og Kina undlod at stemme. De har givetvis deres grunde og større strategiske hensyn, men det er ikke desto mindre uklart.

Hvad angår Vestbredden, har du helt ret: Annekteringen er i fuld gang. Tanken om en reel tostatsløsning er i praksis gjort umulig, simpelthen fordi der er så mange bosættelser overalt, at der ikke længere er sammenhængende land tilbage til en palæstinensisk stat.

Jeg mener dog ikke, at det sidste ord er sagt. Vi presser på for Oasis-planen. Israel kan ikke blive ved med at skabe nye fjender i al evighed; mange advarer allerede om, at det på mellemlang sigt er ekstremt risikabelt for Israel selv.

Vi arbejder for ideen om, at der er behov for et nyt paradigme. Som du måske lagde mærke til på det seneste møde i International Peace Coalition, havde vi Gershon Baskin med – han har været officiel forhandler mellem israelske og palæstinensiske parter, herunder Hamas. Han støttede ikke alene Oasis-planen fuldt ud, men sagde også, at det er nødvendigt, at USA og Kina samarbejder om at gennemføre den.

Dertil kommer, at vi havde flere palæstinensiske repræsentanter, herunder den palæstinensiske ambassadør i

København, Hassassian, samt andre, der også gav deres fulde støtte til Oasis-planen. Vi har ingen planer om at give op, men vil forsøge at overbevise regeringerne i regionen om at tage initiativet op. Før eller siden vil det gå op for folk, at det faktisk er i alles interesse.

SCHLANGER:

Vi har også fået en besked fra en kontakt i Iran, der skriver: *"Iran står nu over for alvorlig vandmangel i vigtige områder. Er det muligt, at Iran kan blive inkluderet i Oasis-planen eller få sin egen version? Og gøres der noget for at forhindre Netanyahu i at iværksætte nye angreb mod Iran? Hvis han gør det, vil USA så fortsat støtte ham?"*

ZEPP-LAROUCHE:

Oasis-planen er naturligvis ikke begrænset til Israel og Gaza. Hvis man ser på kortet, ser man en enorm ørkenstrækning fra Atlanterhavskysten i Afrika gennem Sahara, Sahel-zonen, videre til Yemen, Saudi-Arabien, Irak, Iran og helt op til det nordøstlige Kina. Det er i realiteten én sammenhængende ørken, som ovenikøbet er ved at udvide sig.

Hvis man vil vende denne udvikling, må man tænke i et helt nyt, sammenhængende vandsystem – inklusive kunstige floder. Der findes flere metoder: ionisering af atmosfæren; udnyttelse af grundvandsmagasiner som midlertidig løsning; og opbygning af kanalsystemer baseret på afsaltning af store mængder havvand.

Det giver derfor fuldstændig mening at overveje en omfattende "genvinding" af denne ørkenzone, så mennesker kan bosætte sig dér, med byer, industri, landbrug osv. Og ja, i den sammenhæng ville det være naturligt at inkludere Iran.

Hvad angår faren for nye israelske angreb mod Iran, støttet af USA, afhænger det i høj grad af, hvordan magtkampen i USA udvikler sig. Hvis den neokonservative fraktion i Trump-administrationen får overtaget, stiger risikoen. Men

situationen i USA er så kaotisk, at jeg ikke vil foregive at kunne forudsige udfaldet.

Der er en voldsom intern strid, alt er i opbrud, og jeg kan kun håbe, at fornuftens kræfter sejrer. Men jeg udelukker på ingen måde faren. Man må samtidig huske, at Iran har fået massiv støtte, især fra Rusland, men også fra Kina. Det gør det langt vanskeligere for nogen at angribe Iran ustraffet.

SCHLANGER:

Her er et spørgsmål om Tyskland. Der er en rapport om, at flere medlemmer af Forbundsdagen, det tyske parlament, fra Alternative für Deutschland, befinder sig i Sochi, Rusland, som led i en diskussion om at forbedre Tysklands relationer til Rusland og om deltagelse i Belt and Road Initiative. Personen skriver:

"Vil de tyske sikkerhedsmyndigheder arrestere dem, når de vender tilbage? Gør dette det mere sandsynligt, at der vil blive gjort forsøg på at forbyde AfD? Hvad er der blevet af fredsfløjen i SPD?"

ZEPP-LAROUCHE:

Det er et godt spørgsmål. Den er forsvundet.

Jeg mener, at situationen i Tyskland er temmelig uholdbar. Hvis AfD deltager i drøftelser i forbindelse med en Europa-BRICS-konference, er det efter min mening prisværdigt. Det er netop dér, vejen ud af denne krise ligger. De europæiske nationer burde samarbejde med BRICS om at løse de helt presserende problemer: fattigdom, krisen i Mellemøsten og mange andre brændende spørgsmål i verden. Enhver, der angriber dette, er geopolitisk set fuldstændig blind.

Jeg tror ikke, at de tyske myndigheder vil gå så langt som til at arrestere dem. Men for eksempel var der også repræsentanter fra Wagenknecht-partiet i Moskva, og nu kører der en voldsom pressekampagne, hvor man insinuerer, at de har modtaget

ulovlige penge osv. Det er efter min vurdering en ren smædekampagne uden reelt grundlag.

Hvis man forsøger at gå i dialog med det fremvoksende globale flertal – det flertal i verden, som allerede eksisterer, og hvor BRICS og SCO blot er nogle af de organisationer, det har skabt – og man så bliver dæmoniseret for det, viser det blot en form for vanvittig geopolitisk tænkning. Det afspejler en vis desperation i det etablerede system, fordi man er nødt til at erkende, at forsøget på at skabe en unipolær verden er slået fuldstændig fejl.

Vi har nu en multipolær verden, og mere end det: et spirende nyt økonomisk system baseret på suverænitet og samarbejde. BRICS-landene udvikler sig langt hurtigere end G7. At forsøge at stoppe den udvikling er efter min mening et desperat træk – toget er kørt.

Hvis der så både fra venstre- og højrefløjene er kræfter, der forsøger at afhjælpe situationen ved at tale med Kina, er det i sig selv positivt. Klingbeil, formand for SPD, rejste netop til Kina for at forsøge at rette op på den skade, som udenrigsminister Wadephul havde forvoldt. Han blev angrebet, selv om han er en ivrig atlantist. Han forsøger endda at omskrive socialdemokratiets historie ved grundlæggende at give Willy Brandt skylden for Putins angreb på Ukraine. Det viser, hvor absurd fortællingen er blevet.

For at redde sin egen politiske position tog han til Kina med en delegation af bankfolk og forsikringsselskaber. Han gentager, at det er bedre at tale *med* Kina end at tale *om* Kina. Men jeg tror ikke, han kunne lade være med at bringe de sædvanlige kontroversielle emner op, som kineserne efterhånden roligt ignorerer, fordi Kina gør mange ting rigtigt – herunder at have verdens stærkeste økonomi. Jeg mener, at tyskerne har mere brug for Kina, end Kina har brug for Tyskland.

Så jeg tror, at mange stadig sidder fast i deres gamle ideologiske fordomme og slet ikke ser potentialet i, hvad der kunne ske, hvis de simpelthen valgte samarbejde frem for konfrontation. Det globale flertal bevæger sig netop i retning af samarbejde og lægger den geopolitiske blindhed bag sig – en blindhed, som nogle europæere og visse kredse i USA stadig mener, de skal holde fast i. Men på længere sigt er det en tabt sag.

SCHLANGER:

Jeg har en sidste e-mail til dig, som jeg tror, du vil finde underholdende. Den er fra en tilhænger i Storbritannien, der skriver, at hun arbejder på et kontor i Liverpool og forsøger at finde ud af, hvordan hun kan få flere af sine kolleger til at se den ugentlige opdatering.

Hun skriver:

“Jeg ser den hver uge. Jeg fik den idé, at vi på arbejdet skulle lave et væddemål: Hvem af E3-lederne bliver den første til at forlade scenen – Macron, Starmer eller Merz? Da vi er briter, mener vi naturligvis, at Starmer bør være den første, fordi han er så dårlig. Men vi vil gerne have dig med i vores væddemål, og vi tror, at du sandsynligvis vil vælge Merz. Vi synes, det er en sjov måde at få folk til at følge den ugentlige dialog.”

Hun ville gerne fortælle dig det.

ZEPP-LAROUCHE:

Det er en virkelig sød idé, og jeg vil meget gerne være med i jeres pool. Du har helt ret – jeg sætter mine penge på Merz.

SCHLANGER:

OK, Helga, vi har været omkring meget. Jeg vil gerne slutte af med at pege på nogle kommende begivenheder, først og fremmest rundbordsdiskussionen om Venezuela i morgen – dit sidste ord om den?

ZEPP-LAROUCHE:

Du bør absolut tune ind – og tage så mange kolleger og venner med som muligt. Beslutningen om, hvorvidt USA vil gennemføre en form for dekapiteringsoperation, landinvasion eller noget i den retning, vil sandsynligvis blive truffet snart.

Vi organiserer netop sådanne paneler for at bringe alternative politiske muligheder på banen, så fornuften forhåbentlig kan få overtaget. Så deltag endelig i diskussionen i morgen.

Og naturligvis har vi, som hver uge gennem mere end to år, IPC-mødet på fredag. Jeg er ret sikker på, at vi får nogen fra VIPS med til at diskutere den overordnede strategiske situation omkring Epstein og Trump. Jeg forventer også, at professor Falk deltager og rapporterer fra det tribunal, han var med i i Tyrkiet – sammen med flere andre førende eksperter.

Så vær venlig at slutte dig til fredsbevægelsen og hjælp os med at udvide den ved at bringe flere mennesker med hver uge.

SCHLANGER:

IPC har mødtes hver eneste fredag i over to år. Som du nævnte før, talte Gershon Baskin – en fremtrædende skikkelse i den israelske fredsbevægelse – på det seneste møde. Det er reelt det eneste sted, hvor mennesker fra hele verden kan samles og føre en fornuftig dialog.

Så gå ikke glip af det. Du kan finde linket via Schiller Instituttets hjemmeside; mødet finder sted fredag kl. 11.

Med det, Helga, tak fordi du talte med os. Vi ses i morgen, på fredag – og igen i næste uge.

ZEPP-LAROUCHE:

Tre gange – indtil da.

Stephen Brawer: Naturlovens betydning i disse usikre og turbulente tider

Af Stephen Brawer, formand for Belt and Road Institute i Sverige

W.E.Talk på chinanews.com

Her er linket til artiklen.

Ikke korrekturlæst

14. november 2025 – På det kinesisk-europæiske seminar om menneskerettigheder i 2025, afholdt i Madrid, Spanien, under temaet »Menneskerettigheder i den digitale intelligens' æra«, holdt jeg en tale, hvor jeg understregede behovet for at overvinde magtbaseret geopolitik og bekræfte menneskehedens guddommelige godhed og kreative natur. For at genoprette menneskehedens værdighed og etablere et nyt grundlag for internationale relationer mellem nationer og folk er det nødvendigt at løfte dialogen over de praktiske politiske forhandlinger og hen til en dialog, hvor menneskets tankekraft, i relation til universets ordnende principper, står i centrum. Dette er uden tvivl en stor historisk udfordring, men i betragtning af at menneskehedens fremtid står på spil, er det en nødvendig og uundgåelig udfordring.

Er »jungleloven« uundgåelig i realpolitik?

Det mest almindelige argument imod at definere internationale relationer på et så højt niveau som »naturloven«, herunder menneskets godhed i kraft af dets unikke kreative tankekraft, er en direkte afvisning baseret på Aristoteles' og Hobbes' tankegang, der sidestiller mennesker med dyr. Denne

»junglelov«-mentalitet tager udgangspunkt i antagelsen om, at mennesker ikke er gode, men derimod egoistiske og selvoptagede af natur. Derfor bliver det nødvendigt, hævdes det, at lade de stærkeste påtvinge deres magt for at opretholde orden og undgå kaos. Endnu vigtigere er det, at både Aristoteles og Hobbes benægter menneskets iboende kreative og unikke tankekraft og i stedet fastholder, at menneskelig viden er begrænset til det empirisk sanselige.

Denne nedværdigende opfattelse af mennesket er kernen i geopolitikken. De magtbalanceteorier, der historisk blev fremført af Metternich og Castlereagh, og i moderne tid af Henry Kissinger, hævder, at stabilitet i internationale relationer kun kan opretholdes gennem påberåbelse og udøvelse af overlegen magt. Imperial magt bestemmer, hvad politik skal være, og dermed reduceres retfærdighed og moral til den stærkestes vilje. Ifølge denne tankegang har moral og retfærdighed ingen plads i politik.

Den endeløse kamp om rå magt og egeninteresse eliminerer enhver mulighed for internationale relationer baseret på »menneskehedens fælles mål«. »Realpolitik« bliver grundlaget for diplomati og forhandlinger, og pragmatisme erstatter sandhed. Faktisk mødes enhver henvisning til sandhed som politisk kriterium med anklager om »fanatisme« eller »autoritarisme«. Når verdens befolkning er vidne til den igangværende debat om told, handelsbalancer, finanspolitik og valutaspørgsmål, er det naturligvis nyttigt at forhandle og opretholde diplomatiske relationer frem for at ty til våbenmagt, konflikter, regimeskift eller andre former for brutal magt. Problemet med pragmatisme er imidlertid, at den opgiver sandhedens og retfærdighedens kriterier – endda videnskabeligt gyldige principper for økonomisk politik – som uopnåelige idealer uden relevans for løsning af internationale politiske spørgsmål.

»De vises velgørenhed« i naturloven

Hvad er så dette kriterium, der går på tværs af alle civilisationer? Det underminerer ikke mangfoldigheden, men fremhæver de universelle egenskaber, der kendetegner alle mennesker og alle civilisationer, uanset oprindelse.

For at løse dette paradoks i internationale relationer på fredelig vis og undgå konflikter og krig er det nødvendigt at forstå og fremhæve princippet om »naturloven«. Naturloven er et europæisk renæssancebegreb, mest tydeligt defineret af det universelle geni Gottfried Wilhelm Leibniz. Hans politiske tænkning stod i direkte modsætning til Hobbes' »jungleloven«. I en række essays udvikler Leibniz et retfærdighedsbegreb baseret på »de vises næstekærlighed«. Det er forbundet med et spirituelt og filosofisk begreb om menneskeheden, der fungerer i det, han kalder en »forudbestemt harmoni«, hvor menneskehedens kreative tænkning virker sammen med universets harmoniske orden.

Dette er naturloven – alternativet til »jungleloven«. Det er klart, at multipolaritet er langt at foretrække frem for en unipolær verden præget af imperialisme og dominans. Men multipolaritet, med respekt for mangfoldigheden af kulturer og nationer, må styres af evige principper, som er afgørende for en vellykket global udvikling. Naturloven er et sådant princip. Den er ikke tilfældig eller vilkårlig, men skrevet i universets udfoldende virkelighed og i menneskets relation til denne virkelighed. Historien er kompleks, men ikke uden orden og forståelighed.

Lighederne mellem Leibniz og Confucius

Leibniz' europæiske renæssancetænkning var påfaldende lig den kinesiske tænkning hos Confucius og den endnu ældre *Yi Ching* (Forandringernes bog), som udtrykker harmonien mellem menneskets tænkning og naturens orden. Leibniz skrev i slutningen af sit liv dokumentet »Om kinesernes naturlige

teologi«. Netop sådanne berøringsflader mellem europæisk renæssancetænkning og kinesisk kultur udgør fundamentet for at bygge bro mellem europæiske og asiatiske civilisationer i dag.

Hans skrifter om Kina, især »Afhandlingen om kinesernes naturlige teologi«, udgør stadig det bedste fundament for en dybere og mere meningsfuld bro mellem europæisk og kinesisk tankegang. På grund af sin filosofiske indstilling var han i stand til at se de ligheder, der kan forene mennesker frem for at adskille dem. Hans indsigt i lov og virkelighedens natur gav ham en unik evne til at se, hvordan civilisationer med forskellige sprog kunne forenes i skabelsens guddommelige orden og menneskehedens rolle heri. Han kaldte dette »de vises næstekærlighed« – i dag forstået som kærlighed til menneskeheden. Denne naturretslige idé er af langt højere orden end almindelig lov eller bilæggelse af tvister og handler om at definere menneskehedens fælles interesser gennem positive, fredsfremmende principper.

Vejen til forståelse og venskab i internationale relationer

At udvide denne forståelse af menneskets natur til en bredere social kontekst af civilisationer og nationer er en enorm udfordring. I øjeblikket er verden dybt splittet. Dette fører til en farlig »kold krig«-lignende situation eller i værste fald til en ny verdenskrig. På den ene side den unipolære verden, hvor Europa og USA håber at fastholde global dominans baseret på liberal ideologi og fri markedsøkonomi – den gamle verden med kolonialisme, kulturel arrogance og etnisk overlegenhed, drevet af Hobbes' »jungleloven«. Den er ved at bryde sammen, men vestlige ledere klamrer sig stadig til den som »et skib af tåber«. På den anden side opstår nye alliancer som BRIKS og SCO. Sammen med Kinas Bælte og Vej Initiativ, Globale Udviklings Initiativ, Globale Sikkerheds Initiativ, Globale Civilisations Initiativ og senest Globale Governance Initiative former de en ny retning for internationale

relationer – baseret på fred, udvikling og respekt for national suverænitet. Disse to retninger er i deres natur uforenelige.

Dette er den rette ramme for at forstå naturloven. Problemet i dag er, at den europæiske tankegang i vid udstrækning har forladt og endda afvist Leibniz' idéverden og i stedet følger Hobbes' »jungleloven«. For at overvinde de farer, verden står overfor, må vi genindføre Leibniz' tankegang. Heri ligger muligheden for forståelse – og venskab – i internationale relationer. I denne sammenhæng kan ideen om naturlov få nyt liv og lede verden mod »et fællesskab for en fælles fremtid for menneskeheden«. Global Governance Initiative kan bidrage til at skabe frugtbar dialog og dybere forståelse mellem kulturer.

Menneskeheden står i dag ikke blot over for udfordringen med at undgå krig og konflikt, men i endnu højere grad over for behovet for at forstå den højere orden, hvori virkeligheden udfolder sig – den kausalitet, der former begivenhedernes forløb. Det er ikke blot mekaniske tilfældigheder, der skaber fremtiden. Det vil kræve hårdt arbejde og dyb refleksion at omdefinere menneskelige relationer i dette lys. Men det er vejen til ægte lykke, succes og friheden til endelig at undslippe geopolitisk og pragmatisk slaveri.

Stephen Brawers profil:

Stephen Brawer er formand for Belt and Road Institute i Sverige og Distinguished Research Fellow ved Guangdong Institute for International Strategies.

Redaktør: Xue Lingqiao

Gottfried Wilhelm von Leibniz

Credit: Av Andreas Scheits.

Lisens: Falt i det fri (Public domain)

Stem kammertone til 432 Hz for Palæstina!

KØBENHAVN – Ahmed Abu Amsa, koordinator for Gaza-afdelingen i Edward Said National Institute of Music, opfordrede alle musikere til at stemme kammertonen til A=432 Hz for at støtte Palæstina i en Facebook-video med 102.000 visninger [dato ukendt]. Dette er universets og naturens stemning, sagde han, som er nødvendig for at genvinde vores menneskelighed. I den skriftlige tekst, der ledsager videoen, skrev han: "Jeg bærer fred på strengene på mit instrument [guitaren], jeg underviser i musik midt i ødelæggelsen, fordi jeg tror, at kunst er liv, og det er vores stemme i denne ødelæggelse. På dette tidspunkt besluttede vi at stemme et dusin af vores instrumenter til 432 Hz som et symbolsk tegn ... sammen med befolkningen i Gaza og alle musikere, der lever under bombardementer ... Stå sammen med os. Lad os holde musikken i live, trods alle odds." Han opfordrede musikere til ikke kun at stemme til 432 Hz, men også at bekendtgøre, at de gjorde det for at stå sammen med Palæstina. Se Facebook-reelen her: <https://www.facebook.com/reel/694700270274568>

Schiller Instituttet indledte for årtier siden kampagnen for »Verdis kammertone« på A=432, som fik støtte fra mange sangere og instrumentalister over hele verden, herunder Danmark. Guiseppi Verdi var drivkraften bag et lovforslag, der blev vedtaget i det italienske parlament, om at stemme orkestret til A=432, som er det naturlige niveau for stemmerne, i modsætning til den højere og højere stemning i nyere tid. Et lydeksperiment, som Schiller Instituttet iværksatte med violinisten Norbert Brainins Stradivarius-violin, viste, at A=432 også er det mest klangfulde niveau for de gamle instrumenter.

EIR News' interview med Dr. Gershon Baskin

EIR News' interview med Dr. Gershon Baskin om våbenhvilen i Gaza og vejen til varig fred, som først blev bragt den 14. november 2025 på IPC, er nu lagt ud på *EIR's* YouTube-platform. I denne dybdegående 28 minutter lange samtale, ledet af Gerald Belsky fra EIR, diskuterer den berømte israelske fredsforkæmper og forhandler Dr. Gershon Baskin, meddirektør for Alliance for Two States; Mellemøsten-direktør for International Communities Organization – arkitekten bag Gilad Shalit-udvekslingen i 2011 og en central figur bag kulisserne, der forbinder Trumps forhandler Steve Witkoff med Hamas-repræsentanter – hvordan den nuværende våbenhvile i Gaza blev opnået, og hvad der skal ske herefter for at den kan vare ved. Nøglepunkterne omfatter:

- Præsident Trumps afgørende indgriben, der blev muliggjort af regionalt samarbejde og USA's lederskab inden for humanitær koordinering og multinational fredsbevaring;
- Den absolutte nødvendighed af storstilet økonomisk udvikling og genopbygning i Gaza – i overensstemmelse med principperne i Oase-planen – for at skabe håb og overvinde årtiers gensidig mistillid.
- Hvorfor fælles infrastrukturprojekter, der involverer Israel, Den Palæstinensiske Myndighed, arabiske stater, USA og Kina, udgør den mest realistiske vej frem.
- Den rolle, Qatar kan spille i at bygge bro mellem USA og Kina, og hvorfor udelukkelse af BRIKS-landene ville underminere Abraham-aftalerne og den regionale velstand.
- Marwan Barghoutis mulige løsladelse: Baskins langvarige støtte til dette, bekymringer om Barghoutis tilstand

efter år med hård behandling og vigtigheden af frie palæstinensiske valg.

- En-stats- vs. to-stats-realiteter: Hvorfor kun gensidig anerkendelse af hvert folks ret til national selvbestemmelse kan fungere.
- Baskins positive reaktion på det westfalske princip om »den andens fordel« og Nicolaus af Cusas tilgang til at løse modsætninger på et højere plan.

Her udtrykker en af Israels mest erfarne forhandlere stærk tilslutning til den udviklingsorienterede ramme for samarbejde mellem stormagter, som *EIR* og LaRouche-bevægelsen har kæmpet for i årtier.

Abonner på *EIR News* for strategisk efterretning og løsningsorienteret analyse.

Deltag i {EIR's} hastearrangement den 20. november: >Præsident Trump: Gør det ikke! En alternativ amerikansk politik for Caribien<

af Marcia Merry Baker

17. november 2025 (EIRNS) – I går, den 16. november, ankom {USS Gerald R. Ford}, Amerikas største hangarskib, til Caribien. Samme dag udsendte den amerikanske udenrigsminister

Marco Rubio en erklæring, hvori han erklærede Venezuelas præsident Nicolás Maduro for at være leder af en udenlandsk terrororganisation, Cartel de los Soles. Dette sætter to ting på plads for et forestående angreb. Amerikanske militære aktiver er nu i fuld beredskab i regionen, herunder 15.000 soldater, 12 destroyere og flere kampfly. Den amerikanske legalitet er nu på plads, så hvis USA angriber Venezuela til søs eller på land under påskud af at angribe en udenlandsk terrorist eller gruppe, vil Washington erklære sine handlinger for lovlige. Dette er især baseret på de lovbestemmelser og praksis, som Washington ensidigt har hævdet siden 9/11.

Det er sandt, at præsident Trump i går fortalte journalister, at USA »muligvis vil have nogle drøftelser« med Maduro, og at »Venezuela gerne vil tale... Jeg vil tale med hvem som helst. Vi får se, hvad der sker.« Hvad skal det betyde?

Faren for en optrapning til militær handling mod Venezuela er en umiddelbar bekymring blandt en række konfliktområder og heftige konflikter i verden, hvor den dybeste kløft er skellet mellem de lande i den Globale Majoritet med deres stræben efter infrastruktur og økonomisk udvikling og de alliancer i det Globale Nord af »gamle imperier« med deres krav om dominans og undertrykkelse af udvikling.

EIR er vært for et hastemøde torsdag den 20. november om den farlige situation i Caribien med ekspertdiskussioner om de strategiske og regionale situationer, herunder foreslåede løsninger for området og halvkuglen. Som det fremgår af invitationen, »har USA ingen grund til at frygte BVI [Bælte- og Vej-Initiativet] og BRIKS, men bør i stedet samarbejde med dem om at opbygge disse store projekter. Denne tilgang kunne hurtigt udvikle hele den caribiske region og stoppe den reelle narkohandel og de dermed forbundne migrationsproblemer, som kun vil blive forværret af et angreb på Venezuela.«

Lederen af Schiller Instituttet, Helga Zepp-LaRouche, opfordrede i dag, i sin gennemgang af krisen i Caribien og

andre kriser, alle til at mobilisere sig for at forstå, hvad der foregår, og at der findes løsninger. »Resultatet af alt dette afhænger ikke mindst af vores energiske indgriben for at skabe et niveau af fornuft, som i det store og hele synes at mangle, i hvert fald hvad angår vestlig politik.«

Baggrunden, hvori konfrontationen i Caribien er blevet pisket op, er, at både under Trump- og Biden-administrationerne og før dem har amerikanske styrker og hemmelige aktioner bevæget sig gennem land efter land på den vestlige halvkugle for at blokere økonomisk uafhængighed og udvikling, især når disse lande samarbejdede med Kina og også Rusland om økonomiske og videnskabelige projekter.

I Mexico blev der for eksempel den 15. november iscenesat en operation mod regeringen i Mexico City, hvor internationale medier brugte voldelige handlinger, der blev iværksat af en mindre gruppe maskerede unge mod slutningen af en »march«, der blev præsenteret som en anti-regeringsprotest fra »Gen Z«, til at fremstille videoer og medieberetninger over hele verden, hvor de proklamerede, at de unge i Mexico protesterede mod regeringens manglende indsats mod narkohandlere. Hvad der skete var ikke som beskrevet i pressen, men snarere en klassisk taktik, der i vid udstrækning var organiseret af udenlandske interesser med det formål at destabilisere Mexico.

Den mexicanske præsident Claudia Sheinbaum frembragte imidlertid på sin morgenpressekonference to dage før marchen en ekspert, der gav pressen detaljer om de ansvarlige netværk. I ugevis blev sociale medier og andre midler, hovedsageligt fra udlandet, sat ind, centreret omkring Atlas Foundation og andre radikale netværk med tilknytning til London, der er dokumenteret som værende bag andre beskidte operationer i Central- og Sydamerika. De stod for eksempel bag Dilma Rousseffs afsættelse og indsættelsen af Jair Bolsonaro som præsident i Brasilien. I Venezuela støtter de samme netværk i øjeblikket Nobelprisvinderen Maria Corina Machado som den kommende leder af den forventede amerikansk

militærinstallerede regering.

Et eksempel på, at disse mørke operationer i går fik et tilbageslag, er valget i Ecuador. I flere måneder har amerikanske embedsmænd besøgt landet, herunder indenrigsminister Kristi Noem og højtstående amerikanske militærkommandører, for at fremme idéen om, at USA bør få lov til at åbne en militærbase i Ecuador – hvilket i øjeblikket er forbudt ifølge den ecuadorianske forfatning – og ellers påtvinge landet handelsbetingelser, der svarer til plyndring af nationen. Præsident Daniel Noboa hilste den amerikanske indblanding i Ecuadors suverænitet velkommen, i overensstemmelse med sin personlige oligarkiske baggrund. Men Ecuadors vælgere nedstemte i går med over 60 % et forslag, der ville have ændret gældende lovgivning for at tillade en udenlandsk militærbase, og de nedstemte også andre nationstruende forslag.

På den globale dagsorden er genopbygningen af Gaza, med henblik på fuld udvikling i hele det sydvestlige Asien, en prioritet. I aften blev den af USA fremsatte resolution om Washingtons plan for fortsat administration og genopbygning vedtaget i FN's Sikkerhedsråd med 13 stemmer for og 0 imod, mens Rusland og Kina undlod at stemme. I taler efter afstemningen udtrykte Kinas repræsentant dyb skuffelse over, at der hidtil ikke har været samarbejde mellem nationerne, især i FN's Sikkerhedsråd, men Kina undlod at stemme af hensyn til den skrøbelige situation i Gaza og nødvendigheden af at opretholde en våbenhvile.

The USS Gerald R. Ford Carrier Strike Group. Credit: U.S. Navy photo by Mass Communication Specialist 3rd Class Jacob Mattingly

EIR's hasterundbordsdialog: ›Præsident Trump: Gør det ikke! En alternativ amerikansk politik for Caribien‹

af Dennis Small

16. november 2025 (EIRNS) –EIR afholder en hasterundbordsdialog torsdag den 20. november fra kl. 11 til 13 (ET) om emnet 'Præsident Trump: Gør det ikke! En alternativ amerikansk politik for Caribien.»

Mens en magtfuld amerikansk militærstyrke samles i Caribien – herunder hangarskibsgruppen *USS Gerald R. Ford* samt fælles militærmanøvrer med Trinidad og Tobago fra 16. til 21. november – meddelte den amerikanske krigsminister, Pete Hegseth, i et indlæg på sociale medier den 13. november, at Trump-administrationen ikke kun søger et regimeskifte mod Nicolás Maduros regering i Venezuela, men at hele »den vestlige halvkugle er Amerikas nabolag – og vi vil beskytte det.« Den falske begrundelse for denne farlige overtrædelse af international ret er angiveligt at »stoppe narkohandlen.«

Præsident Donald Trump har modtaget skarpe advarsler fra USA's venner om, at hvis han godkender militær handling mod Venezuela, som udenrigsminister Marco Rubio og andre højlydt foreslår, vil han blive trukket ind i endnu en »evig« krig, ligesom i Afghanistan, men i større skala. Veteran Intelligence Professionals for Sanity (VIPS) udsendte den 5. november en erklæring, der advarede:

“Vi er dybt bekymrede over, hvor USA synes at være på vej hen i sin Venezuela-politik, og opfordrer Dem til at kræve, at

efterretningstjenesten giver Dem en klar, ufiltreret ›sandhed til magten‹-analyse...

»At flyve blindt ind i en uprovokeret krig mod en latinamerikansk regering, selv en der er svækket af år med amerikanske ›maksimale pres‹-sanktioner, risikerer en brand, der kan trække Rusland ind i konflikten og giver nul sandsynlighed for etablering af en legitim, pro-amerikansk efterfølgerregering...

«Vi har set dette før – under adskillige efterretnings- og udenrigspolitiske fiaskoer, herunder de falske beskyldninger om masseødelæggelsesvåben i Irak. Og vi husker de katastrofale konsekvenser for landet og dets ledere.

Den 25. oktober udsendte ti tidligere stats- og regeringschefer fra de caribiske nationer Antigua og Barbuda, Belize, Barbados, Dominica, Grenada, Guyana, Jamaica, St. Lucia og Trinidad og Tobago en fælles erklæring med titlen “Our Caribbean space: A Zone of Peace on Land, Sea & Airspace Where the Rule of Law Prevails” (Vores caribiske rum: En zone med fred på land, til søs og i luften, hvor retsstatsprincippet hersker).

I erklæringen »føler de sig forpligtet til at opfordre til en tilbagetrækning af militær oprustning for at undgå enhver forringelse af freden, stabiliteten og udviklingen i vores regionale område, som kan trække regionen ind i konflikter, som vi ikke selv har skabt.« De tilføjede, at »CARICOM-regeringerne gennem lang tid har søgt og reageret positivt på samarbejdsaftaler om bekæmpelse af disse skadelige aktiviteter [f.eks. narkohandel], men i overensstemmelse med vores suverænitet, international ret og iboende rettigheder.«

Der er også bredere globale implikationer af denne krise, der rækker langt ud over Caribien. Vi er ved at glide ned i en international junglelov. Washington har erklæret, at det modsætter sig Kinas Bælte- og Vej-Initiativet (BVI) og BRIKS,

som nationerne i det Globale Syd finder attraktive, fordi Kina faktisk hjælper dem med at opbygge infrastruktur – hvilket Wall Street, City of London og IMF ikke gør. Men USA har ingen grund til at frygte BVI og BRIKS og bør i stedet samarbejde med dem om at opbygge disse store projekter. Denne tilgang kunne hurtigt udvikle hele det caribiske område og stoppe den reelle narkohandel og de dermed forbundne migrationsproblemer, som kun vil blive forværret af et angreb på Venezuela.

Executive Intelligence Review (EIR) afholder en hasterundbordsdiskussion om denne krise og foreslåede løsninger med fremtrædende internationale eksperter, herunder:

Helga Zepp-LaRouche (Tyskland), chefredaktør for *EIR*

Diego Sequera (Venezuela), forsker og klummeskribent for misionverdad.com

Donald Ramotar (Guyana), tidligere præsident for Guyana

Ray McGovern (USA), tidligere CIA-analytiker, medstifter af Veteran Intelligence Professions for Sanity (VIPS)

Beto Almeida (Brasilien), direktør for Telesur; rådgivende udvalg, Brazilian Press Association

Dennis Small (USA), *EIR* iberoamerikansk redaktør

Kommentatorer: Morella Barreto López (Venezuela), historiker og venezuelansk diplomat; Diane Sare (USA), tidligere kandidat til det amerikanske senat fra New York

Rundbordsdiskussionen afholdes torsdag den 20. november kl. 11.00 ET. Der vil være simultantolkning til spansk, fransk og tysk på Zoom, og det vil blive streamet live på YouTube. Zoom-link for alle sprog: <https://us02web.zoom.us/j/83970099378?pwd=gnkehtnTURSZS4A0Y2T4DeWaIRDwfI.1>

Credit: Wikimedia Commons | Licensoplysninger

Eliten har ingen ret til at ødelægge fremtiden Helga Zepp-LaRouche taler ved det Internationale Fredskoalitionsmøde nr. 128, 14. november 2025

Ikke korrekturlæst

ANASTASIA BATTLE: Hej alle sammen! Velkommen til den Internationale Fredskoalition, og tak fordi I er her. Dette er vores 128. møde i træk. Mit navn er Anastasia Battle, og jeg vil være jeres moderator sammen med Dennis Speed. Vi kommer direkte fra en meget inspirerende og stærk konference i Paris, som vi vil høre mere om i dag. Men der sker også dramatiske forandringer i verden – udviklinger, der bringer os helt tæt på en potentiel atomkonflikt, herunder et næsten-kapningsforsøg på et kampfly udført af ukrainere for at provokere en krig. Situationen er intens, og vi dykker ned i den senere.

Tag gerne et øjeblik til at dele invitationen eller linket med venner, familie og organisationer for at hjælpe med at udvide denne proces. Dette forum samler mennesker fra hele verden, fra mange forskellige filosofier, religioner, sprog og nationer. Uanset forskelle er vi forenet i én mission: at skabe ægte fred og kæmpe for sandheden. Tak til alle, der har været med længe – og velkommen til de nye. Præsenter jer gerne i diskussionen; vi vil meget gerne høre fra jer.

Lad os begynde med Helga Zepp-LaRouche, grundlægger af Schiller Instituttet og initiativtager til Den Internationale Fredskoalition. Værsgo, Helga.

HELGA ZEPP-LAROUCHE: Tak, og hej til jer alle. Dagens rapport er, som så ofte, blandet. På den ene side bevæger verden sig hurtigt i retning af fred, et nyt paradigme og mere samarbejde. Du nævnte allerede den fantastiske konference i Paris i weekenden – en dybt optimistisk begivenhed med mange unge mennesker fra hele verden, fast besluttede på at sikre, at menneskehedens fremtid bygger på fred. Samtidig ser vi en massiv bevægelse for at fremskynde opbygningen af det nye paradigme, bl.a. med Shanghai Cooperation Organization, som har flere vigtige møder på vej. Der er ingen grund til fortvivlelse.

Men vi må heller ikke blive selvtilfredse, for vanviddet i dele af det etablerede system eskalerer. Et af de mest presserende områder er udviklingen i Caribien. Den amerikanske forsvarsminister Hegseth sagde, at militæret nu udfører ordrer, som præsident Trump har givet. Trump mødtes for nylig med de øverste militærledere, som præsenterede ham for forskellige "muligheder". Jeg vil ikke gå i detaljer nu – vi har to personer her, der er langt bedre kvalificerede: præsident Ramotar og Ray McGovern, en af grundlæggerne af VIPS (Veteran Intelligence Professionals for Sanity), som netop har skrevet et vigtigt memorandum til præsident Trump og advarer ham om, at der *ikke findes nogen gode muligheder*. De vil gennemgå det, så jeg går videre.

Situationen i Ukraine fortsætter med at være alvorlig. Anastasia nævnte anklagen fra den russiske udenrigsefterretningstjeneste om, at Ukraine havde forsøgt at kapre et russisk fly som led i en provokation, der kunne være endt katastrofalt. Heldigvis skete det ikke. Det er også værd at notere udenrigsminister Rubios bemærkning om, at de

vestlige våben, der sendes til Ukraine, "normalt destrueres efter en uge". Man kaster altså enorme mængder dollars, euro og andre valutaer ned i et bundløst hul. Dette kan ikke fortsætte længe, især i lyset af Ruslands fortsatte fremrykninger. Antallet af desertører stiger til et niveau, hvor det er tydeligt, at dette ikke kan fortsætte meget længere.

Der er flere andre bekymrende udviklinger. Den russiske repræsentant i Wien, Mikhail Ulyanov, klagede for nylig over, at selv om der netop har været et møde om traktaten om det omfattende atomprøvestop, har man *ikke* sagt ét ord om præsident Trumps meget vage og let misforståelige udtalelser om, at USA vil genoptage atomprøvesprængninger. Det er uklart, om han mener atomvåbenprøvesprængninger, raketprøver eller noget andet.

I Tyskland fortsætter krigshysteriet desværre ufortrødent. Koalitionsregeringen har netop fremlagt planer om værnepligt for mænd, hvis antallet af frivillige ikke er tilstrækkeligt, og man arbejder på en endnu ikke defineret procedure for at "fylde op". Kvinder vil indtil videre være frivillige, men det er et ekstremt skridt i retning af krigsforberedelse. En ny meningsmåling viser, at 80 % af de unge er imod værnepligt. På fredsrådets møde samme weekend som vores konference i Paris var der stor bekymring for, hvordan man mobiliserer unge og gør dem opmærksomme på, at planen reelt er at gøre dem til kanonføde i en umulig krig mod Rusland.

Man forsøger at tiltrække unge med en løn på 2.390 euro om måneden samt diverse privilegier såsom gratis kørekort. Dette skaber forståeligt nok utilfredshed blandt professionelle soldater, som kun tjener 50 % mere for et helt år i tjeneste.

En særligt bekymrende udvikling, som jeg vil trække frem her i IPC, er den protestantiske kirkes synode i Dresden. De har netop udsendt et memorandum, hvor de fuldt ud støtter Koalitionen af Villiges militære linje, bakker op om brug af

vold som sidste udvej, støtter værnepligt for begge køn og endda brugen af atomvåben, hvis det anses for "politisk nødvendigt". De taler om en "retfærdig fred", som i en atomalder har en helt anden betydning end hos Augustin.

Dette står i skarp kontrast til erklæringen fra dele af den katolske kirke, *Justitia et Pax*, fra 2019, som utvetydigt fordømmer selv besiddelsen af atomvåben – for slet ikke at tale om atomafskräkkelse – samt pave Frans' stærke fordømmelse i Hiroshima. Dette kræver efter min mening en klar intervention. Vi bør også evaluere, hvor vi står med vores mobilisering omkring fader Burys brev og appellen om at kanonisere og frikende Nikolaus af Cusa.

Der foregår desuden en intens hjernevask af den tyske befolkning gennem diskussioner om en såkaldt *Spannungspfeil* – en "spændingstilstand" som et forberedende skridt til krigserklæring. Alt dette fremstår skræddersyet til at piske befolkningen op i hysteri over en forestående krig med Rusland.

Jeg bør også nævne en temmelig ildevarslenende begivenhed: Udenrigsministeriet har slettet et tillæg i en bog om NATO-øvelsen Able Archer fra 1983, hvor 50 sider er blevet fjernet. Den nye udgave udkom først i begyndelsen af dette år. Det drejer sig om et afsnit, hvor det diskuteres, at den daværende Sovjetunionen under Able Archer-manøvren tilsyneladende udviklede den opfattelse, at USA ikke blot stræbte efter militær overlegenhed, men potentielt kunne gennemføre et atomangreb under dække af en rutinemæssig øvelse. Hvorfor skulle Udenrigsministeriet gøre sig den ulejlighed at fjerne dette fra en officiel publikation? Det kræver uden tvivl nærmere undersøgelser.

Situationen i Mellemøsten er fortsat fuldstændig katastrofal – en rædsel uden ophør. I Gaza fortsætter drabene, og kun en brøkdel af den humanitære hjælp, Israel officielt har accepteret, når faktisk frem. Egypten forsøger at etablere en

større konference, som endnu ikke er annonceret, men situationen er fortsat akut og livstruende. På Vestbredden rapporteres der om vold og drab begået af israelske bosættere mod palæstinensere, herunder mange børn. Selv præsident Herzog og IDF's øverstbefalende har udtrykt dyb bekymring over udviklingen. Situationen er ekstremt spændt, og alt for mange liv går tabt. Det er en gennemgribende tragedie.

Vi bør også holde nøje øje med Stillehavsområdet. Den nye japanske premierminister, Takaichi, kom – på trods af nogle tidlige tegn på en mulig mere balanceret kurs – med stærkt provokerende udtalelser om Taiwan, som blev meget dårligt modtaget i Kina. Det kinesiske udenrigsministerium indkaldte den japanske ambassadør og kaldte udtalelserne en åbenlys indblanding i Kinas indre anliggender. Dette sker i en tid, hvor enkelte amerikanske tænketanke åbent drøfter idéen om en krig mellem USA og Kina "hellere før end senere", under henvisning til Kinas fortsatte fremgang. Det er ikke noget, præsident Trump selv har sagt, men ideerne cirkulerer – og de bør tages alvorligt som indikatorer på det strategiske klima.

For at opsummere: Vi *må* intensivere vores mobilisering. Lige nu hænger Damokles' sværd over hele verden. De vestlige økonomier er i elendig forfatning – de europæiske nærmer sig kollaps. Frankrig er i en tilstand af opløsning, og Tyskland er i frit fald. Endnu værre: "alting-boblen" fungerer som en heliosfære, hvor kombinationen af AI-boblen og dens militære dimension til sammen kan detonere hele situationen når som helst. Vi er nødt til aktivt at trække verden ind i et nyt paradigme. Det er netop derfor, vi nu skal høre de øvrige rapporter. Det var, hvad jeg ønskede at sige indledningsvis.

[Re Q fra Carolina om, hvordan man inspirerer befolkningen i Latinamerika til et højere niveau]

Jeg tror, nøglen er at hjælpe mennesker til at forstå, hvad det vil sige at være statsborger. I mange lande, som ikke er

republikker, har befolkningen en oplevelse af, at de ikke kan ændre noget; at beslutningerne træffes af regeringen og andre magtcentre, og at de selv står uden indflydelse. Det kan være sandt, *hvis* man bliver i den mentale position – men hvis man begynder at alliere sig med ligesindede og samtidig udvikler sig til mere end en undersåt, som i det britiske imperium (hvor alle er “subjects”), og i stedet stræber efter at blive en kompetent statsborger, forandres alt. Derfor er *Daily Alert* så afgørende. Som Dennis sagde, var Lyndon LaRouches hensigt med *EIR* netop at gøre det muligt for mennesker overalt i verden at blive statsborgere i denne dybere forstand.

Hvorfor er det vigtigt? I har alle oplevet det: En begivenhed finder sted, og forskellige mennesker tolker den fuldstændigt forskelligt. For nogle er det positivt; for andre katastrofalt. Hvorfor? Fordi man bedømmer ud fra forskellige aksiomatiske antagelser. Det er kernen i god efterretningsanalyse. LaRouche demonstrerede dette igen og igen. Hvis man ser gamle videoer, vil man bemærke, at han næsten aldrig svarede direkte på et spørgsmål. Spurgte nogen om vejret i morgen, gav han et foredrag om vejrssystemer, klima-cykler og galaktiske bevægelser indflydelse. Pointen er, at han lærte en metode: at forstå *forudsætningerne* bag enhver vurdering.

Et simpelt eksempel: et aksiom om menneskets natur. Hvis du mener, mennesket er godt af natur, drager du bestemte konklusioner; mener du, at mennesket er ondt af natur, drager du helt andre – ud fra den samme begivenhed. Derfor er målet at blive en uafhængig tænk, som ser igennem fortællingerne og ned til det aksiomatiske grundlag, de hviler på. Man skal lære at være bevidst om, *hvordan* man læser, *hvordan* man absorberer information, og *hvordan* man identificerer de processer, der genererer de såkaldte begivenheder – i stedet for at tage dem for givet.

Til syvende og sidst bør man stræbe efter at være som Ray McGovern: en analytiker, der ser noget nyt og omgående

placerer det i en større historisk, strategisk, kulturel og politisk ramme. Sådan får man en helt anden forståelse.

Kort sagt: Vi kommer kun ud af dette, hvis et stort antal mennesker beslutter sig for ikke at forblive magtesløse, men siger: *"Jeg vil blive statsborger. Jeg vil lære at tænke som en præsident, som en minister, som en kompetent ekspert. Jeg vil engagere mig i livslang læring."* Oligarkier fungerer kun, hvis store masser tror, de ikke kan gøre noget. Når store masser bliver kvalificerede, forsvinder oligarkiet – og republikanske strukturer tager dets plads. Der er ingen genvej. Man må engagere sig i livslang læring – og det er, i sig selv, en glædelig proces.

[Afsluttende bemærkninger]

Jeg vil gerne understrege to initiativer, vi har i fokus:

1. Nicholas of Cusa-initiativet:

Tag denne pakke, som lægges i chatten, og send den til så mange kirker, moskeer, synagoger, præster, imamer, rabbinere og andre religiøse repræsentanter som muligt. Religion bør i sagens natur være en fredskraft. Når institutioner som EKD glider ind i krigslejren, er det dybt bekymrende, fordi det kan påvirke millioner og sprede en farlig multiplikatoreffekt. Del pakken, vend tilbage med reaktioner, og arranger flere møder, diskussioner og interreligiøse dialoger. Sæt gang i samtalen.

2. Den internationale ungdomsdag 14. december:

Det er præcis én måned fra i dag. Gør det til jeres mission at få mindst én, to eller flere unge mennesker til at deltage. Der er ingen aldersgrænse – selv hvis du var 110, kunne du stadig bringe unge med ind i processen.

DENNIS SPEED: Ja, ligesom Amelia Boynton Robinson, der sandsynligvis var så gammel!

Europa ved en skillevej: EU's Think Tank Review forudsiger potentiel europæisk forandring

11. november 2025 (EIRNS)

I en udvikling, der understreger potentialet for en betydelig intellektuel forandring inden for Den Europæiske Union, bragte Rådet for Den Europæiske Unions bibliotek et essay af den tidligere italienske generalmajor og politiske analytiker Giorgio Spagnol med titlen »A Brave New World: United States, Russia, China, India ... and Europe« i sin officielle Think Tank Review fra oktober 2025. Artiklen blev offentliggjort den 17. september 2025 på Det Europæiske Institut for Internationale Relationers hjemmeside i Bruxelles ([https://www.eurinst.eu](#)), afspejler mange af Schiller-Instituttets idéer og er værd at læse. EU's Think Tank Review er en månedlig udvælgelse af analyser, der er udformet til at forme EU-politikeres tankegang og tydeliggøre, hvilke idéer der anses for vigtige.

Spagnols hovedtese er, at vi er ved afslutningen af det vestlige overherredømme. Efter fem århundreders vestlig dominans går verden ind i en ny æra, hvor Asien, anført af Kina og Indien, genvinder sin historiske centralitet med henvisning til den gamle Silkevej. Det unipolære øjeblik efter

1991 var en strategisk fejlregning fra USA's (og dermed også Europas) side, hvor stræben efter kontrol gennem NATO-udvidelse, sanktioner og militære interventioner har undergravet Vestens legitimitet i det globale Syds øjne.

Spagnol fremhæver BRICS-udvidelsen, det uddybede samarbejde inden for Shanghai Cooperation Organization (SCO) og den symbolske betydning af Putin-Xi-Modi-topmødet den 31. august–1. september på SCO-topmødet i Tianjin, Kina. Der er en grundlæggende omlægning af den globale magt, hvor afdollarisering og nye handelsnetværk omformer det internationale system. Europa må genoverveje sin orientering eller risikere at blive marginaliseret.

Offentliggørelsen af Spagnols essay i et officielt EU-forum er et tegn på, at nogle europæiske politikere er begyndt at erkende behovet for en strategisk drejning mod det globale Syd, som Schiller-Instituttet har opfordret til. Giorgio Spagnol er også medlem af Det Internationale Institut for Humanitær Ret (IIHL), tidligere direktør for operationer i Den Europæiske Union (EUDO) og tidligere direktør for Post Conflict Operations Study Center (PCOSC). [mr_]

Spred kendskabet til faren for atomkrig, ban vejen for udvikling

af Marcia Merry Baker (EIRNS) – 13. november 2025

Eksperter fra ti lande, der repræsenterer 40 % af verdens befolkning, blev den 12. november enige om teksten til et »udkast til handlingsplan for multilateralt handels- og

økonomisk samarbejde« for femårsperioden 2026-2030. Repræsentanterne for medlemslandene i Shanghai Cooperation Organization (SCO) mødtes via videokonference i tre dage i denne uge, ledet af Rusland, som er vært for SCO Heads of Government Council i Moskva i næste uge, den 17.-18. november, hvor aftalen om at gennemføre aftalerne vil blive underskrevet. Dette møde følger SCO's standardprotokol fra de seneste år, hvor en »vurdering af gennemførelsen« følger efter det årlige SCO-topmøde for statschefer, som i år fandt sted i Tianjin, Kina, den 31. august til 1. september, som begyndelsen på en ekstraordinær uge med en række møder mellem nationale ledere, der søger fælles interesser inden for udvikling.

Derfor er næste uges møde i Moskva, som vil blive beværtet af den russiske premierminister Mikhail Mishustin, det seneste udtryk for dynamikken i at iværksætte fælles gavnlige tiltag, som kan føre menneskeheden fremad til hidtil usete områder af fremskridt. SCO, der har base i Eurasien, har relationer til nationer på alle kontinenter gennem bilaterale bånd, gennem BRIKS og andre konstellationer. De ti SCO-medlemslande er Kina, Indien, Rusland, Hviderusland, Iran, Usbekistan, Tadsjikistan, Kirgisistan, Kasakhstan og Pakistan. SCO-sekretariatet, der har base i Kina, bekræftede den 12. november sine forberedelser til fælles SCO-opfølgning.

Et andet bemærkelsesværdigt initiativ er, at det fælles kommuniké, der i dag er udsendt af udenrigsministrene i Egypten og Tyrkiet efter deres møde i Ankara, indeholder en fælles opfordring til internationalt samarbejde om genopbygningen af Gaza, hvorom Kairo vil være vært for en konference i de kommende uger.

Den umiddelbare og alvorlige trussel mod disse positive initiativer og det vigtige økonomiske diplomati, der er forbundet hermed, kommer fra de transatlantiske netværk, især fra London, der diskuterer brugen af atomvåben som »en mulighed« og ellers presser på for militarisering – via

Ukraine mod Rusland, ved at støtte Netanyahu i Sydvestasien og nu af USA i den vestlige halvkugle.

Den fælles erklæring fra G7-udenrigsministrene efter deres møde i Canada den 12. november var en liste over aggressive geopolitiske punkter. Et eksempel: De lovede at holde Indo-Stillehavsområdet »frit« med hensyn til Taiwan-strædet, Det Østkinesiske Hav osv. Den amerikanske udenrigsminister Marco Rubio fremsatte ligeledes den ene aggressive påstand efter den anden i sin lange udveksling med journalister, da han forlod Hamilton, Ontario. Han forsvarede for eksempel den amerikanske militære oprustning i Caribien som USA's ret til at træffe de foranstaltninger, landet anser for nødvendige for USA's sikkerhed, herunder at bombe skibe på havet. Han fordømte især den venezuelanske regering under præsident Nicolás Maduro som »ulovlig« og en »narkotikahandelsorganisation«. Selvom det ikke er bekræftet, forlyder det, at præsident Donald Trump den 12. november fik forelagt muligheder for et direkte angreb på Venezuela af sine militære rådgivere.

I mellemtiden fortsætter spændingerne og faren på grund af Trump-administrationens lakoniske udtalelser om, at USA vil genoptage »test af vores atomare kapacitet«, som Rubio udtrykte det den 12. november.

Hvor er verdens protester? Det rapporteres, at der var en højlydt tavshed om dette emne på denne uges møde i den 65. session af Forberedelseskommisionen for Organisationen for traktaten om omfattende forbud mod Atomprøvesprængninger (CTBT0). CTBT0's Forberedelseskommision blev grundlagt i 1996 og har til opgave at fremme overholdelsen af verdensomspændende kontrol med atomvåben, selv før de træder i kraft. Men ingen på denne uges møde nævnte overhovedet Washingtons holdning ved navn! ...

Mobiliser for at slå alarm om den atomare trussel og bane

vejen for fred. Deltag i den Internationale Fredskoalition, hvis næste møde på Zoom er fredag den 14. november kl. 17

Credit: CC/Zcobb99

Så du ønsker at lære statsmandskunst? – Schiller Instituttets webcast med Helga Zepp-LaRouche 12 november

HARLEY SCHLANGER: Hej og velkommen til Schiller Instituttets ugentlige webcast med Helga Zepp-LaRouche. Hun er grundlæggeren af Schiller Instituttet og initiativtageren til Den Internationale Fredskoalition. I dag er det den 12. november 2025. Jeg hedder Harley Schlanger, og jeg er jeres vært. Du kan sende dine spørgsmål og kommentarer til Helga via e-mail til questions@schillerinstitute.org eller skrive dem på chat-siden.

Helga, i løbet af den sidste uge har der været en bemærkelsesværdig stigning i idéer, der tidligere er blevet introduceret af Lyndon LaRouche, dig selv og LaRouche-bevægelsen. Vi talte i sidste uge om pave Leo XIV's diskussion af kardinal Nicholas af Cusa og hans videnskabelige, filosofiske udvikling af metoden med modsætningernes sammenfald, som blev introduceret af Nicholas i midten af det 15. århundrede og genoplivet af dig seks århundreder senere. Også bemærkelsesværdigt er interessen for Beringstrædet-tunnelen, som blev et diskussionspunkt omkring mødet mellem

Putin og Trump. Dette er selvfølgelig den type store projekt, som Lyndon LaRouche og man længe har været tilhængere af som grundlag for fredeligt samarbejde.

I sidste weekend var der en konference i Paris, der tog fat på nødvendigheden af at skabe en international ungdomsbevægelse med hovedfokus på udviklingen i Afrika. Kan du give os din vurdering af, hvorfor det var nødvendigt at afholde denne konference, og hvordan den forløb?

HELGA ZEPP-LAROUCHE: Det var nødvendigt, fordi jeg mener, at verden skal gå i en anden retning – eller i det mindste skal dele af verden gå i en anden retning. Modsætningernes sammenfald som et nyt paradigme for internationale relationer er på bordet, men desværre modsætter de vestlige lande sig samarbejde med den Globale Majoritet og forhindrer på den måde fremkomsten af et nyt system. Så hele idéen er, at verdens unge – de unge i det Globale Syd, men også de unge i Europa og USA – skal tage en meget stærkere rolle i lederskabet, fordi det er deres fremtid. Jeg mener, at de såkaldte »eliter« i den vestlige verden, der nu er i en krigsglad tilstand, som vi ikke har set siden 1930'erne, ikke har ret til at ødelægge de unges fremtid.

Så vi havde denne fantastiske konference i Paris, og jeg kan kun opfordre alle vores lyttere og seere til at tage sig tid til at besøge Schiller Instituttets hjemmeside:

<https://schillerinstitute.com/blog/2025/11/07/live-nov-8-9-international-conference-the-emancipation-of-africa-and-the-world-majority-a-challenge-for-europe/>

Der vil du finde – måske ikke umiddelbart på alle sprog, men helt sikkert på engelsk og snart også på tysk, fransk og spansk – denne konference, som var en ekstraordinær begivenhed. Der var talere fra bogstaveligt talt alle kontinenter undtagen Australien, og mange unge mennesker. Vi havde to dage med meget intensive præsentationer om strategisk tænkning, dialog, og især de unge gik på gaden i Paris for at

organisere flere unge mennesker. Alle kom tilbage fuldstændig begejstrede; der var mange beretninger om kammeratskab og følelser af broderskab, bare total glæde over, at de unge ikke er så tyngt af alle deres forfædres fordomme og forbrydelser fra fortiden, så de kan kommunikere på en helt anden måde.

Denne konference var den tredje af Schiller Instituttets internationale konferencer i år. Den første fandt sted i New Jersey i USA, den anden i Berlin, Tyskland, og nu den tredje i Paris, Frankrig. Hvis man ser på forløbet af disse konferencer, vil jeg sige, at det er en virkelig sjælden, hvis ikke hidtil uset, tæthed af begreber og dialog på et meget højt niveau. Jeg synes, folk bør gå ind på Schillers hjemmeside og bruge lidt tid der. Alle har lidt fritid om aftenen eller i weekenden. Eller læs artiklerne, læs talerne, for de præsenterede ikke kun en strategisk vurdering fra forskellige landes perspektiver, men indeholdt også dybdegående forskning om idéernes historie i hele verden – i Europa, men også i Kina, Latinamerika og Afrika. Det var simpelthen en rigdom af idéer. Naturligvis havde vi smuk musik; vi havde to koncerter og mange andre forestillinger. Det var simpelthen meget rigt.

SCHLANGER: Fra hvad jeg har set på videoerne, er de meget gode og meget provokerende.

Vi har det første spørgsmål fra en person i Cameroun om konferencen. Hun skrev: »Jeg kunne ikke komme til konferencen, men blev inspireret af at se videoerne og se noget af det på YouTube. Hvilke planer har man for at følge op på dette? Og kan man stille nogle talere til rådighed, hvis vi arrangerer denne type begivenhed i mit land?«

ZEPP-LAROUCHE: Ja, vi kan; ikke én taler, men mange. Man kan have talere fra hele vores internationale bevægelse og vores kontakter, som jeg tror bliver mere og mere begejstrede for denne mulighed for at opbygge et internationalt partnerskab mellem verdensborgere – mennesker, der betragter det som deres første identitet at være verdensborgere. Derfor skal man ikke

være chauvinist, ikke være nationalist og sige »Mit land først«, men først og fremmest være verdensborger. Men det må ikke være i modstrid med at være patriot i dit eget land, forudsat at man definerer sin nationale interesse i sammenhæng med den ene menneskeheds interesser.

Vores næste planer er, at vi gerne vil have en international Zoom-konference for unge, sandsynligvis i december. Derefter forhåbentlig snart igen fysiske konferencer, men grundlaget for dette vil være online. Så hvis man har konkrete forslag, så kontakt vores arrangører, og vi vil hjælpe med at arrangere en conference. Uanset hvilket emne du ønsker at diskutere, er jeg helt sikker på, at vi kan hjælpe dig.

SCHLANGER: Hun skrev også: »Jeg ved fra din hjemmeside, at man har planer for det meste af verden, så jeg er sikker på, at der er noget, der er relevant for mennesker i mit land.«

Det næste spørgsmål kommer fra en langvarig kontakt, der siger: »Harley, jeg hørte dig sige i går, at lederne i Europa har til hensigt at fortsætte krigen mod Rusland og Ukraine. Kan du spørge Madame LaRouche for mig, hvad de håber at opnå ved at fortsætte dette meningsløse blodbad?«

Der var et andet lignende spørgsmål fra en person, der identificerer sig som en ukrainer i eksil. Han spørger: »Ved hjælp af hvilken trolddom forbliver V. Zelenskyj ved magten?«

ZEPP-LAROCHE: Tja, hvis man leder efter den britiske rolle i enhver form for spionage eller trolddom, vil man finde noget. Men jeg og mange andre mennesker, også fra andre lande, har virkelig svært ved at forstå, hvad der foregår i hovedet på de mennesker, der presser på for denne militarisering og konfrontation. De tyske medier for eksempel; hvis man læser nogle af overskrifterne fra de sidste par dage: »Rusland kan angribe i morgen!« »Rusland vil angribe med det samme!« De mere moderate siger, at det vil ske om tre år. Men det er helt vanvittigt: Der er ingen som helst beviser for, at Rusland har

til hensigt at gøre dette.

Mange militærekspertter med de højeste kvalifikationer har påpeget, at Rusland hverken har en grund til det – for hvorfor skulle de angribe, når de allerede har det største land i verden? De har 11 tidszoner; de har 150 millioner indbyggere, hvilket er meget tyndt befolket. Hvis man har 11 tidszoner og kun 150 millioner indbyggere, har man ikke brug for nyt territorium. De har alle råstoffer på planeten; de har brug for udenlandske investeringer, men de har ikke brug for mere territorium. Hvorfor skulle de erobre Tyskland, som slet ikke har nogen råstoffer? Jeg siger bare, at det ikke giver mening.

Jeg tror, det har noget at gøre med et helt andet motiv, nemlig at de etablissementer i de lande, der presser på for at fortsætte krigen, har investeret så meget i NATO's fortælling, at de ikke kan tænke længere. De kan ikke tænke, og de kan ikke se de forandringer, der er sket. Virkeligheden er, at Rusland ikke kan besejres militært. Glem det! Det er en atommagt, og de har det teknologiske forspring inden for våben, atomvåben, hypersoniske våben og ubådsvåben som Poseidon. De har Oreshnik, de har Burevestnik; det er hypersoniske våben, som ikke kan besejres, fordi de er atomdrevne, manøvredygtige og ikke har en ballistisk bane. Så idéen om, at man kan besejre den stærkeste atommagt på planeten, er bare vanvid.

Se så på den tyske økonomi. Man har hr. Merz, der er medlem af den såkaldte Koalition af Villige. Hvad kan den tyske økonomi gøre, når den skal håndtere denne regerings totalt dumme og inkompetente økonomiske politik? IFO-instituttet, et førende økonomisk institut med base i München, har netop udgivet en rapport, der siger, at den tyske industri er i krise, at repræsentanterne for de forskellige brancher er så desperate og demoraliserede, at de bare ser deres land og deres industri falde fra hinanden uden at gøre noget, i hvert fald ikke på nuværende tidspunkt. Hele den tyske økonomi er ved at bryde sammen. Der vil ikke ske nogen militarisering, for man kan

ikke få en militarisering til at bringe en krympende, sammenbrudt økonomi op på niveau med økonomier som Kinas; glem det!

Europa er allerede isoleret. Det er meget farligt, fordi de sammen med krigshøgene i Trump-administrationen, som desværre også er ret aktive, kan skabe en global katastrofe, men de kan ikke vinde. Så jeg tror, det er en form for vanvid, der har grebet disse mennesker. De skylder åbenbart deres karrierer, deres privilegier, hele deres position til en fortælling, der var forkert. Det var idéen om, at man efter afslutningen af den kolde krig kunne have en unipolær verden domineret af NATO-landene. Det er klart ikke tilfældet, for NATO er også ved at bryde sammen. Det ser måske ikke sådan ud, men hvis økonomierne i NATO-landene bryder sammen, hvad kan man så gøre? På samme måde er EU i færd med at gå i opløsning. Så det er fuldstændig vanvid; det bedste, der kan ske, er, at mange borgere i disse lande slutter sig til os og foreslår, at vi ændrer retning og tilpasser os den ændrede strategiske situation, som er, at vi i stedet for konfrontation samarbejder med landene i den Globale Majoritet.

SCHLANGER: Man kan se vanviddet og desperationen i nogle af de forslag, der kommer fra Storbritannien. Det ene er en artikel, der taler om vigtigheden af at gå i krig mod Venezuela, så USA kan pumpe enorme mængder olie fra Venezuela for at få prisen ned og skade Rusland. Det andet forslag var idéen om grundlæggende at indhegne Rusland ved at lukke Østersøen. Der var britiske soldater, der faktisk øvede sig i at borde skibe i Estland. Så spørgsmålet, der kom ind om dette, var: »Hvordan kan briterne stadig fremstå som førende, når deres økonomi er i ruiner?« Denne person skrev, at han vil vædde på, at den britiske økonomi er værre end den tyske økonomi. Jeg ved ikke, om du vil diskutere det, men der er helt klart tale om en fejlberregning på alle fronter her.

ZEPP-LAROUCHE: Jeg tror, at briternes rolle er ved at blive krystalklar. Ikke nok med at man hele tiden har disse

scenarier, enten i form af nuklear risikovillighed over Krim eller nu en landinvasion i Venezuela for at begynde at eksportere Venezuelas olie for at ødelægge Rusland. Folk husker måske filmen »Dr. Strangelove«; det er den slags tankegang, hvor folk sidder i en bunker og finder på skøre idéer til, hvordan man kan herske over verden. Jeg tror, at briterne er blevet så åbenlys, at jeg ikke forudser en god fremtid.

Når folk først begynder at samle historien om det Britiske Imperium, ser det måske ikke så godt ud for dem. Jeg tror, at stemningen er ved at ændre sig, fordi briterne – som ikke længere har noget imperium – stadig foregiver at herske over verden gennem Commonwealth, gennem IMF, Verdensbanken og nu i stigende grad gennem AI og det militærindustrielle kompleks. Det er en boble, og der er ingen reel fysisk økonomi til at bakke den op. Så jeg tror, at jo mere disse desperado-scenarier bliver fremmet, jo mere inviterer briterne resten af verden til at fortælle historien om kolonialismen i Afrika, i Indien, opiumskrigen mod Kina. Desværre går det helt frem til i dag, så måske er det det, der forårsager en sådan reaktion.

SCHLANGER: Vi fik en besked fra vores ven Helen i Smolensk, der sagde, at hun ikke så konferencen lørdag aften, fordi de ikke havde internet på grund af Ukraines droneangreb mod Rusland. Så det er værd at bemærke. Smolensk ligger tæt på grænsen til Hviderusland.

Der er mange spørgsmål om økonomien, men der er et spørgsmål fra en tilhænger i Schweiz, der deltog i et møde, jeg holdt lørdag. Han siger: »Tidligere var Lyndon LaRouche fortaler for gældsbomben, annullering af gæld, frem for sparepolitik eller redningspakker. Hvorfor opfordrer du ikke til dette igen som en måde at fjerne de korrupte centralbankchefer?«

ZEPP-LAROUCE: Jeg tror ikke, Lyndon LaRouche nogensinde har opfordret til gældsbomben. Faktisk har han altid foreslået en ordnet reorganisering, og så fortolkede Wall Street nogle af

forslagene i denne retning som gældsbomben, men sådan var det ikke. Da præsident López Portillo i Mexico i 1982 bad min mand om at komme til Mexico for at hjælpe ham med at forsvare den mexicanske økonomi mod kapitalflugten fra pesoen, tog vi faktisk til Mexico. Lyndon LaRouche skrev ikke kun et program til forsvar for Mexico, men for hele Latinamerika, som blev kaldt *Operation Juárez*. Derefter begyndte López Portillo at gennemføre dette program.

Den 1. september 1982 begyndte han at indføre kapitalkontrol for at forhindre kapitalflugten. Jeg husker det meget godt, for samme dag havde min mand og vi et møde i Frankfurt med ledelsen i en førende bank. Mens vi stod der og bød hinanden velkommen, stormede den vigtigste valutahandler ind i lokalet og sagde: »Åh, gældsbomben! Gældsbomben! Vi er færdige! Vi er færdige!« Vi smilede og sagde: »Nej, bare rolig. Det er ikke gældsbomben, det er et forslag om en ordnet omlægning af gælden.«

Hvis du husker, havde de latinamerikanske lande på det tidspunkt en udenlandsk gæld på omkring 200 milliarder dollars, hvilket er peanuts sammenlignet med i dag, men på det tidspunkt var det meget. Det, min mand foreslog, var at omlægge gælden, omdanne kortfristet højrentegæld til langfristet kredit med lav rente og bruge den kredit til investeringer i realøkonomien og på den måde skabe en reel økonomisk motor, der kunne løfte økonomierne og dermed gøre det muligt at afbetale gælden over en længere periode. Så det ville have æret gælden, bortset fra at det ville have gjort det muligt for økonomierne at gøre det ved at opbygge den fysiske økonomi.

Naturligvis frygtede Wall Street, at de ville miste deres højtforrentede, hurtige pengemaskine, og derfor kaldte de det en »gælds bombe«. Men vi har aldrig foreslået en gælds bombe; det vil vi gerne gøre klart, for hvis man erklærer en gælds bombe uden en positiv idé om, hvordan man omlægger den, kan man skabe totalt kaos. Hvad ville man vinde ved det? Man

har et sammenbrud af alting. Jeg tror ikke, det ville være en god idé.

Jeg tror, det ville være en god idé, at man har en diskussion om de fire love fra Lyndon LaRouche. Den første er at genindføre Glass-Steagall på globalt plan og nationalisere bankerne i alle lande; oprette en nationalbank som sted for udstedelse af nye kreditter; derefter skabe samarbejde mellem disse nationalbanker, der udgør et nyt kreditsystem. Det er i det væsentlige, hvad BRIKS-landene og SCO gør i øjeblikket. Og Vesten ville gøre klogt i blot at antyde, at de ønsker at samarbejde og omorganisere den altomfattende boble, der er ved at blive fuldstændig uholdbar.

Hvis man ikke gør det, jeg taler om nu, er der fare for en ukontrolleret eksplosion, der vil vælte hele verdensøkonomien og meget andet med den.

SCHLANGER: Jeg er meget tilfreds med dit svar, for det er stort set det, jeg sagde til ham – at medmindre man har et alternativt system, skal man ikke bare sprænge ting i luften.

Her er et spørgsmål til dig fra en tilflyttet newyorker – jeg gætter på, at det er en person, der tidligere boede i New York. Hun siger: »Helga, hvad er dine tanker om vores nyvalgte borgmester Mamdani? Er han en Obama-type, eller kan han være en reel forandringsagent?«

ZEPP-LAROUCHE: Det ved jeg ikke endnu. Det ser meget lovende ud, men det gjorde Obama også, og Bernie Sanders så lovende ud i begyndelsen. Så jeg ved det ikke. Det afhænger af mange faktorer, men jeg tror også, det afhænger af, at borgerne holder ham i skak, så at sige. For det, han siger, lyder meget godt; jeg synes også, det er meget interessant, at han fik mange jødiske stemmer. New York har mange jødiske vælgere. Man kan allerede se, at ADL er gået i panik. De har opfordret til et blokvagtsystem for at rapportere om Mamdani, hvilket er utroligt.

Så jeg tror, der er gode udsigter til håb, men han bliver selvfølgelig borgmester i New York fra 1. januar, og hvis han vil gennemføre det, han har lovet, vil han få en stor kamp med Wall Street – som jo ligger i New York. Det er en stor opgave, og det kræver meget støtte, hvis han mener det alvorligt, og det vil kræve en stor mobilisering af borgere over hele verden for at sikre, at det er den forandring, som folk ønsker. Så når der er en ny kandidat, som man har grund til at håbe på, vil jeg altid give ham fordelene af tvivlen, men det bliver ikke let.

SCHLANGER: Her er et spørgsmål, som jeg fandt ganske interessant, fra en podcaster i Storbritannien. Han siger: »Jeg har svært ved at placere jer [LaRouche-bevægelsen] på venstre-højre-skalaen. Jeg ved, at det ikke er sådan, tingene fungerer, men her er mit problem. Hvor passer Kina ind? Er det stadig kommunistisk? Du siger, at det er et eksempel for udviklingslande, og det har bestemt været en succes. Men hvordan vil du beskrive deres økonomiske system? Det er vigtigt, fordi det virker, og folk vil gerne vide det.«

ZEPP-LAROUCHE: Deres system består af meget forskellige elementer, som repræsenterer den kinesiske civilisation. Det ligner ikke Sovjetunionen; det er baseret på Konfucius og lægger vægt på at forbedre befolkningens moralske kapacitet og deres evne til at leve et godt liv gennem dygd. Deres økonomi er meget kreditbaseret og fokuseret på innovation og teknologiske fremskridt. Det ligner Alexander Hamiltons økonomiske system for USA, senere uddybet af Henry C. Carey og Friedrich List, som fremhævede forskellen mellem det amerikanske økonomiske system og det britiske. Det amerikanske system var dedikeret til borgernes udvikling og kreativitet, den eneste egentlige kilde til rigdom. Det britiske system derimod fokuserer på frihandel og kontrol over handel, ikke på befolkningens udvikling. Det er den gamle Margaret Thatcher-formel: »Køb billigt, sælg dyrt«, og profitten ligger på marginen, suppleret med derivater og spekulation.

Set på denne måde går Kina absolut i retning af Hamilton, Carey og List. Jeg mener, at opdelingen i højre og venstre altid har været meningsløs. Det er meget mere hensigtsmæssigt at skelne mellem kræfter, der arbejder for udvikling og det fælles bedste, og kræfter, der er oligarkiske. Ud fra dette synspunkt er Kina progressivt og orienteret mod det fælles gode. Folk i Kina er meget lykkeligere end folk i Europa og sandsynligvis også end folk i USA. For mig er det afgørende, om et land styres godt eller dårligt, og befolkningens lykke er målestokken.

SCHLANGER: Der er endnu et spørgsmål, som jeg også fandt interessant. Det er lige kommet ind. Det er fra en person, der identificerer sig som ung. Han siger: »Jeg har hørt fru LaRouche tale en del om Konfucius. Jeg har ingen idé om, hvor jeg skal begynde at studere Confucius. Kan hun give mig nogle råd?«

ZEPP-LAROUCHE: Der findes flere bøger af Confucius; de er svære at læse, fordi de ikke er rigtig udviklede – hvordan skal jeg sige det? Bare læs dem; det er mere som kortere beskrivelser af etisk adfærd. Men du får en god indgang. Så er der nogle meget gode biografier og historiske studier og naturligvis mange akademiske artikler. Jeg tror, det bedste er at gå til *EIR*-arkivet, skrive »Confucius« i søgemaskinen og tage udgangspunkt i det. Det er altid en god måde at starte på.

SCHLANGER: Jeg synes, det er vigtigt, for hvis man taler med amerikanere og spørger dem, om de har læst Hamilton, vil de sige, at de heller ikke forstår sproget. Det kræver bare, at man kaster sig ud i det.

Der vil være endnu et møde i Den Internationale Fredskoalition på fredag. Dette er blevet en stadig vigtigere institution for reel dialog. Hvad er planerne for denne uge, Helga?

ZEPP-LAROUCHE: Jeg er sikker på, at der vil være rapportering

fra konferencen i Paris, for det var et klart forsøg på at imødegå krigsfaren med en udvidet fredsbevægelse ved at skabe et nyt paradigme baseret på Cusa-idéen om modsætningernes sammenfald, som har mange ekkoer i disse fredsforslag, såsom Xi Jinpings Global Governance Initiative, den westfalske fred og så videre.

Jeg er sikker på, at der også vil være en rapport om den forfærdelige situation i Mellemøsten, fordi der er en anneksion af Vestbredden i gang. Naturligvis er den humanitære hjælp, der kommer ind i Gaza, minimal; der er fare for en opdeling af Gaza. Det seneste, som jeg skal verificere, er, at jeg så en fotokopi af et brev underskrevet af Donald Trump fra Det Hvide Hus til den israelske præsident Herzog, hvor han kræver frifindelse af Netanyahu – med officielle stempler og alting. Nogle gange er man målløs over den slags ting. Det vil helt sikkert være et stort emne.

Jeg tror også, at vi vil diskutere situationen i og omkring Venezuela og de neokonservative bestræbelser i Trump-administrationen på at danne en anti-BRIKS, anti-Lula, anti-Kina-alliance i Latinamerika omkring udviklingen i Venezuela. Og jeg kan allerede nu meddele, at vi på vores *EIR*-platform, som vi er i gang med at udvide og som vil indeholde mange live-interviews, planlægger et særligt seminar om situationen i Venezuela. Gå ind på vores hjemmeside og hold øje med det, for vi har samlet nogle af de bedste eksperter. VIPS – Veteran Intelligence Professionals for Sanity – har skrevet et presserende notat til præsident Trump om ikke at gå ind i denne invasion af Venezuela, fordi der ikke er nogen god mulighed for USA at komme ud af det. Så det vil også være et stort emne.

SCHLANGER: Der er et andet spørgsmål, der kom ind, da du først begyndte at diskutere dette om Gaza. Trump lovede, at der ville ske en anneksion af Vestbredden. Spørgsmålet er: »Tror du, at Trump vil gøre noget for at stoppe det, når bosættelsesbevægelsen omkring Netanyahu allerede tager mere og

mere land?«

ZEPP-LAROUCHE: Hvis det brev, jeg nævnte, er sandt, har han måske indgået en aftale, hvor han gør noget, men jeg er ikke særlig håbeful. Jeg tror, at Trump i øjeblikket er omgivet af mange elementer i sin administration, der er mere på linje med den tidligere Biden-administration end med Trumps intentioner, da han begyndte sin anden periode. Jeg kan kun håbe, at de bedre elementer i hans administration går i offensiven og sikrer, at han kan fuldføre det, han ønskede at gøre, da han tiltrådte i januar. Lige nu ser det meget farligt ud.

SCHLANGER: Tak, Helga, fordi du var med i dag. Vi ses på fredag. I mellemtiden synes jeg, folk bør gå ind på hjemmesiden schillerinstitute.com og se nogle af reportagerne fra konferencen i Paris. Jeg tror, det vil være meget inspirerende for folk.

ZEPP-LAROUCHE: Ja, gør det og vær med!

Paris konference koncert

Kunstnerpræsentationer af **Johanna CLERC**, korleder for *Rebel Canto*-koret

- **Feride GILLESBERG** – Operasanger, Schiller Instituttet (Danmark)
 - **Leena MALKKI** – Operasanger (Sverige)
-

Paris konference panel 1: Svar på folkets opråb

Ordstyrer:

- Sébastien PERIMONY

Talere:

- **Jacques CHEMINADE** – formand for Solidarité et Progrès (Frankrig)
- **Vores kandidater til lovgivende forsamlinger** med Solidarité et Progrès (Frankrig)
- **Diane SARE** – aktivist i LaRouche-organisationen. Tidligere kandidat til det amerikanske senat i staten New York (USA)

Jacques Cheminade vil opfordre til mobilisering mod den militær-finansielle besættelse af Frankrig sammen med vores kandidater til lovgivende forsamlinger og Diane Sare, tidligere kandidat til det amerikanske senat. I deres taler og under en spørgerunde med publikum vil de tage fat på dette væsentlige spørgsmål: Hvordan kan vi »reagere på folkets opråb« og den uro, der i dag er ved at opstå i form af massestrejker i Frankrig og andre steder?

Jacques Cheminade har fornylig udgivet sin selvbiografi med titlen, Svar på folkets opråb.

Friedrich Schiller i Paris:

Frigør menneskeheden for Berlinmurens frygt

Dennis Speed EIRNS

11. november 2025

»Politikkens indhold er den metode, hvormed den udformes.« Det var ideen om statsmandskunst, som Lyndon LaRouche, grundlægger af *Executive Intelligence Review* og medstifter af Schiller Instituttet, forfægtede. Spørgsmålet om metode i statsmandskunst var emnet for en to-dages konference, som Schiller Instituttet netop har afholdt i Paris. Konferencen, ledet af Helga Zepp-LaRouche, grundlægger af Schiller Instituttet, og Jacques Cheminade, tidligere fransk præsidentkandidat og formand for Solidarité et Progrès (Solidaritet og Fremskridt), havde titlen: »Afrikas og den Globale Majoritet frigørelse, en udfordring for Europa.« (Konferencen kan ses på Schiller Instituttets hjemmeside:

Hvorfor blev det afrikanske kontinents selvudvikling valgt som fokus for drøftelserne i Paris for de internationale deltagere, hvoraf mange var unge mennesker, herunder fra flere afrikanske nationer, på trods af det stigende potentiale for atomkrig mellem NATO og Rusland, på trods af den voksende panik over det truende finansielle sammenbrud i det håbløst bankerotte transatlantiske system, på trods af affolkningen af Gaza og den fortsatte ødelæggelse i Sudan og flere andre steder?

For at forstå dette må man sammenligne to taler, holdt den 9. november. Den ene var af Tysklands præsident, Frank-Walter Steinmeier. Den anden var af Schiller Instituttets grundlægger og formand, Helga Zepp-LaRouche. Under påskud af at mindes »betydningen af datoen 9. november i tysk historie – i 1918 (den tyske kejsers abdikation og proklamationen af Weimar-

republikken), 1938 (begyndelsen på Krystalnatten/« Natten med de knuste ruder” mod Tysklands jødiske befolkning og deres forskellige etablissementer) og 1989 (Berlinmurens fald) – valgte den tyske præsident Steinmeier at puste til frygten ved at hævde, at der havde været en stigning i antisemitismen siden Hamas’ angreb på Israel den 7. oktober 2023. Hans udtalelser førte til opfordringer til forfatningsmæssige forbud mod nye tyske politiske partier og andre former for censur – frygtens politik.

Heldigvis for den aktuelle historie er der mennesker som faktisk forstår den klassiske kunstners rolle i den universelle historie og dermed digteren Friedrich Schillers rolle i Tyskland – herunder i begivenhederne den 9. november 1989. I stedet for frygtens politik fremmanede Helga Zepp-LaRouche i en tale til et publikum i Paris til digteren Friedrich Schillers liv, værk og levende tilstedeværelse.

Jeg kan kun råde jer til at læse Schiller. Schiller er, bortset fra LaRouche og Cusa og Platon og nogle andre, en af de vigtigste, fordi han kom til den konklusion, at mennesker i hans tid allerede var barbariske. Han sagde: Hvorfor er vi stadig barbarer? Han sagde, at den vigtigste opgave i vores tid – altså hans tid – er at udvikle *Empfindungsvermögen*. Jeg har aldrig fundet en god engelsk oversættelse, for hvis man bare siger »medfølelse« eller »empati«, fanger det ikke helt betydningen. Hvad Schiller mente med *Empfindungsvermögen*, er, at man har mulighed for at uddanne sin sjæl og sit sind på en sådan måde, at man er i stand til at absorbere verden på en altomfattende måde og føle medfølelse for hele verden; hvilket betyder alt. Det betyder ikke kun medfølelse eller empati for mennesker, der lider; det betyder også at være i stand til altid at tage imod alt, hvad der sker i verden, i dit hjerte og dit sind. Det fanger stadig ikke helt betydningen, men det er mere end ordet empati. ...”

Dette er idéen, der straks må blive grundlaget og metoden for international politik. Dette er sjælen i ideen om at »fremme

den almene velfærd«, som er indeholdt i præamblen til den amerikanske forfatning.

Schiller, født den 10. november 1759, var ud over at være en stor historiker og dramatiker også Tysklands største digter. Komponisten Ludwig van Beethovens *Niende symfoni* er en bearbejdelse af ånden og en del af teksten i Schillers digt, *An Die Freude (Ode til glæden)*. Under den store forandring i 1989, der kulminerede i det pludselige, mirakuløse fald af Berlinmuren den 9. november, »med de regeredes samtykke«, som havde stået i mere end 27 år ved verdens farligste grænsekontrol, var den niende symfoni ikke »revolutionens soundtrack«. Den niende symfoni – hele kompositionen, ikke kun fjerde sats – var legemliggørelsen af idéen om håb, håb om en bedre menneskehed, der vælger, som dem der væltede Berlinmuren, at fortjene den frihed, der ifølge den Amerikanske Uafhængighedserklæring er »begavet af deres Skaber med visse umistelige rettigheder«.

Retten til selvudvikling, især for unge, såsom de stadig levende børn i Gaza, de 600 millioner afrikanske unge under 19 år i dag og de 1,2 milliarder afrikanske unge under 25 år, der vil være her om 25 år, er politikken. Schillers mission, at menneskeheden udvikler den *Empfindungsvermögen*, der er nødvendig for en sådan selvudvikling, er den metode, hvormed denne politik ville blive gennemført. At garantere denne ret gennem oprettelsen af en ny international sikkerheds- og udviklingsarkitektur, som Zepp-LaRouche diskuterer i sine *Ti Principper*, og en ihærdig kampagne på verdensplan blandt unge for dette formål, herunder arbejde i nationale valgkampagner og andre processer, hvor det er relevant, er den umiddelbare opgave, der ligger foran os.

Credit: Author of the Thirty Years' War, Fredrich Schiller, painting by Wilhelm von Kaulbach.

Zepp-LaRouche: "En ny international ungdomsbevægelse er mere påkrævet end nogensinde"

Dennis Small EIRNS

9. november 2025

Oprettelsen af en international ungdomsbevægelse organiseret omkring Lyndon H. LaRouches banebrydende idé var det centrale emne på den anden dag af konferencen i Paris den 8.-9. november, som blev arrangeret i samarbejde mellem Schiller Instituttet og det franske parti Solidaritet og Fremskridt. Som det fremgik af invitationen til arrangementet, var den intensive, heldags kadreskole udformet »til de unge og mest motiverede blandt jer«. Hvad er den fysiske økonomi, og hvorfor skal vi studere og undervise i den? Hvad betyder en kultur med liv og opdagelse? Hvordan kan vi gøre det muligt for alle at udvikle deres kreativitet og bruge den som et redskab til det fælles bedste? Hvad kunne en kultur af skønhed og sandhed være?"

Grundlæggeren af Schiller Instituttet, Helga Zepp-LaRouche, havde stillet udfordringen i sin tale dagen før, den 8. november, ved begyndelsen af dagens tredje panel, hvis tema var: »Unge fra hele verden for fred og gensidig udvikling.«

"Så jeg tror, at behovet for at skabe en ny international ungdomsbevægelse er mere påkrævet end nogensinde før," begyndte Zepp-LaRouche, "for det er meget klart, at vi, set i et historisk perspektiv, er nået til et punkt, hvor

historikere, hvis vi overlever denne periode, vil se tilbage og sige, at det var netop nu, at beslutningen om at ændre systemet eller ikke overleve skulle træffes. For aldrig før i historien har der været en situation, hvor hele civilisationen stod på spil”.

Hun understregede det centrale strategiske spørgsmål: ”Så længe vi opretholder denne geopolitiske konfrontation mellem NATO på den ene side og Rusland, Kina og muligvis andre lande, såsom Iran og Nordkorea, sidder vi på en komplet krudttønde”, som endda kunne bringe verden på randen af en atomkrig.

”Men hvis man ser på verden som helhed, ønsker man ikke en geopolitisk konkurrence om indflydelse i Afrika mellem Vesten og Kina. Det er netop det, man ikke ønsker. Hvad man ønsker er en samarbejdsbaseret tilgang, der inkluderer ligeværdige partnere fra afrikanske nationer.”

For at italesætte denne krise forklarede Zepp-LaRouche: ”Det vi tilbyder er en plan om at opbygge en international ungdomsbevægelse i Afrika og i så mange lande som muligt. At vi vil opbygge ungdomsbevægelser overalt, hvor vi kan, i Asien, i Latinamerika... At vi derefter vil perfektionere denne plan for industrialiseringen af Afrika og naturligvis også i Latinamerika. Og så går vi til industrierne [i Vesten] og fortæller dem, at dette er de muligheder, de bør investere i.”

Zepp-LaRouche forklarede, at en sådan tilgang er i både det såkaldte Vestens og den Globale Majoritets interesse. »Hvis Europa besluttede at industrialisere Afrika sammen med Kina og måske Rusland, Indien, Indonesien, Japan og Brasilien, kunne det lade sig gøre. Vi kunne hurtigt ændre retningen.«

Hun konkluderede: »Så det er virkelig min udfordring til jer, at I alle slutter jer til denne bevægelse, nu, på stedet, og forpligter jer til at være en del af den.«

Helga Zepp-LaRouche addresses the Nov. 8-9 Paris conference.
Credit: Schiller Institute.

Paris konference panel 2: Unge afrikanere præsenterer, hvordan de vil forandre og løfte Afrika

Ikke korrekturlæst

8. november 2025 (EIRNS) – Schiller Instituttets kor åbnede det andet panel i »Afrikas frigørelse og den Globale Majoritet – en udfordring for Europa«, en to-dages konference i Paris arrangeret af det franske parti *Solidarité et Progrès*, med et livligt og smukt firestemmigt arrangement af »Nkosi Sikelel' iAfrika« (Gud velsigne Afrika), som er Sydafrikas nationalhymne.

Panelet blev modereret af Sébastien Perimony.

Schiller Instituttets grundlægger, Helga Zepp-LaRouche, indledte med en magtfuld hovedtale om »Den nye verdensøkonomiske orden baseret på princippet om *coincidentia oppositorum*« (præsenteres i et separat afsnit).

De øvrige otte talere i panelet var – med en enkelt undtagelse – unge afrikanere fra Sydafrika, Elfenbenskysten, Den Demokratiske Republik Congo, Niger og Ækvatorialguinea. De repræsenterede bl.a. nukleare specialister, undervisere, historikere og fredsaktivister og beskrev, hvordan de organiserer sig for at transformere og udvikle Afrika.

Princy Mthombeni, sydafrikansk statsborger og grundlægger af organisationen Africa4Nuclear, gav sin tale titlen »Africa Must Go Critical« (Afrika skal blive kritisk) og sagde: »I den nukleare verden betyder det, at en reaktor er blevet kritisk,

når den har nået en selvopretholdende kædereaktion – strømmen flyder, systemet lever ... Og det er præcis, hvad jeg ønsker for Afrika – at vores nationer bliver kritiske. At nå det selvopretholdende punkt, hvor vores vækst, vores innovation og vores fremskridt drives af vores egen kapacitet, ikke af ekstern tilladelse eller lånt energi.» Hun spurgte: »Hvad betyder Afrikas frigørelse for Europa? ... Det betyder at gå fra hjælp til alliance – fra at se Afrika som en modtager til at se Afrika som en medarkitekt af fremtiden.«

N'godo Filomene Ebi, ph.d. i moderne internationale relationer ved det historiske institut på Alassane Ouattara-Universitetet i Bouaké, Elfenbenskysten, bemærkede, at indtil begyndelsen af det 20. århundrede lå de store anlægsprojekter i Elfenbenskysten i hænderne på vestlige magter, hovedsageligt Frankrig. Fra 1994 til 2024 er Kina imidlertid trådt frem som en central aktør med omkring 30 store udviklingsprojekter, såsom motorvejen Abidjan–Bassam og Soubré-vandkraftværket på 275 MW, der åbnede i 2017 og på det tidspunkt var landets største kilde til vandkraft. Kina arbejder også på planlagte og igangværende projekter, herunder Gribo-Popoli-vandkraftværket, et projekt til forbedring af drikkevandsforsyningen i 12 byer, og opførelsen af Abidjans fjerde bro, som nu er færdiggjort. Disse projekter viser den store rolle, Kina spiller i Elfenbenskysten – som i mange andre afrikanske lande – når det gælder at bistå og medvirke til at styre deres udvikling.

Dora Muanda, rådgiver for pædagogisk innovation og evaluering i Den Demokratiske Republik Congos (DRC) undervisningsministerium, gav et overblik over nogle af de reformer, ministeriet aktuelt gennemfører. **Zenobita Manganga**, fredsaktivist ligeledes fra DRC, beskrev på første hånd de rædsler, den igangværende krig i Congo medfører. Hun var vidne til, at hendes mor blev dræbt foran hende, og hendes far blev også dræbt. Hun hævder, at krigen kan tilskrives Rwandas præsident, Paul Kagame, der støtter den oprørske gruppe M23,

som angriber DRC. Hun sagde, at denne krig – sammen med konflikterne i Sudan og Palæstina – må stoppes; den har ødelagt hendes liv. »Fred og retfærdighed« skal genoprettes.

Chekaraou Halidou Namaiwa, en panafrikanist fra Niger, talte om at mobilisere unge i Afrika mod nykoloniale strukturer, og om hvordan den patriotiske ånd 65 år senere igen vokser blandt Afrikas unge, fordi de ved, at deres umiddelbare overlevelse afhænger af kontinentets fremtid. Dernæst talte **Mariano Nguema Esono Medja**, professor i internationale relationer ved Det Nationale Universitet i Ækvatorialguinea, om behovet for forståelse og fred i Afrika som forudsætning for fred andre steder. Han sagde, at problemet er manglen på en fredskultur, og at vi derfor må uddanne unge i fred.

Den sidste taler var **Odile Mojon**, repræsentant for Schiller Instituttet (Frankrig), der gennemgik forløbet omkring Israels folkemord på palæstinenserne og argumenterede for, at der ikke længere kan herske tvivl herom. Hun drøftede kampen mod apartheid i Sydafrika og hvordan evnen til at genoprette forbindelsen til denne kamp står i kontrast til situationen i Palæstina, hvor der efter hendes opfattelse ikke er et reelt ønske om fred. Hun påpegede bl.a., at palæstinenserne ikke blev inviteret til våbenhvileforhandlingerne under den daværende amerikanske præsident Donald Trump. Nu er der imidlertid en politisk introspektion – en »sjælesøgen« – i gang, illustreret ved, at 60 % af amerikanerne ifølge hende mener, at Israel begår folkemord, og at støtten til Israel er ved at bryde sammen. Der er derfor potentiale for en sejr over det onde, givet denne ændring; Oase-planen har siden 1975 været en nøgle i denne sammenhæng.

Under en livlig spørgerunde opfordrede Helga Zepp-LaRouche – som svar på et spørgsmål om relationer mellem afrikanske nationer, der står på modsatte sider – alle i salen til at skabe en massebevægelse i Afrika og oprette ungdomsbevægelser overalt for at kræve *coincidentia oppositorum* (sammenfaldet af modsætninger).

På et andet spørgsmål om platonisk kontra aristotelisk tænkning – og om der er noget i den aristoteliske tradition, der er værd at bevare – svarede Zepp-LaRouche: Selv om der kan findes enkelte nyttige elementer hos Aristoteles eller Kant, må man stille spørgsmålet: »Hvilken tænkemåde skaber fremskridt?« Platonisk tænkning involverer hypoteser og kreativitet. Hun sagde: »I Vesten befinder vi os i en dyb mørk tidsalder; vi er nødt til at skabe en ny renæssance ved at vende tilbage til de bedste aspekter af fortiden. Vi har brug for en dialog mellem kulturer og en ny renæssance, som er dedikeret til at fejre det, der er opnået.«

Credit: PICRYL | License details

Paris konference panel 3: Unge fra hele verden for fred og gensidig udvikling

Ikke korrekturlæst

8. november 2025 (EIRNS) – Helga Zepp-LaRouche åbnede det tredje panel med at understrege behovet for en international ungdomsbevægelse. Hun sagde, at historikere i fremtiden vil se tilbage og sige, at dette var øjeblikket, hvor handling var nødvendig. Med henvisning til Ted Postol fremhævede hun, at en ”begrænset” atomkrig er umulig: Hvis ét atomvåben anvendes, er der, ifølge Postol, 99,9 % risiko for fuld eskalation inden for fem dage, hvilket vil udløse en atomvinter, der gør livet på Jorden umuligt. Splittelsen mellem NATO på den ene side og Rusland, Kina, Iran og Nordkorea på den anden side har presset verden til bristepunktet. Postol har sagt, at hundredvis af atomvåben i givet fald vil blive anvendt mod Tyskland, og at

Frankrig vil blive ramt på tilsvarende vis. Den såkaldte "koalition af villige" har skubbet verden ud over kanten. Allerede på Bandung-konferencen i 1955 advarede lederne om, at det Globale Syd også ville gå til grunde i en atomkrig få uger efter den nordlige halvkugle. "Vi må vinde – enkelte milliardærer bliver måske ikke glade, men omkring 8 milliarder mennesker vil," sagde hun.

Helga Zepp-LaRouche beskrev Schiller-Instituttets konferencer i år i New Jersey, Berlin og nu i Paris. Mange europæiske lande opponerer mod "koalitionen af villige", bl.a. Ungarn, Slovakiet og Tjekkiet; også Portugal, Italien og store dele af Balkan er utilfredse. Hun opfordrede alle til at downloade *Afrika-programmet*, som blev præsenteret på konferencen i Berlin. Afrika bør udvikles som et sammenhængende kontinent med moderne infrastruktur, sammenlignelig med Tysklands for 20 år siden, hvor gods kunne ankomme i Hamborg og straks videresendes effektivt. Kinas præsident Xi Jinping ønsker, sagde hun, et moderne land med glade mennesker – og en glad verden. "Det er det menneskelige at gøre! Vi ønsker at være en del af en redningsflåde for menneskeheden."

Om Tysklands aktuelle situation sagde hun, at landet er i økonomisk frit fald med kriser i stål, bilindustri, landbrug m.m., hvilket vil få sociale konsekvenser. AfD rummer mange gode mennesker, men også dårlige elementer, som bør udelukkes; partiet har desuden ingen sammenhængende plan for et sammenbrud. "Vi må opbygge små industrielle virksomheder. Vi må appellere til fornuften, men også advare om konsekvenserne af ikke at handle," herunder et voksende migrationsproblem. Afrika vil snart have 2,5 mia. indbyggere, men uden muligheder. I stedet, sagde hun, placerer *Frontex* migranter i lejre; titusinder er druknet i Middelhavet. Vesten har opgivet menneskerettighederne; det samme gælder i USA, hvor ICE splitter familier ad. Samtidig er indvandrere nødvendige i økonomien, især i landbrug og sundhed. "Alt dette er en ny

form for fascisme. Vi har kun én menneskelig race, men vi bliver splittet. Vi bør ikke kæmpe om Afrika med Kina, men samarbejde." Helga sluttede med en opfordring om at forpligte sig til ungdomsbevægelsen her og nu.

Cherine Sultan (Solidarité et Progrès, Frankrig) talte om menneskerettighedernes tilblivelse og retten til udvikling. Hun omtalte Menneskerettighedserklæringen (1948) og *menneskerettighedsåret* 1968. Konferencen i 1968, der markerede 20-året for erklæringen, blev afbrudt af nyheden om Martin Luther Kings død. Sultan understregede, at alle menneskerettigheder er universelle, og at retten til udvikling er afgørende – men at *tredje verdens* gæld truer disse rettigheder. Hun opfordrede alle til at engagere sig, begyndende helt konkret med at hjælpe med at uddele de flyveblade, der lå bagest i salen.

Carolina Domínguez (Schiller Institute Youth Movement, Mexico) redegjorde for, hvordan Mexicos præsident José López Portillo i 1982 mødtes med Lyndon LaRouche og søgte at følge planen *Operation Juárez*. Hun fremhævede landbrugsmæssige resultater, et nyt kreditprogram, opførelsen af dæmninger, motorveje, et atomkraftværk og andre projekter, samt udnyttelsen af et meget stort oliefelt. Ifølge Domínguez ønskede magtfulde aktører – bl.a. Zbigniew Brzezinski, der ikke ønskede "endnu et Japan" ved USA's grænse – at forhindre Mexicos udvikling. López Portillo blev beskrevet som en helt og patriot, der i FN opfordrede til gældsmoratorium, nationaliserede bankerne og kanaliserede kredit til strategiske sektorer. Det Globale Syd var ikke årsag til krisen, sagde hun; Mexico gik til roden af problemet. Hun afsluttede med Lopez Portillos ord: "Stedet er her, og tiden er nu."

Daniel Burke gav en kort introduktion til de øvrige talere og sendte hilsener til grupper, der fulgte konferencen i Nigeria og Uganda.

Tim fra Kampala (Uganda) talte om Afrikas frigørelse gennem store projekter og avanceret teknologi. Uganda er rigt på olie og uran og har stort potentiale for vandkraft, men ifølge ham produceres der kun 2 MW elektricitet i landet. Han talte for små modulære reaktorer til at forsyne industrien og erstatte "grøn ny kolonialisme". "Det er ikke drømme; vi må gøre det til virkelighed. Verden har brug for, at Afrika står stærkt."

Frank Xi, rumfartsarbejder fra Canada, introducerede LaRouches begreb *potentiel relativ befolkningstæthed* og sammenlignede landbruget i Uganda med den brasilianske delstat Paraná. Ved moderne teknikker kunne brasilianske landmænd være tre gange mere produktive. Subsistenslandbrug i Uganda betyder, at landmanden kun kan brødføde sig selv. Han opfordrede til et CCC-lignende program i FDR-traditionen for at uddanne unge til at bygge store projekter som Transaqua, transportkorridorer ved Nilen og rørledninger.

Jonathan Thron talte om den tyske modstandsbevægelse og Martin Luther King Jr.s bevægelse som modeller for at opbygge mod og en stærk kultur som fundament for handling. Han brugte eksempler fra stor poesi som moralsk løftestang.

Jose Vega beskrev sin kampagne til Kongressen i Bronx, hvor distriktet har USA's højeste børnefattigdom. Moder Teresa oprettede et center i Bronx og noterede ligheder med Calcutta. Vega citerede fredsaktivisten fader Harry Bury: "Der findes ikke onde mennesker." Bury har peget på slægtskaber mellem Nikolaus von Kues (Cusanus) og Lyndon LaRouche.

Megan Dobrodt talte om, hvordan fremtiden bestemmer nutiden, og om hvordan Lyndon LaRouche opbyggede en række ungdomsbevægelser. Hun afspillede to videoklip med LaRouche for at understrege sin pointe: Det, der adskiller mennesker, er vores kreativitet – evnen til at tilegne sig store opdagelser og videregive dem til næste generation. "Vi må gå ud som missionærer og skabe en ny renæssance," sagde hun. "Denne identitet er min mission til jer."

Der var kun tid til ét spørgsmål: Hvordan når man mennesker, der kun kender mainstream-fortællingen? Helga Zepp-LaRouche svarede, at vi må udvikle medfølelse for menneskeheden. Vi er en del af verden – også når vi ikke deltager. Vi må udvikle en idé om, hvad mennesket bør være. "Vi elsker menneskeheden, som forældre elsker deres børn." Læs brevene fra enhver stor leder og sammenlign dem med de én-linjede budskaber, som nutidens ledere udsender på TikTok eller X. Helga afsluttede: Vi skal være motiveret af passion og erstatte had og ligegyldighed med kærlighed.

For en ny verdensorden baseret på modsætningernes sammenfald. Helga Zepp- LaRouche holder tale ved konferencen i Paris, 8. november 2025

Ikke korrekturlæst

8. november 2025 (EIRNS) – Her er talen, som Schiller-Instituttets grundlægger, Helga Zepp-LaRouche, holdt ved konferencen i Paris den 8. november:

HELGA ZEPP-LAROUCHE: Jeg vil gerne tale til jer om den nye verdensøkonomiske orden baseret på princippet *coincidentia oppositorum* – modsætningernes sammenfald. Jeg må begynde med

følgende: En institution ved navn *Economic Society for Westphalia and Lippe* har sammen med en jury bestående af personligheder fra politik og erhvervsliv – herunder Sigmar Gabriel, Cem Özdemir, Friedrich Merz og Frank-Walter Steinmeier – besluttet at tildele NATO den Westfalske Fredspris for 2026. Begrundelsen er NATOs vedvarende fredsarbejde. Prisen er på 100.000 euro og skal deles med en ungdomsorganisation ved navn *socioMovens*, som har til opgave at bringe en vestligt orienteret ungdomskultur til Østeuropa. Det er altså en af de typiske NGO'er, der forsøger at forberede farverevolutioner og lignende. Hvis man vil være sarkastisk, kunne man sige, at NATO har akut brug for pengene for at blive klar til krig – for det er de åbenbart ikke.

Næste år skal der være en stor fest i rådhuset i Münster for at fejre den Westfalske Fred. Jeg ved ikke, om man forstår, hvor perverteret og fuldstændig på hovedet denne tilgang er. Derfor foreslår jeg, at Westfalens og Lippes økonomiske selskab tildeles George Orwell-prisen i 2026. Mange af jer kender George Orwell. Han skrev flere bøger, hvoraf den mest berømte nok er *1984*, der beskriver den absolutte dobbelttale og *Newspeak*, hvorfra man har skabt begrebet dobbelttænkning som et nyt ord for løgn og manipulation gennem sproget. Så hedder for eksempel i *1984* Ministeriet for Tortur »Ministeriet for Kærlighed«. Ministeriet for Løgne og Propaganda hedder »Ministeriet for Sandhed«. Ministeriet for Sultstyring kaldes »Ministeriet for Overflod«. Og så videre. Den åbenlyse overtrumfning af Goebbels, som en sådan tilgang frembringer, kan man se i argumenterne for beslutningen om at give denne pris til NATO: den ansvarlige støtte til Ukraine, at NATO koordinerer hjælpen i overensstemmelse med international lovgivning i solidaritet, men uden selv at blive en del af konflikten.

Dette er helt utroligt, fordi det strider mod den officielle NATO-fortælling, der insisterer på, at alle, der taler om Ukraine, skal indlede deres tale med sætningen: »Ruslands

uprovokerede, ulovlige angrebskrig.« Dette er åbenbart et af de absolutte dobbelttydige udtryk, som vi ikke længere bør tolerere. Enhver med historisk hukommelse vil huske de løfter, der blev givet i forbindelse med den tyske genforening og afslutningen på den kolde krig, da udenrigsminister James Baker og Hans-Dietrich Genscher lovede Gorbatsjov og Sjevardnadze, at NATO ikke ville rykke »en tomme mod øst«. Det, der fulgte, var fem udvidelser af NATO mod øst – nu seks, efter at Sverige og Finland er tiltrådt – uden at spørge befolkningerne, om de var enige. Så nu er det 1.000 km mod øst plus det løse. Vi har altså en fuldgyltig Cubakrise i omvendt retning.

Hvis man har fulgt begivenhederne i de sidste årtier, har NATO også været et instrument til etablering af en unipolær verdensorden baseret på det anglo-amerikanske særlige forhold. Under NATOs auspicer har man haft regimeskift, farverevolutioner og interventionistiske krige i Afghanistan, Irak, Libyen, Syrien osv.

Når prisen skal uddes næste år, er der ingen tvivl om, at krigen i Ukraine vil være tabt – for den er allerede tabt nu. Hvis denne dynamik ikke skal føre til en optrapning, der ender i en global atomkrig, må vi fuldstændig afvise enhver form for dobbelttydighed og radikalt ændre den vestlige tilgang til international politik. Vi er nødt til at erstatte politikken om at påføre Rusland et strategisk nederlag, for et sådant nederlag er fuldstændig umuligt. Rusland er allerede nu den stærkeste atommagt. Med deres nyeste våben – Oresjnik, Burevestnik og Poseidon – har Rusland udviklet en teknologisk militær fordel. Derfor kan det ikke besejres; men hvad der kan ske, er, at hele menneskeheden udryddes.

Ser vi på situationen i Sydvestasien, er der – trods den våbenhvile, der angiveligt trådte i kraft den 11. oktober – blevet dræbt mere end 200 mennesker og såret over 600. På blot én nat blev over 100 mennesker dræbt, heraf 46 børn. I alt er 10 % af hele den palæstinensiske befolkning blevet udryddet.

Nu skal det næste kapitel – den uprovokerede krig mod Venezuela – angiveligt begynde. Ifølge et nyt memorandum fra *Veteran Intelligence Professionals for Sanity* kan dette føre til forskellige grader af blodsudgydelse og potentielt et fuldstændigt oprør i hele Latinamerika mod USA – i værste fald med en konflikt med Rusland og Kina. For ikke at nævne den kommende krig med Kina, som krigsmagerne længe har drømt om.

Tager man et skridt tilbage og ser på den nuværende verden, som om man betragtede den fra Den Internationale Rumstation – eller fra et endnu højere synspunkt, hvor man kunne se verden ovenfra, hævet over rum og tid – hvilket billede af menneskeheden ville man så se? Er vi en art af uopdragne, ubehagelige småbørn – ikke alle småbørn er grimme, men nogle sparker ret godt til ens ben – som efter at have spillet Pokémon og voldelige videospil nu leger med atomraketter, indtil vi alle er døde? Eller er vi den kreative art, begavet med fornuft? Det store spørgsmål, som hele menneskeheden står overfor, er: Kan vi give os selv en international orden, der etablerer varig fred og en harmonisk udvikling af alle nationer og civilisationer på Jorden? For det er netop det, der er brug for.

Vi har – meget realistisk og praktisk – brug for en ny global sikkerheds- og udviklingsarkitektur, som tager højde for sikkerheds- og udviklingsinteresserne for hvert eneste land på kloden. Der er en stor præcedens for det. Jacques [Cheminade] henviste til den i morges: den Westfalske Fred. I 1648 afsluttede den de 150 års religionskrige i Europa og indledte etableringen af folkeretten. Det vigtigste princip, der kom ud af den, var, at enhver fred kræver, at man altid tager hensyn til den andens legitime interesser; at man for fredens skyld erstatter had med kærlighed og tilgiver og glemmer alle de forbrydelser, den ene side har begået mod den anden – og omvendt. Den fastslog naturligvis princippet om udelelig fred. Alle disse principper er blevet overtrådt af NATO. Den fastslog princippet om suverænitet og ikke-indblanding – at

hver stat har eksklusiv suverænitet over sit territorium og sine indenrigsanliggender. NATO har klart overtrådt dette, om ikke i ord, så i praksis, hvis man husker Victoria Nulands ord om, at det amerikanske udenrigsministerium alene brugte 5 milliarder dollar på NGO'er i Ukraine, hvilket banede vejen for den Orange Revolution og siden Maidan.

Den Westfalske Fred fastslog også princippet om ikke-indblanding i andre landes interne anliggender. I 20 år i Afghanistan forsøgte NATO at påtvinge vestlige værdier. I husker alle, hvad resultatet blev – mennesker, der hang ud af fly, da man forlod Kabul. NATO er identisk med princippet om interventionistiske krige; »retten til at beskytte« blev til opgivelsen af den Westfalske Fred. Kender man denne historie, er det en alvorlig fornærmelse mod europæiske og andre borgeres intelligens at give fredsprisen til NATO. Den Westfalske Fred fastslog også princippet *cuius regio, eius religio*, hvilket betyder, at uanset hvilket land man befinder sig i, har man ret til sin egen religion. Den garanterede for eksempel kristnes ret til at udøve deres tro offentligt i fastsatte tidsrum. Dette er også blevet krænket kontinuerligt – gennem dæmonisering af islam og af den russisk-ortodokse kirke.

Den Westfalske Fred fastslog ydermere, at alle stater – uanset størrelse eller magt – er lige under international lov. Den skabte et system af sameksisterende stater og fastsatte som præcedens princippet om diplomati til konfliktløsning, ikke krig. Den afsluttede krigen, omdefinerede de territoriale grænser i hele Europa, fjernede krigstidens handelsbarrierer, garanterede en vis grad af fri sejlads på Rhinen og skabte en ny politisk orden baseret på suveræne stater. Men vigtigst af alt: Den etablerede diplomati som vejen til at løse konflikter. Intet af det, NATO har gjort, afspejler ånden i den Westfalske Fred.

De forskellige krigsførende parter kom dengang sammen, fordi de indså, at hvis krigen fortsatte, ville der ikke være nogen

tilbage til at nyde sejren, i betragtning af at allerede en tredjedel af befolkningen, husdyrene og landsbyerne var blevet ødelagt. Er det ikke endnu mere tilfældet nu end nogensinde, at hvis krigen fortsætter, vil ingen kunne nyde resultatet, fordi ingen vil overleve en global atomkrig?

For nylig ændrede den amerikanske tænketank RAND Corporation en tidligere vurdering om, at det ville være bedre at gå i krig med Kina tidligere. På grund af Kinas spektakulære fremgang måtte man forvente, at jo længere man ventede, desto større fordel ville Kina have. Den politik er nu blevet erstattet af noget, de kalder »kontrolleret rivalisering«, åbenbart fordi de indser, at toget er kørt, og at USA ikke kan vinde en krig mod Kina på dette tidspunkt. Men så konkluderer papiret, at en samarbejdende sameksistens ikke er mulig, fordi de to lande ikke har nogen fælles interesser. Det er en meget vigtig aksiomatisk antagelse, som vi må angribe. For hvis menneskeheden ikke kan komme videre end idéen om, at to lande ikke har nogen fælles interesser – at intet forener dem – så vil det logiske resultat være en tredje verdenskrig.

Derfor lægger vi så stor vægt på pave Leo XIV's indgriben, da han i sin jubilæumstale den 25. oktober påkaldte Nikolaus af Cusa og idéen om modsætningernes sammenfald. Jeg citerer Leo XIV, der sagde:

»I en anden urolig tid, det 15. århundrede, havde Kirken en kardinal, der stadig er lidt kendt i dag. Han var en stor tænker og en tjener for enhed. Hans navn var Nikolaus, og han kom fra Kues i Tyskland, og han er kendt som Nikolaus af Cusa...«

»Mange af hans samtidige levede i frygt; andre greb til våben og forberedte nye korstog. Nicolaus valgte imidlertid fra ung alder at omgås dem, der nærede håb. [Og sammen med dem] udviklede han nye discipliner, genlæste klassikerne og vendte tilbage til kilderne. Han troede på menneskeheden. Han forstod, at der findes modsætninger, som må holdes sammen; at

Gud er et mysterium, og at det, der står i spænding, finder enhed. Nicolaus vidste, at han ikke vidste, og kom dermed til stadig dybere forståelse af virkeligheden.»

For dem, der kender kirkens historie, er dette en absolut revolutionerende udtalelse, for der findes to traditioner i den katolske kirke. Den ene kan kaldes den fundamentalistiske fraktion: dem, der hævder, at alene Bibelen giver viden om, hvad Jesus Kristus og kristendommen handler om. Den anden, den augustinske tradition, hævder, at der ikke er nogen modsætning mellem tro og videnskab. Jeg hævder, at al fremgang i Europas historie inden for videnskab og kunst stammer fra den sidstnævnte traditions indflydelse, mens den første har virket som en hindring; det er disse mennesker, der har ført os ud i korstog, religionskrige og nogle af menneskehedens mørkeste kapitler. Nicolaus af Kues blev sat på *indeks* efter Tridentinerkoncilet: Man måtte ikke læse hans skrifter eller rose hans arbejde. Det varede længe, og som følge heraf blev Nicolaus af Cusa, trods sin helt fremtrædende rolle i skabelsen af den italienske højrenæssance, i praksis sat ud af spillet. Nogle kendte hans bøger – i enkelte klostre havde man manuskripter – men det var ikke et almindeligt diskussionsemne.

Så sent som i begyndelsen af 1990'erne rejste jeg til Brasilien, til en by i det sydvestlige Brasilien – Anápolis. Der mødte jeg en hel dominikanerorden. Det blev til en stor session om Cusa, fordi de vidste, at jeg gjorde mig til talskvinde for ham. De medbragte bøger og sagde: »Nej, det er kætteri! Han hører ikke til i Kirken.« Vi havde en lang diskussion på flere timer, hvor de gjorde meget for at overbevise mig og få mig til at opgive dette »kætteri«. Det lykkedes dem naturligvis ikke.

At paven nu indtager denne holdning, har ikke blot den betydning, jeg netop har nævnt; det angår også Kirkens interne hygiejne. Kirken har altid ønsket at sætte alle paver og kardinaler på linje: man siger ikke, at denne var en god pave,

og den anden en dårlig. For dem er det én kirkehistorie. Men når paven i en tale siger, at »andre greb til våben og forberedte nye korstog«, er det en meget klar fraktionserklæring imod dem, der stod bag korstogene. Leo XIV's uddybende henvisning til Nicolaus af Kues – som jeg kun har citeret kort – er derfor af største strategiske betydning, fordi den repræsenterer en tankegang, der gør det muligt at løse tilsyneladende umulige problemer. Han introducerer en helt anden tilgang. For at forstå metoden må man fuldstændig afvise den aristoteliske tænkemåde i modsætninger. For eksempel udsagnet om, at A aldrig kan være B, hvilket i den traditionelle logik betragtes som et ontologisk princip.

Aristoteles skriver i sin *Metafysik*: »Men det sikreste princip af alle, hvor fejl er absolut umulig ... hvad det er, vil vi nu angive; for det er umuligt, at det samme i samme henseende og på samme tid både tilkommer og ikke tilkommer det samme. ... Man har netop antaget, at det er umuligt, at noget både er og ikke er på samme tid.« Det giver i en nøddeskal logikskolens trosbekendelse.

Nicolaus udviklede et andet princip i *De Docta Ignorantia*. Nogle år senere erfarede han, at en af tidens mest fremtrædende tyske aristoteliske skolastikere, Johannes Wenck, havde angrebet skriftet i *De Ignota Litteratura* og kaldt det kætteri. Cusa svarede i *Apologia Doctae Ignorantiae*, et kort skrift. Ønsker man at begive sig ind på dette svære område – alt er jo skrevet på 1400-tals latin – kan man med fordel begynde med *Apologia*, der giver et umiddelbart indblik i kontroversens kerne. Her skriver han, at den aristoteliske sekt, som i dag dominerer Kirken, desværre ikke tænker på et højere niveau end *ratio* – dyrenes rationelle tænken, som Philo allerede havde understreget. Ethvert dyr kan slutte ud fra sansede ting; det er ingen stor bedrift. Det ville derfor næsten være et mirakel, om de (den aristoteliske sekt) ville opgive Aristoteles og formå at tænke på et højere niveau.

I modsætning til den aristoteliske metode, der vikler sig ind

i kampen mellem modsætninger, svarer synspunktet i »sammenfaldet« (*coincidentia*) til at betragte udviklingen fra et højt tårn: Står man der, ser man ovenfra den søgende (subjektet), det søgte (objektet) og selve søgeprocessen. Med andre ord får man et helt andet, dynamisk blik.

Nicolaus udviklede også begrebet *forudviden* – en forudgående viden om, hvad der skal søges. Uden en sådan forudviden står man blot med et resultat, uden at vide om det fundne faktisk er det søgte, fordi man mangler kriterier for metoden. Det er åbenlyst skæbnen for mange, der søger på internettet hele dagen: de finder ting, men ved ikke, om det er det, de søgte efter.

I skriftet *De Visione Dei* – et smukt lille værk skrevet til munkene i Tegernsee – forsøger han at beskrive, hvordan man kan blive bevidst om dette princip. Han bruger et ikon og lader munkene stå i en halvcirkel omkring det. Når man bevæger sig fra den ene munk til den anden, oplever hver enkelt, at Kristus-ikonets blik hviler direkte på ham. Det er en *manuductio* (pædagogisk ledetråd) til, hvordan man når frem til »modsætningsvæggen«, hvor man i det sidste skridt mentalt må springe over muren, fordi adgangen til denne grænse ikke kan opnås uden et fuldstændigt perspektivskifte.

Cusa anvendte denne metode på et problem, som alle tænkere før ham var strandet på – cirkelns kvadratur. Han afviste Archimedes' fejlagtige antagelse, der benyttede udtømningsmetoden: at man, ved at føje stadig flere hjørner til en polygon inden for og uden for cirkelomkredsen, til sidst ville nå frem til kommensurabilitet mellem de to geometriske former – at den mangesidede polygon og cirklen ville blive ét. Cusa afviste dette og insisterede på, at jo flere hjørner man føjer til polygonen, desto længere fjerner man sig fra cirklen, fordi de to er uforenelige.

Nicolaus udviklede også det, som professor Haubst – en af grundlæggerne af Cusanus-Gesellschaft, der fortjenstfuldt genoplivede interessen for Nicolaus af Kues, fordi han vidste, hvor Cusas forskellige skrifter befandt sig – kaldte »den biogene lov om evolution«. Haubst sagde ofte til sine elever: »Gå til dette britiske museum eller bibliotek – så finder I manuskriptet dér.« Det gjorde de som regel, og han blev derfor helt central for indsamlingen af prædikenerne og andre skrifter, hvilket skabte international begejstring i det intellektuelle akademiske miljø omkring Cusa.

»Den biogene lov om evolution« er idéen om, at ingen art i artshierarkiet udvikler sit fulde potentiale, medmindre den deltager i mindst ét punkt i den næste højere art. Dette går ikke fra det lavere til det højere, men omvendt – fra det højeste til det laveste. I Gud, den Ene, eksisterer alle tilsyneladende modstridende væsentlige årsager i en grundlæggende sammenhæng, før de adskilles i differentieringer. Mennesket hæves til sin fulde accentuering ved at deltage i Gud gennem sin *vis creativa*, sin skabende kraft. Mennesket er kun fuldt menneske, når det deltager i Guds kreativitet og bliver »en anden Gud«. Dyret udfolder tilsvarende sit fulde potentiale ved at deltage i mennesket – hvilket enhver kender forskellen på et husdyr og et vildt dyr som konkret eksempel på.

Metoden til at tænke i modsætningernes sammenfald gør det dermed muligt først at tænke den ene menneskehed i al dens kompleksitet og udvikling – ikke statisk, men sådan at den kontinuerlige udvikling er en ontologisk primær virkelighed. Derfor løses konflikter ikke ud fra den aristoteliske metode, hvor modsætninger kædes til kompromiser på laveste fællesnævner eller til en aritmetisk mellemløsning. Man må i stedet finde det iboende princip, der udgår fra den højere enhed og løfter alle parter – således at alle konfliktparters orientering hæves, så de kan se deres fælles interesse og enheden i deres mål. Denne enhed er ikke ensartethed, men

tværtimod et gensidigt fordelagtigt samarbejde mellem suveræne stater, der respekterer forskellige samfundssystemer og arbejder sammen som i en kontrapunktisk fuga, hvor hver stemmes fuldendelse interagerer med og optimerer den næste, og hvor systemets energi øges for alle deltagere. Harmoni i makrokosmos – fred på Jorden – kan kun eksistere, hvis alle mikrokosmos, alle nationer, udvikler deres fulde potentiale og ser det som i deres egen interesse at støtte alle andres udvikling, og omvendt. Jo mere dette sker, desto flere frihedsgrader opstår – og desto rigere bliver menneskehedens samlede komposition.

Er princippet om modsætningernes sammenfald blot en teori? Nej. Det er faktisk det filosofiske ståsted i politikken hos ledere i den Globale Majoritet, der søger at etablere et nyt økonomisk og politisk system. Præsident Xi Jinping har udviklet idéen om »menneskehedens fælles fremtid«, den ene menneskehed, og fremlagt fire initiativer: det Globale Sikkerhedsinitiativ, det Globale Udviklingsinitiativ, det Globale Civilisationsinitiativ og det Globale Governance-initiativ. Især det sidstnævnte er en konkret uddybning af principperne fra den Westfalske Fred: nationer forholder sig til hinanden som ligeværdige – store som små; ingen kan overstemmes af andres rå magt; og ikke-indblanding skal respekteres, selv for de mindste stater. Det er et meget gennemtænkt begreb.

Også præsident Putin har opfordret til en ny eurasiatisk sikkerhedsarkitektur, hvor nationer samarbejder som instrumenter i en symfonisk komposition. På det seneste Valdai-årsmøde sagde han: »Dagens verden er et usædvanligt komplekst, mangesidigt system. For at beskrive og forstå det korrekt er simple logiske love, årsag-virkningsforhold og de mønstre, der opstår ud fra dem, ikke tilstrækkelige. Hvad der er brug for her, er en filosofi om kompleksitet – noget, der ligner kvantemekanik, som er klogere og på nogle måder mere kompleks end klassisk fysik.« Her ser vi to ledere fra store

lande i det Globale Syd, der klart afviser en snæver aristotelisk metode.

Lad os derfor tage Nicolaus af Kues' begreb om modsætningernes sammenfald til os som rettesnor for politikken over for alle nationer. Det betyder, at vi har en forpligtelse til at få Europa og USA til at samarbejde med BRIKS, SCO, ASEAN, CELAC, Den Eurasiske Økonomiske Union, Den Afrikanske Union, OIC, Golfens Samarbejdsråd m.fl. om at industrialisere Afrika.

I 2050 vil Afrika have ca. 2,5 mia. indbyggere – 1 mia. flere end i dag – som det eneste kontinent med vedvarende demografisk vækst. Vi skal derfor skabe 1 mia. nye produktive arbejdspladser over de næste 25 år. Et smukt eksempel på, hvordan det kan ske, er GERD – Grand Ethiopian Renaissance Dam – der blev opført på få år (angiveligt fem) gennem samarbejde mellem kinesiske, etiopiske, italienske og franske virksomheder. Anlægget kostede omkring 5 mia. dollar, som i dette tilfælde blev rejst via obligationer udelukkende købt af etiopiske borgere. De 5 mia. dollar afskrives over fem år ved, at værket genererer ca. 1 mia. dollar årligt; derefter bliver det rentabelt. Etiopien er allerede begyndt at eksportere elektricitet til nabolande efter at have dækket eget behov. Dette kan gentages: med Inga-dæmningen i DR Congo; med Transaqua-projektet, der vil lede 3–5 % af Congo-flodens vand i ca. 500 meters højde gennem et system af kanaler og floder til Tchadsøen. Det vil industrialisere 12 lande undervejs og skabe kunstvanding i Sahelzonen, hvilket muliggør landbrug og bidrager til at bekæmpe ustabilitet i regionen.

Dette må naturligvis forbindes med Beringstrædet, som kan bygges – et projekt, der ifølge tidligere drøftelser mellem USA og Rusland under Trump og Putin kunne igangsættes på kort tid. Dermed åbnes infrastrukturforbindelsen mellem Amerika og Asien, så man med højhastighedstog i princippet kan rejse fra Sydchile og Argentina gennem Latinamerika, Mellemamerika, Nordamerika, Canada, Alaska, via Beringstrædet til Eurasien og videre til Spanien – derfra gennem en kommende tunnel under

Gibraltarstrædet – og videre med tog hele vejen til Kap det Gode Håb. Man vil praktisk talt kunne rejse jorden rundt på få dage. Andre forgreninger vil naturligvis gå fra Kina, Iran, Indien og Sydøstasien til Filippinerne med færger og andre transportmidler. Et globalt net af infrastruktur, der muliggør rejser på få dage og forbinder hele menneskeheden, vil ændre mentaliteter radikalt. Infrastruktur ændrer, hvordan mennesker tænker; historien bekræfter det hver gang. Dette er også en af kerneidéerne hos Krafft Ehrlicke, den berømte tyske raketforsker, der udviklede begrebet »det udenjordiske imperativ«. Han sagde, at menneskets identitet vil ændre sig fundamentalt, når vi først begynder at rejse sammen i rummet, fordi relationerne mennesker imellem da forandres. Det ser vi allerede hos astronauterne på ISS: De tænker ikke »det er en russer, det er en amerikaner«, men: »Vi er astronauter, der ser på den lille, skrøbelige blå planet i et enormt univers med billioner af galakser.« At tænke i sådanne størrelser gør det klart, hvorfor vi må løfte blikket fra jorden og se mod stjernerne.

Vi er den kreative art; derfor kan vi skabe en ny æra for menneskeheden. I stedet for at give NATO den Westfalske Fredspris, lad os opbygge en ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur – og opløse NATO. Følg Leo XIV's råd: Det særlige ved Nicolaus af Kues var, at han genlæste klassikerne. Som alle humanister, dengang som nu, anbefaler han, at man ikke nøjes med professorers fodnoter, men går tilbage til kilderne – til Platon, til Augustin. Det er den bedste medicin mod »Sandhedsministeriet«: Det lærer os at tænke selv, søge sandheden og blive immune over for manipulation.

Lad os derfor gå til opgaven med glæde og optimisme!